

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 73

Ple del Parlament

Sessió 39, primera reunió, dimecres 12 de juliol de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre el servei de metro a Barcelona 310-00256/11	4
Pregunta al Govern sobre la campanya forestal per a l'estiu 310-00254/11	5
Pregunta al Govern sobre la convocatòria de cinc-centes noves places de mossos d'esquadra 310-00257/11	7
Pregunta al Govern sobre el desplegament i la implantació de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària 310-00258/11	8
Pregunta al Govern sobre els darrers resultats de les proves de competències bàsiques 310-00259/11	10
Pregunta al Govern sobre els treballadors temporers 310-00262/11	11
Pregunta al Govern sobre els treballadors públics 310-00260/11	13
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del pressupost 310-00261/11	14
Pregunta al Govern sobre el procés de venda de patrimoni de la Generalitat dels darrers anys 310-00255/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre el complex d'oci i turístic Hard Rock Entertainment World 317-00175/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encàrrec al vicepresident del Govern i titular del Departament d'Economia i Hisenda de l'organització i coordinació del referèndum 317-00172/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre els desnonaments, la pressió immobiliària, l'índex dels preus de lloguer i la crisi de l'habitatge 317-00173/11	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís de no fer servir la tramitació en lectura única en les lleis del referèndum i de transitorietat i de no legislar sobre	

el règim electoral sense comptar almenys amb la majoria de dos terços que estableix l'Estatut	
317-00171/11	23
Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que la classe mitjana i la classe treballadora catalanes siguin les que estan sotmeses a la pressió fiscal més alta de tot l'Estat	
317-00170/11	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la inversió de Hard Rock al complex d'oci i turístic de Vila-seca i Salou	
317-00174/11	27
Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern	
350-00003/11	28
Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya	
200-00010/11	44
Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania establerta per l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya	
202-00009/10	62
Interpel·lació al Govern sobre els abusos sexuals i la salut	
300-00191/11	80

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 39.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern (tram. 350-00003/11). President de la Generalitat. Substanciació.
3. Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya (tram. 200-00010/11). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 420, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 458, 73).
4. Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania establerta per l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 202-00009/10). Comissió de Treball. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 455, 98).
5. Decret llei 3/2017, del 27 de juny, de mesures urgents per a la celebració d'eleccions a les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i constitució dels seus òrgans de govern (tram. 203-00010/11). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 459, 18).
6. Interpel·lació al Govern sobre els abusos sexuals i la salut (tram. 300-00191/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la política fiscal i la protecció de dades (tram. 300-00192/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura (tram. 300-00193/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (tram. 300-00194/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 300-00195/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la islamofòbia (tram. 300-00196/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una escola de qualitat i la igualtat d'oportunitats (tram. 302-00168/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la segregació escolar (tram. 302-00173/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la qualitat de l'aire (tram. 302-00169/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Tributària de Catalunya (tram. 302-00170/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el control de plagues als conreus (tram. 302-00171/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les residències de gent gran (tram. 302-00172/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

La llista de les preguntes a respondre està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Pregunta al Govern sobre el servei de metro a Barcelona

310-00256/11

La primera pregunta al Govern és sobre el servei de metro de Barcelona, formulada pel senyor Alberto Villagrasa, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, ¿cómo valora la gestión de la huelga del metro de Barcelona que están realizando el Ayuntamiento de Barcelona, el Área Metropolitana y el Gobierno de la Generalitat y de las alternativas de transporte público que se están ofertando?

La presidenta

Gràcies, senyor Villagrasa. Respon el senyor Josep Rull, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Gràcies, senyora presidenta. Ha barrejat responsables concrets; hi ha responsabilitats diferents, però molta preocupació. Estem parlant d'un impacte molt important en els ciutadans. Sempre que hi ha una vaga d'un servei públic, l'afectat no és l'empresa, els afectats són els ciutadans, és la gent. I, en aquest cas, hi ha una pèrdua, cada dia que hi ha vaga, de 164.000 usuaris de transport públic, que vol dir que hi ha menys transport públic i més transport privat.

I, per tant, amb molta preocupació, estem observant aquestes vagues, que semblen inacabables, fins ara.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Alberto Villagrasa Gil

Señor *conseller*, llevamos dos meses y medio de huelga, cada lunes, en la ciudad de Barcelona, en el servicio de metro; un perjuicio enorme para todos los usuarios del transporte público de metro, ya sean ciudadanos de Barcelona, personas que vienen a trabajar a la Ciudad Condal o simplemente personas que vienen a visitar la capital de Cataluña.

En esos dos meses y medio de huelga, ya tenemos 1 millón de euros de pérdidas, 1 millón de euros que se irán sumando, y, seguramente, visto cómo va la huelga, en el mes de agosto estará por encima de los 2 millones; pérdidas que salen de las arcas públicas, del dinero de todos los ciudadanos. Esperemos y esperamos actitudes más responsables por todas las partes: primero, del Gobierno podemita de la señora Colau y del PSC en el Ayuntamiento de Barcelona, del Área Metropolitana, también del sindicato que lidera la huelga, pero también del Gobierno de la Generalitat, que es el Gobierno que dictó y decretó los servicios mínimos; unos servicios mínimos que no están dando resultado ni respuesta a la demanda; sin alternativas de transporte público a los usuarios de metro; con situaciones de más de media hora de espera en los andenes, con saturación y, evidentemente, con peligro para las personas que están ahí esperando el metro.

Lo que no entiendo, señor *conseller*, es su silencio, el silencio de su Gobierno. ¿Qué sentido tiene? Cuando hay un problema en *rodalies*, a usted le faltan segundos para hablar mal del Gobierno de España. ¿Por qué callan, ahora?

Se lo voy a decir, por dos motivos. Uno, como le decía, el decreto de servicios mínimos lo decretan ustedes, y no está dando resultado, está desfasado; por lo tanto, empiecen a revisarlo. Y el segundo motivo es que ustedes no quieren enfrentarse a la señora Colau, no, porque lo que les interesa a ustedes es que el Ayuntamiento de Barcelona se sume a su 1 de octubre. Eso es lo que a ustedes les interesa de verdad; les interesa más su día de la marmota del 1 de octubre que solucionar y afrontar de cara los problemas del día a día, como es que Barcelona lleve dos meses y medio de huelga en el servicio de metro.

Señor *conseller*, con su silencio y el del Gobierno, son cómplices de la mala imagen que se está dando por parte del servicio de metro de la ciudad de Barcelona, del mal servicio que se está dando al ciudadano, de la deuda pública que se está generando, de la mala imagen que está dañando a la ciudad de Barcelona. Y, señor *conseller*, la fiesta,

su fiesta particular, la fiesta de los independentistas del 1 de octubre, no puede tener este precio.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Villagrasa. Té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja trobava a faltar, a la primera intervenció, l'1 d'octubre. És a dir, barrejar la vaga del metro amb l'1 d'octubre, diguem-ne, ratlla allò surreal, si em permet, eh?

Anem a parlar seriosament, a nosaltres ens toca parlar poc i fer molt, i és el que està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya, amb una tasca intensíssima de mediació; més de setanta-dues reunions en què el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Treball, d'una manera infatigable, ha anat a buscar alternatives, mediació, que han estat valorades per les dues parts. Malauradament, no han reeixit.

I vostè té tota la raó: amb una vaga d'aquestes característiques cal que hi hagi un altíssim sentit de responsabilitat. I nosaltres estem perplexos davant d'una part que no accepta l'arbitratge que ha proposat la Generalitat de Catalunya, no l'accepta. I, per altra banda, l'altra part que diu que en aquests moments la negociació està acabada. Això no són actituds responsables.

I què veiem aquí, al darrere? Veiem que hi ha una absència clamorosa de lideratge. L'absència de l'alcalde de Barcelona en el procés de negociació és simplement inexplicable. Aquesta absència és estrident. I, per tant, en aquests moments, a banda d'aquest sentit alt de responsabilitat –i nosaltres hi ajudarem fent aquesta mediació–, el que es necessita és lideratge amb totes les conseqüències.

Quan hi ha una vaga que impacta tant ciutadans i ciutadanes, amb els termes –i amb això hi podem estar d'acord– que vostè ha plantejat i que jo he plantejat, aquí el que cal és agafar lideratges, asseure's a la taula de negociació, sortir de la confortabilitat d'un segon pla i entrar a negociar amb totes les conseqüències.

El Govern de la Generalitat sempre estarà al costat de donar alternatives, de buscar una mediació seriosa, responsable, perquè, és evident, la ciutat de Barcelona no pot continuar, ni l'àrea metropolitana, amb aquesta situació d'una vaga que es pugui prolongar eternament en el temps.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la campanya forestal per a l'estiu

310-00254/11

Segona pregunta al Govern, sobre la campanya forestal per a l'estiu, presentada pel senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Quina és la preocupació del Govern amb relació a la propera campanya d'incendis?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, no és una previsió, és una realitat: ha començat la campanya forestal, va començar el passat 15 de juny, i, a data 9 de juliol, els vint-i-quatre primers dies, portem més de dos mil focs a Catalunya, més de dos mil, un increment de més d'un 30 per cent amb relació a l'any passat. I segurament tots vostès no acaben de percebre que sigui així. I sap per què? Perquè tenim uns excel·lents professionals, que fan la seva feina, que arriben amb rapidesa i que, a tantes ignicions com es produeixen, hi donen una resposta ràpida.

La presidenta

Gràcies, conseller Jané. Té la paraula el senyor Castillo.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Conseller, miri, amb tot el respecte, estem d'acord amb el que ha dit, però una cosa és el que posa en un paper, el que es posa en un paper, que ho aguanta tot, i una altra molt diferent és la realitat, la dura veritat. Sap que li tinc «apreci», però aniré al gra, perquè tinc poc temps.

U, problemes greus a les instal·lacions de Tarragona, Reus i Valls. Jo he vist, conseller, amb els meus propis ulls, a les instal·lacions de Bombers, deficiències que haurien fet tancar qualsevol instal·lació revisada pels mateixos bombers de Catalunya.

Però és que Inspecció de Treball diu, en conclusions per denúncia dels treballadors, literalment, de Tarragona i de Reus: «Acreditado que el estado actual de las instalaciones de los parques de bomberos de Tarragona y Reus presentan riesgos para la seguridad y la salud de los trabajadores.» I dona tres mesos perquè s'adoptin les mesures pertinents. Com hem arribat a aquesta situació, conseller?

Dos, problemes amb el decret d'hores extres. La cosa funciona amb hores extres estructurals, gràcies a la bona voluntat dels professionals, com vostè ha dit, però dels de trinxera, dels que toquen el foc, i n'estan farts.

Tres, problemes amb els EPI, la roba. Els bombers nous han començat les pràctiques; a molts se'ls donarà EPI vells, color bordeus. El departament és capaç de garantir que compleixen els requisits de normativa dels EPI, classificació 3, que han d'estar adaptats a la mida de l'usuari, per exemple? Garanteix, doncs, la seguretat dels treballadors, el departament?

Quatre, problemes al parc de bombers de Pont de Suert. D'acord, complementat per voluntaris, però vostè creu que la Ribagorça, tota la Ribagorça, no hauria de comptar amb un parc de bombers professionals, vint-i-quatre hores al dia, 365 dies l'any? Nosaltres sí. Però és que també ho diu el Llibre blanc de Bombers, que el parc de bombers de Pont de Suert s'ha de convertir en professional, model mixt, servei professional.

Cinc, problema a l'antic hospital de Santa Caterina, a Girona. Els han avisat reiterades vegades, conseller, dels riscos d'obrir el centre de Santa Caterina. Després de la tromba d'aigua del 4 de juliol, en què algun vehicle d'emergències no va poder sortir, encara tenen previst d'obrir el centre de Santa Caterina, a Girona?

Miri, conseller, crec que ens hem guanyat el respecte i la credibilitat de la mesura en qüestions de seguretat: quan hem cregut que ho havien fet bé, els hi hem reconegut; quan han necessitat algú amb responsabilitat i principis, també l'han tingut. Doncs, li dic, conseller, la situació, que jo he vist amb els meus propis ulls, en què desenvolupen el seu treball els bombers de Catalunya és *dramàtica*, i, en alguns casos, crec que fins i tot els posa en situació de perill.

Què farà per revertir aquesta situació demencial, conseller?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Castillo. Té la paraula el conseller Jané.

El conseller d'Interior

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, li agraeixo tot aquest diagnòstic, tan catastrofista que ha fet, perquè té raó –té raó. Molts dels aspectes que vostè ens ha dit els vaig dir jo a la Comissió d'Interior, i van justificar el pla estratègic: no podíem tenir el Cos de Bombers, voluntaris i funcionaris, com el tenim; no podíem tenir els parcs com estan; no podíem tenir els equipaments com els teníem. *Mea culpa* reconeguda, reconeguda públicament. Però ens hi hem posat, a treballar; és molt injust el que diu, senyor Castillo, és molt injust.

És cert que uns aspirants en pràctiques, ara, no tenien els EPI, que els tenen tots, i els hi estem ja..., aquest mes quedarà solucionat. I, de moment, sí, tenen els antics, color bordeus, amb el pla de neteja establert, i amb el compromís que aquest mes mateix es solucionarà. I tantes petites coses que..., és cert: Pont de Suert, evidentment, l'Alta Ribagorça, tot el Pirineu; són zones que hi han parcs de voluntaris absolutament necessaris, necessitem mantenir aquests parcs, però la realitat demogràfica, a vegades, no permet tenir el personal necessari per tenir els voluntaris a punt. I, per tant, hem fet un reforç,

amb més voluntaris, al Pont de Suert, una solució provisional, però a partir de l'1 de setembre n'hem de parlar, de tants parcs, al Pirineu i en altres zones del país, que necessiten, necessiten necessàriament –alguns hauran de ser un model mixt–..., necessitem reforçar-los, reforçar clarament els punts de servei que quedin garantits, perquè encara que hi ha poca població hi ha molt de territori que volem preservar.

I, per acabar, és cert tot això tan catastrofista; és cert també que, ara que a Portugal han triat els millors experts del món per veure què havia passat amb aquests grans incendis, allà estan cridats els Bombers de la Generalitat. Fan un gran servei. I permeti'm, en la sessió d'avui, que igual que quan vaig començar de conseller..., sempre he defensat els bons professionals de les emergències i de la seguretat i els nostres bombers, avui ho faci un cop més. Posem-los en valor i fem que aquest valor superi les crítiques fàcils.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la convocatòria de cinc-centes noves places de mossos d'esquadra

310-00257/11

Tercera pregunta al Govern, sobre la convocatòria de cinc-centes places de mossos d'esquadra, formulada pel senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Albert Batet i Canadell

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Jané, els alcaldes i les alcaldesses de Catalunya som plenament conscients de la importància de la seguretat per a la construcció d'una societat cohesionada, per garantir l'equitat dels drets i deures de la ciutadania, per enfortir l'estat del benestar.

Aquest fet, el podem constatar en totes les juntes locals de seguretat que es fan arreu del país, amb tots els cossos de la seguretat, moltes de les quals presideix vostè mateix, juntes de seguretat local que es realitzen de forma habitual, de forma usual, amb total normalitat. Avui ens hem de felicitar per un fet excepcional; un fet excepcional que no ho hauria de ser, que hauria de ser habitual, usual, amb total normalitat: la Junta de Seguretat de Catalunya, que se celebrà aquest dilluns després d'anys de no celebrar-se. Per cert, cinc d'aquests sis anys, com a ministre d'Interior, el senyor Jorge Fernández Díaz, que, aquests dies, en seu parlamentària, en l'operació Catalunya, podem veure que tenia l'agenda molt ocupada amb casos de corrupció política i de manipulació de la democràcia i no amb la seguretat del conjunt dels catalans i de les catalanes; per cert, senyor Jorge Fernández Díaz que, per a vergonya de tots, continua com a diputat al Congrés dels Diputats.

Senyor conseller, aquest diputat li vol preguntar per la valoració dels acords arribats en aquesta Junta de Seguretat de Catalunya, celebrada aquest dilluns, a més a més sabent la determinació del departament en la convocatòria d'aquestes cinc-centes places de mossos d'esquadra, però a la vegada li volem preguntar sobre la confiança que vostè té que l'Estat espanyol també actuï d'una forma excepcional i compleixi els acords. Perquè l'Estat espanyol ens té acostumats a no complir acords: a no complir l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a no complir les sentències del Tribunal Constitucional, a no complir amb el finançament, a no complir amb el respecte a les competències.

Per tant, li preguntem sobre la valoració d'aquests acords i de quina confiança té sobre l'excepcionalitat de l'Estat espanyol en un tema tan important i tan crucial per a la ciutadania com és la seguretat; si l'Estat espanyol complirà o no complirà.

Moltes gràcies, senyors...

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Batet. Respon el senyor Jordi Jané, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li agraeixo la pregunta, perquè parlava de fets excepcionals; n'hem tingut tres en tres setmanes. La darrera setmana de juny aprovàvem el nou model d'uniformitat per a les 215 policies locals de Catalunya, un model coincident i que serà molt semblant al nou model d'uniformitat dels Mossos

d'Esquadra. Feia anys que es buscava: model de policia de Catalunya, de policia de les institucions pròpies del país. Crec que és un gran avenç.

Aquesta setmana, ho deia vostè, senyor Batet, Junta de Seguretat. Feia vuit anys... –això és una greu anomalia–, vuit anys que no es convocava. I, finalment, hem arribat a acords importants. Els mossos, com no pot ser d'altra manera, han d'estar al conjunt de la informació policial europea. I, per tant, han d'entrar al CITCO, han d'estar a la taula de valoració del risc, han de fer que des d'Europol se'ls convidi a participar en el sistema d'informació policial europeu.

I, una cosa no menor, hem de fer que es pagui el deute. Vam certificar els efectius: 619 milions d'euros, segons el conseller i vicepresident del Govern, que se'ns deuen i que, a partir d'aquesta certificació, com vostè diu, esperem que es compleixi. Perquè la seguretat no coneix fronteres i no coneix de conjuntures polítiques i no coneix, per exemple, com deia vostè... «hem de convocar». Hem convocat, cinc-cents nous mossos d'esquadra. Ens fan falta per al país.

Vostè, com a alcalde..., ho hem pogut veure a cada un dels municipis: a l'Alt Camp, a totes les comarques. Tothom ens reclameu més mossos, perquè fan falta. Perquè ens en falten 1.500 amb relació a allò que fa més de deu anys havíem establert en Junta de Seguretat que feia falta. I, per tant, no podem fer altra cosa que convocar. Ho diuen els pressupostos, ho va dir aquest Ple aprovant una resolució i m'hi vaig comprometre, com a conseller i com a govern, davant d'aquesta cambra. I els compromisos es compleixen. Les hem convocades, hem donat resposta als requeriments.

Si ens en presenten de nous, que ningú pateixi, perquè tenim la seguretat jurídica que estem fent les coses bé; però, sobretot, les estem fent bé per la seguretat del país, perquè no podem estar pendents del requeriment de cap de setmana que ens pugui fer destorbar amb allò que necessita el país per a la seva seguretat, que són aquests cinc-cents nous mossos d'esquadra, que, per cert, en els primers dies ja portem 2.400 sol·licituds. Imagini l'acceptació que això té per part de la ciutadania.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Jané.

Pregunta al Govern sobre el desplegament i la implantació de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària

310-00258/11

Quarta pregunta al Govern sobre el desplegament i la implantació de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, formulada per la senyora Montserrat Fornells, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Comín, a finals de l'any passat, el seu departament va presentar el mapa dels determinants socioeconòmics de la salut a Catalunya i ens va comunicar un objectiu aparentment modest, però molt ambiciós: reformular el sistema d'assignació de recursos econòmics a les àrees bàsiques de salut, per tal d'adequar-los a les necessitats de salut de la població que atén; una mesura que reforça l'equitat del nostre sistema sanitari: a iguals necessitats de salut, iguals recursos.

A mitjans del mes d'abril passat es va presentar públicament el nou model d'assignació, que incorpora un nou indicador social i que reforça el pes dels factors socioeconòmics en la fórmula del càlcul de recursos a destinar en l'atenció primària.

Conseller, vostè ha manifestat moltes vegades el seu compromís perquè l'atenció primària es converteixi en l'autèntic eix vertebrador del sistema sanitari públic, i també ha pogut palpar de primera mà en les seves visites territorials la situació en què treballen molts dels seus professionals.

Venim d'èpoques de marcada disminució de recursos a l'atenció primària, d'aprimament de plantilles, de precarització de les condicions laborals i d'augment de la pressió assistencial. Però els professionals, els nostres professionals, no han defallit i, any rere any, aquestos donen a la població una atenció de més qualitat.

Però, com bé ja sap, conseller, l'atenció primària no pot esperar més. Els símptomes d'esgotament dels seus professionals són evidents i calen intervencions immediates. No obstant, el sentit d'urgència no ens ha de fer oblidar el sentit de rigor, i menys quan es tracta de la salut de les persones.

Per aquest motiu, crec que s'han d'aplaudir el treball que ha realitzat el seu departament per tal de construir l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària, l'Enapisc, que es va presentar el passat mes de maig i que ens marca el full de ruta amb una visió clara; un treball que, com no pot ser d'altra manera, no l'han fet sols, sinó que s'ha escoltat de prop el sector en el seu disseny, i l'ha involucrat en el seu desplegament, tal com es va comprovar la setmana passada en la constitució del consell assessor del nou model d'atenció primària.

L'horitzó és engrescador. Els professionals ho avalen. Ha arribat el temps de les solucions per a l'atenció primària del nostre país. Conseller, la pregunta que li vol fer el nostre Grup de Junts pel Sí és: com es concreta l'aposta que el seu departament ha fet per l'atenció primària i la salut comunitària? Com es concreta l'Enapisc?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Fornells. Respon el senyor Antoni Comín, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, en efecte, jo crec que a ningú se li escapa que en aquesta legislatura una de les reformes més importants que està impulsant el Departament de Salut dins del sistema sanitari català és la reforma de l'atenció primària. I que és una prioritat per al departament, l'atenció primària, és una cosa fàcil de demostrar observant el pressupost de l'any 17. En el pressupost de l'any 17 l'atenció especialitzada, és a dir, els hospitals, creixen un 1,2 per cent; en canvi, l'atenció primària creix quasi un 2 i mig per cent. Per tant, el creixement de l'atenció primària és més del doble.

En efecte, com deia vostè, una part important d'aquest increment és sabut que va a compte d'aquest nou model de pagament de l'atenció primària, que té en compte la situació socioeconòmica de les àrees bàsiques.

I, en aquest sentit, concretament estem parlant de 12 milions i mig d'euros, que en aquests moments ja s'estan invertint i que em permeten explicar que avui, per exemple, a Barcelona tenim 19 metges o infermeres més que fins ara; a la Catalunya central, 13; a la regió metropolitana sud, 58; a la metropolitana nord, 122; a Girona, 25; a Lleida, 25; a Tarragona, 24; a les Terres de l'Ebre, 11... És a dir, persones amb noms i cognoms que fins fa uns mesos no estaven treballant en l'atenció primària del nostre país i que avui ja hi treballen. Estem parlant de que, a hores d'ara, ja parlem de 300 professionals nous més en les plantilles dels equips d'atenció primària, i a finals de l'any 17 ens haurem aproximat, pràcticament, als 490 professionals addicionals amb relació a l'any passat.

Això és l'Enapisc. Això és el nou model de pagament. Fets. Són fets, no són paraules. I crec que és important que siguem capaços de demostrar que quan nosaltres presentem un pla ens posem a implementar-lo de manera immediata. Els fets, de fet, no acaben aquí, també podríem parlar, per exemple, dels 150 nous professionals que s'incorporaran també als equips d'atenció primària per atendre les necessitats de salut mental des dels equips d'atenció primària. Fins ara només teníem un 50 per cent del territori cobert amb aquest reforç de salut mental, i ara serà el cent per cent.

El resum és molt senzill: fem plans, però no només fem plans. Els plans es despleguen, els plans s'implementen, els plans es duen a terme i avui ja, a dia d'avui, 300 professionals més estan treballant a l'atenció primària. Jo crec que amb això estem donant compliment al que els professionals ens estan demanant des de fa temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller Comín.

Pregunta al Govern sobre els darrers resultats de les proves de competències bàsiques

310-00259/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre els darrers resultats de les competències bàsiques, formulada pel senyor Antoni Balasch, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Antoni Balasch i Parisi

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, l'anàlisi de resultats del nostre sistema educatiu és important per a rendir comptes i per a complir amb la transparència que tot govern està sotmès amb la ciutadania; però, sobretot, és fonamental per a poder valorar i incidir de manera positiva i molt significativa en el nivell d'assoliment dels objectius previstos inicialment. I per a poder-ho fer, l'avaluació no ha de ser, doncs, una foto, una mesura que ens indiqui fins a quin nivell hem arribat, no només això, sinó que l'avaluació ha de servir també per a fer seguiment dels processos realitzats, per a orientar la presa de decisions i per a guiar els processos de canvi.

I això, per a avançar, cal fer-ho, diuen els teòrics, i això és en sistema i en forma de bucle. És a dir, primer, mesurem els resultats per a saber on som; analitzem aquests resultats per a saber què passa, què funciona, què no funciona; després planifiquem amb objectius i propostes de millora, i acabem implementant aquestes propostes, i, un cop implementades, tornem a començar el cicle avaluatiu. I, sens dubte, aquesta fórmula ha estat una clau vital dels èxits educatius i de les millores constants que ha aconseguit el seu Govern –per cert, amb experts en temes avaluatius a nivell europeu i a nivell mundial–, i ha permès això: que en un context de crisi o en un context de menys recursos s'hagi millorat significativament el resultat.

De fet, la UNESCO ha demanat que les administracions utilitzin mecanismes que li assegurin tenir la informació de tot el procés per tal de poder incidir en la millora dels resultats. També l'OCDE, mitjançant, entre d'altres, les proves PISA, estableix un sistema d'indicadors internacionals per tal de saber el progrés que han realitzat els diferents països.

Tal com indiquen, i seguint els objectius d'Europa, el sistema educatiu català està avançant cap a l'aprenentatge competencial i, des de fa deu anys, disposa d'unes proves que analitzen el grau d'assoliment que obtenen els nostres alumnes de les diferents competències.

Es tracta d'unes proves, doncs, que mesuren en quin grau l'alumnat és capaç d'aplicar els seus coneixements, les seves habilitats, les seves actituds, per a resoldre problemes que haurà d'afrontar en el dia a dia de la seva vida.

Com cada any, el Consell Superior d'Avaluació de Catalunya ha confeccionat unes proves que s'han passat a primària i a secundària. La setmana passada vam ser coneixedors que s'havien presentat els resultats d'aquestes proves, i és per això, consellera, que ens agradaria saber com han anat i com valora vostè aquests resultats.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Balasch. Respon la senyora Meritxell Ruiz, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Meritxell Ruiz i Isern)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, deixi'm dir que vostè ha anomenat molt Europa i l'OCDE i deixi'm dir que a Catalunya justament totes les seves proves estan basades en els sistemes internacionals. Per tant, podem avaluar molt bé el nostre sistema amb indicadors internacionals. I li dic això perquè la nostra és una avaluació qualitativa i una avaluació formativa que ens serveix per millorar, a diferència, per exemple, de l'avaluació de la LOMCE, que l'únic que serveix és per discriminar els alumnes en funció del resultat d'un sol dia.

Pel que fa als resultats, estem molt satisfets. Estem satisfets perquè aquests resultats mostren que la transformació del sistema educatiu a Catalunya s'està fent, i s'està fent bé, i que les polítiques educatives dels darrers anys han donat bons resultats. Perquè no ens podem fixar en un any, ens hem de fixar en tot un període, com bé vostè ha dit. I el

que podem dir ara i aquí és que a Catalunya, el sistema educatiu català té una millora sostinguda en resultats educatius en els darrers cinc anys.

Però, específicament en aquestes proves, deixi'm dir tres coses molt importants que han passat: en primer lloc, l'anglès. L'anglès és un d'aquells temes en que sempre hem tingut una pedra a la sabata, diguem-ho així. Doncs, miri, hi ha hagut una notable millora. A sisè els alumnes han millorat sis punts de mitjana a les proves d'anglès i tres punts a quart d'ESO. Tenim només el 14 per cent d'alumnes en el nivell baix i tenim més del 30 per cent d'alumnes en el nivell alt.

L'altra segona bona notícia: les matemàtiques a l'ESO. També era una pedra a la sabata, saben que ho havíem dit, havíem posat fa uns quants anys més hores de matemàtiques. Aquests últims temps ens hem dedicat a fer més formació específica per als docents. Escolti'm, Catalunya, per primera vegada, a quart d'ESO..., els alumnes de quart d'ESO ja estan per sobre dels setanta punts, que és el nivell d'assoliment de les competències. I aquest és un gran avenç.

I l'últim, i segurament més important, que és l'equitat. Europa ens va marcar l'objectiu, el 2020, de tenir, d'estar per sota del 15 per cent en els alumnes en competències bàsiques. En el pla de reducció del fracàs escolar de l'anterior Govern es va marcar per al 2018. Avui en dia ja podem dir que totes –totes, totes– les competències a Catalunya estan per sota d'un 15 per cent d'alumnes a nivell baix. Per tant, hem assolit aquells resultats, aquells objectius que ens va marcar Europa el 2020 i nosaltres els vam voler avançar al 2018. Avui estem en disposició de dir que ja hem complert aquests objectius. No només això, sinó que estem, gairebé, en els nivells alts en totes les competències –tenen els gràfics–, estem per sobre del trenta en castellà, en anglès, en matemàtiques, i hem de treballar una mica més encara el català.

Per tant, només dir-li que el curs acaba amb molt bons resultats, però que el 2017-2018 seguirem avançant en aquesta línia, perquè Catalunya està fent un bon camí i Catalunya té un bon sistema educatiu, i continuarà avançant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els treballadors temporers

310-00262/11

Sisena pregunta al Govern sobre els treballadors temporers, formulada per la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bon dia a tothom. Consellera Bassa, des de fa més de dues dècades, la campanya agrària de la fruita atreu milers de persones col·lidores a l'estiu, enguany són 28.000. Les condicions de vida de moltes d'elles apareixen cada estiu als mitjans de comunicació i cada estiu, també, les entitats del tercer sector, els sindicats i els moviments socials ho denuncien.

A molts pobles hi ha assentaments de temporers en condicions infrahumanes, visibles, i localitzats per part dels serveis socials i dels ajuntaments. Es calcula que al voltant de dos mil temporers malviuen sense allotjament, però no s'ha fet un recompte real.

Les situacions més recurrents en què es troben una part dels treballadors agraris de la campanya de la fruita, i que han estat denunciades pels sindicats i per la CUP, són les següents: els treballadors són contractats per ETT o agències de col·locació i no se'ls informa del seu dret a l'allotjament, i no se'ls n'ofereix. En molts casos les ETT no paguen a preu de conveni al treballador. Els temporers que es troben en situació de sense sostre o que es troben aturats entre contracte i contracte, així com el col·lectiu de persones sense papers no reben el suport suficient per part dels serveis socials per a accés a alimentació o a l'allotjament; són puntualment les entitats del tercer sector les que els ho ofereixen. Alguns dels allotjaments on viuen temporers de la fruita no tenen cèdula d'habitabilitat, són magatzems o estables o no tenen accés a l'aigua potable o dutxes ni cuina ni electricitat.

I, finalment, molts pobles redueixen el personal sanitari i les hores d'obertura dels CAP a l'estiu, moment en què augmenta el nombre d'habitants de molts d'aquests pobles. I el fet de treballar sis o set dies a la setmana, entre vuit i deu hores al dia i no gaudir de transport deixa els temporers sense accés a la sanitat.

La pregunta: en aquesta situació preguntem si el Departament de Treball ordenarà inspeccions per incompliment del Conveni agropecuari de Catalunya 2015-2017 sobre allotjaments i cotitzacions a la seguretat social, i si s'adreçarà a les persones treballadores temporeres que es troben en aquesta situació de sense sostre per conèixer qui són els ocupadors i emprendre les mesures sancionadores oportunes.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Boya. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Jo crec que vostè ha fet una radiografia del que ha passat ocasionalment, però no és generalitzat pertot. En el que sí que estem d'acord és que la campanya de la fruita –i, en especial, a Lleida– porta molts treballadors de fora, i sabem tots que és un temps determinat, que és de juny a octubre. Per això vàrem actuar d'una manera preventiva ja al mes de maig, i hi continuem actuant.

De manera preventiva el que vàrem fer és posar en funcionament una mesa, la mesa de la campanya de la fruita, on hi ha el Servei d'Ocupació de Catalunya, totes les patronals agràries, totes les organitzacions sindicals i les entitats del tercer sector, on vam detectar que la producció seria plena durant l'any; on, per tant, es necessitaven molts temporers; on els productors es queixaven que havien de pagar més, perquè la falta de temporers feia que haguessin de fer més hores, i que els sindicats es queixaven d'un incompliment del treball, no sobre les jornades, sinó amb les hores extres. Per tant, se'ls va informar que es presentés qualsevol denúncia i que estaríem a l'aguait sempre.

A més a més, a principis de juny el delegat del Govern, junt amb la Inspecció de Treball i el delegat de Treball, el director de Treball, vam enviar una carta a tots els ajuntaments demanant col·laboració, però, a més a més, explicant-los quin era el contracte que s'havia de fer als treballadors i als contractants. Per tant, que tothom en tingués una bona informació. I amb el contracte programa també dels ajuntaments vàrem aportar 336.000 euros: 100.000 a la Paeria de Lleida, perquè obrís una oficina d'orientació, i 40.000 per a cada consell comarcal, per a oficines d'atenció a temporers, per a accions d'atenció directa, perquè creïem que des de la proximitat és com havíem de fer bé la feina.

Malgrat això, hem fet moltes inspeccions d'ofici. Li vull dir que se'n fan a tot Catalunya, referent als temporers, però especialment a Lleida; el 52 per cent de les actuacions. Això ha volgut dir 270 expedients finalitzats, 200 visites a cada un dels llocs, 34 infraccions, 18 treballadors donats d'alta i 413.000 euros de liquidació a les quotes de la seguretat social. De denúncies, tres. Dues del sindicat UGT; una de la CUP de Lleida, amb un contingut genèric, que es va fer el 8 de juny; els vàrem demanar que ho fessin més detalladament, encara no n'hem tingut resposta. I, per tant, jo crec que estem donant resposta a totes les problemàtiques que hi va havent en el territori.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera Bassa. Té la paraula la senyora Boya.

Mireia Boya e Busquet

Efectivament, la Crida per Lleida - CUP i la CGT vam presentar dues denúncies a Inspecció de Treball perquè s'adrecés als treballadors sense sostre, i vam aportar documentació de la localització dels assentaments al document de denúncia per tal de poder identificar qui eren aquests ocupadors que no els havien donat allotjament. I de manera extraoficial se'ns ha dit, des d'Inspecció de Treball, que no s'aniria a veure els treballadors.

Consellera, això és cert? I si no ho és, quines mesures emprendre Afers Socials per a atendre l'elevat volum de persones temporeres que es troben en situació de sense llar i sense accés a les necessitats bàsiques.

La presidenta

Em sap molt greu, però la consellera Bassa ha exhaurit el temps.

Pregunta al Govern sobre els treballadors públics

310-00260/11

Setena pregunta al Govern, sobre els treballadors públics, formulada pel senyor Carlos Carrizosa, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Consellera, este lunes hubo una nueva *performance* de la ANC sobre los trabajadores públicos para ver cómo iba a ser su protección. Allí asistieron algunos de los diputados de su grupo, asistió un sindicato, asistió un secretario municipal y allí se dijo que la garantía para los trabajadores públicos estaba en el artículo 3.2 de la ley del referéndum que ustedes pretenden hacer y que dice textualmente: «Aquesta llei preval jeràrquicament sobre totes aquelles normes que puguin entrar en conflicte amb ella», ¿eh? Y, entonces, deroga así la Constitución y el Estatuto.

Yo le pregunto: ¿ratifica usted que esa es la protección que su *conselleria* da a los trabajadores públicos?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, pregunta novament –la quarta en poc temps– sobre aquesta matèria, no? Veig que vostès que diuen que nosaltres només parlem del monotema, de fet, els que hi estan obsessionats són vostès. I repetir-los el de sempre, no? Aquest és un procés polític –aquest és un procés polític– que les responsabilitats, com vostès saben, són polítiques, que el Govern no posarà en risc els treballadors públics i, per tant, escolti'm, aquesta és la resposta que donarem sempre.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, bueno, no me ha respondido usted, señora *consellera*. El secretario municipal que fue allí de la ANC a decir que no pasaba nada fue desmentido inmediatamente por el *consell* del Collegi de Secretarios, Interventores y Tesoreros, que dijeron que eran leales al espíritu y al texto de la Constitución española. Después el sindicato que ustedes llevaron, con el que usted se reunió, por cierto, el 13 de junio para hablar de estos temas, la Intersindical-CSC tiene seis representantes sindicales en la función pública; seis frente a los 1.072 que tienen los sindicatos, los cuatro, más representativos (*aplaudiments*). Pero, claro, estos cuatro sindicatos no tienen la sede pegadita a Esquerra Republicana en la calle Calàbria, y por eso seguramente usted habla con ellos y no con los sindicatos que le están pidiendo reiteradamente explicaciones a usted.

Mire, ustedes siguen una estrategia muy clara: primero sale el señor Llach con la estaca diciendo «patireu, patireu». Después ustedes montan *performance* con los suyos: «No pasa nada. No pares, sigue, sigue.» (*Rialles*.) «Aquí nosotros os amparamos con la ley.» Y luego, cuando ya todo ha pasado, van al juzgado, como con el tema del 9-N y «fueron los voluntarios, nosotros no éramos, cumplíamos la ley; eran los voluntarios». Ahora lo último es cuando su ex mano derecha en Governació hace unos informes, hace unas alegaciones ante el Tribunal de Cuentas y dice que quienes dijeron que los gastos estaban bien hechos para el 9-N eran los funcionarios, los técnicos: «Yo soy un pobre político, ellos me dijeron que me lo podía gastar. Yo no sabía nada.» (*Aplaudiments*.)

Mire, ustedes no son de fiar. Ustedes quieren repetir el 9-N y ustedes..., yo le pido que me concrete y que responda: ¿cuál es la seguridad jurídica que va a dar usted a los

funcionarios y a los trabajadores públicos para que luego no les pasen el muerto como están haciendo con el 9-N?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè està per l'espectacle i l'aplaudiment; jo, per donar seguretat jurídica als treballadors públics d'aquest país. *(Aplaudiments.)* Això és pel que estic jo.

Vostès estan installats en el discurs de la por, volen frenar el procés i han trobat que aquesta segurament és la millor manera. Però, escolti, cap servidor públic està en risc. No és el nostre Govern qui fa querelles preventives, qui diu que la fiscalia li endreçarà els temes, qui amenaça les empreses o qui persegueix els funcionaris a través de cartes i amenaces constants.

Nosaltres tenim un compromís amb la ciutadania (*remor de veus*), sí, perquè ens varen votar i ens varen demanar que tiréssim endavant un referèndum (*persisteix la remor de veus*), que es pogués votar. Una resposta a la qual el 80 per cent...

La presidenta

Silenci, si us plau.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

...el 80 per cent de la ciutadania d'aquest país creu que la millor manera de dirimir aquesta situació és a través del vot, perquè la força dels vots és qui acabarà decidint les coses, la força de la democràcia. I el procés serà net, transparent, eficaç.

I, escolti'm, si parlem de sindicats, o s'informa o no faci tanta teatralitat, perquè sap què passa?, jo m'he reunit amb tots els sindicats que m'ho han demanat –amb tots els sindicats que m'ho han demanat– i ho seguiré fent. I d'aquí..., en breu estem, doncs, emplaçats a tornar-ho a fer. I, escolti'm, és lògic que els sindicats ens demanin coses, i per això ens hi reunim, per donar resposta. Ho hem fet, ho seguirem fent en els propers dies. Perquè, sap què?, reben amenaces sí, els treballadors públics per part del Govern espanyol, també del Partit Popular i de vostès contínuament. *(Remor de veus i algun aplaudiment.)* I, per tant, la meva obligació és estar en contacte permanent amb els sindicats, amb tots ells, oferir diàleg obert i sincer. Ens reunirem tantes vegades com facin falta, en el moment que faci falta i també amb el format que es cregui més adequat.

Però, escolti'm, a part d'utilitzar els tribunals, a part d'utilitzar la por, estaria bé que, si vostè està tan preocupat pels treballadors públics, el que seria correcte és que els deixi treballar amb tranquil·litat i independència i que, a més a més, deixi d'utilitzar-los com a arma política. Ja n'hi ha prou.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del pressupost

310-00261/11

Vuitena pregunta al Govern, sobre l'aplicació del pressupost, formulada pel senyor Fernando de Páramo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Fernando de Páramo Gómez

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta. Señor Junqueras, como ya le advertimos en Ciudadanos, usted no puede gastarse el dinero de todos los catalanes en repetir un 9-N. Se lo dijo también su Consell de Garanties Estatutàries y se lo ha dicho también el Tribunal Constitucional. Nos ha hecho perder seis meses, si hubiese escuchado a Ciudadanos cuando se lo dijimos.

Y ahora que parece que el 9-N lo va a tener que pagar usted de su bolsillo o, si no, no se va a celebrar –pero ya hemos visto que en su Govern no se van a jugar el *patrimoni* por la independencia. Pero, en cualquier caso, señor Junqueras, ¿qué va a hacer con

los 6 millones de euros que le han caído del cielo a raíz de esas partidas suspendidas por el Constitucional?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor De Páramo. Té la paraula el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Oriol Junqueras i Vies)

Bon dia. Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor De Páramo. No vull mai perdre l'oportunitat d'agrair-li la ponderació i l'amabilitat en el to de les seves intervencions. I és respondre-li senzillament que érem i som conscients de les moltes dificultats que vostès, el Govern del PP i els grups que li donen suport –vostès els primers–, doncs, volen posar a l'exercici democràtic del dret de vot dels ciutadans de Catalunya, però, en tot cas, també reiterar-li el nostre compromís en facilitar que els ciutadans de Catalunya puguin votar i es puguin expressar lliurement en totes les circumstàncies. I aquest és el nostre compromís.

I li recordo que nosaltres som republicans, no patrimonialistes, i, per tant, actuem en conseqüència.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor De Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Ustedes..., cuando le interesa son republicanos, cuando le interesa son convergentes, cuando le interesa son independentistas. Pero, señor Junqueras, mójese. Yo sé que usted quiere ser el hombre bueno, yo sé que usted quiere ser *sant Procés*. Pero, señor Junqueras, hay que mojarse; ya sé que está adelantando por la izquierda al señor Puigdemont, pero hay que mojarse.

Y las segundas partes nunca fueron buenas, señor Junqueras. Y cuando nosotros creíamos que ustedes ya no podían ser más chapuceros de lo que fueron en el 9-N..., porque, ¿usted se acuerda del 9-N, señor Junqueras? –¿usted se acuerda del 9-N? Seguro que se acuerda bien porque contaba usted votos en su pueblo; era usted el que hacía el recuento. Todo muy bonito, muy objetivo, todo muy neutral, señor Junqueras. Usted contando votos. Por tanto, se acuerda bien usted del 9-N. Y ahora quieren hacer algo todavía más chapucero porque ya no tienen ni censo, ya no tienen ni urnas, ya no tienen nada. Pero aun así ustedes tiran para adelante. Como ya le avanzó aquel hombre que hablaba demasiado, el señor Baiget..., como ya le avanzó, ustedes no lo van a poder hacer, como ya decía el *exconseller* en un ataque de sinceridad.

Señor Junqueras, ante esta chorrada hay una buena noticia. Y la noticia buena es que ahora hay 6 millones de euros que se pueden destinar a los problemas reales de todos los catalanes. Usted siempre dice que nosotros nos obsesionamos por 6 millones de euros, que eso es muy poco dinero. Bueno, ya no le hablo de los 300 millones de euros que usted reservó por si venían las plagas bíblicas, las siete plagas, este verano con los fondos de contingencia. Pero al margen de eso, con esos 6 millones se pueden hacer muchas cosas, señor Junqueras. Seis millones, lo mismo que robaron sus socios de Convergencia en el caso Palau. Seis millones de euros es mucho dinero y se pueden hacer muchas políticas.

Yo a lo que le invito es a que tome nota. Yo ya sé que usted lo sabe todo siempre; nos habla con una soberbia al resto de diputados, como si usted fuese el que lo sabe todo. (*Remor de veus.*) Y nosotros somos...

La presidenta

Silenci, si us plau!

Fernando de Páramo Gómez

...nosotros somos unos humildes diputados de Ciudadanos, líderes de la oposición. (*Persisteix la remor de veus.*) Pero usted, que lo sabe todo...

La presidenta

Silenci, si us plau –silenci!

Fernando de Páramo Gómez

Si me permite terminar la pregunta... No se pongan nerviosos, déjenme acabar. Señor Junqueras, usted que lo sabe todo, tome nota: 160 profesores de educación secundaria al año, 250 educadores de educación infantil, 1.000 plazas de guardería, señor Junqueras, 3.000 matrículas universitarias al año, 600 plazas residenciales...

La presidenta

Senyor De Páramo, ha exhaurit el temps.

Fernando de Páramo Gómez

...cinco veces el fondo de pobreza energética... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Ha exhaurit el temps. Ha exhaurit el temps, senyor De Páramo. *(Aplaudiments.)* Té la paraula el vicepresident del Govern, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Senyor De Páramo, no tinc cap vocació de ser sant Procés, ni de ser sant; és una aspiració a la qual no puc arribar en cap circumstància. Per tant, jo li agraeixo molt la bona valoració que vostè té de mi, però ja li dic que no hi arribaré.

En tot cas, sàpiga que si té interès pel pressupost, perquè veig que el monotema li esgota el temps –segurament altres coses també–, sàpiga que tenim uns pressupostos interactius que vostè pot consultar; els vam posar en marxa al mes de març. Pot consultar les partides, des de les més agregades fins a les més particulars. És fàcil de fer; si vol, jo l'acompanyo, ho fem conjuntament, segur que els companys de la premsa tindran a bé de tenir-ho.

També, si ho creu oportú, jo li recordo... Si li sap greu no l'hi recordaré, eh?, perquè veig que va dient: «Soberbia, soberbia...», però, en tot cas, jo li recordaré que nosaltres passem, el departament, com sempre, passa..., publica un informe mensual en la seva web sobre l'estat d'execució de tots els comptes, ingressos, despeses, saldo financer, saldo no financer, etcètera. També passem un informe trimestral a aquest Parlament, vostè hi té accés; per tant, qualsevol dubte que tingui sobre la matèria el pot consultar, i, si necessita qualsevol mena d'assessorament per consultar-ho, nosaltres encantats d'assistir-lo, diguem-ne, no?

I, respecte a la preocupació que té per partides pressupostàries, per recursos, etcètera, li recordo que el Govern al qual vostè dona suport ha fulminat, ha convertit en fosfata 60.000 milions d'euros del Fons de Reserva de la Seguretat Social. Vostès estan jugant amb els diners i amb les pensions dels pensionistes *(aplaudiments)*, i té la santa barra de venir-nos a donar lliçons a tots nosaltres, quan vostè està jugant amb el futur dels pensionistes, no de Catalunya, sinó de tot l'Estat espanyol.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Junqueras.

Pregunta al Govern sobre el procés de venda de patrimoni de la Generalitat dels darrers anys

310-00255/11

Novena pregunta al Govern, sobre el procés de venda de patrimoni de la Generalitat dels darrers anys, formulada pel senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, presidenta. Senyor vicepresident, durant la darrera legislatura un govern, amb el suport de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, va procedir a la venda de patrimoni de la Generalitat, en una operació que ha resultat ruïnosa per a les arques

públiques i un benefici espectacular per a inversors i especuladors. Els darrers dies teníem coneixement d'operacions que han arribat a suposar fins i tot plusvàlues privades properes al 200 per cent.

Té el seu Govern un balanç d'aquesta venda patrimonial? Ha detectat alguna irregularitat? La pensa fer pública?

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Bon dia, senyor Coscubiela. Certament, les operacions a les que entenc que vostè fa referència són operacions que es van realitzar en un context d'ofec financer, ben conegut per tothom, especialment per vostè, que és una persona seriosa i rigorosa, i també van ser operacions que es van fer en un context en el que, efectivament, el mercat immobiliari estava en les pitjors de les condicions des de fa dècades.

En tot cas, el compromís d'aquest Govern i del Departament d'Economia i Hisenda és continuar aplicant el pla de racionalització. Estic segur que vostè n'és coneixedor –si no, tindrè ocasió de comentar-ho amb vostè quan ho cregui oportú–, i sap que en aquest sentit estem fent una feina molt rellevant i jo crec que molt ben feta, que compta amb un suport ampli en aquesta cambra.

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Senyor vicepresident, jo pensava que la seva habilitat major era «simula i dissimula», però avui he vist que no, he vist que el que vostè sap fer bé és fer de *capitán* Araña: embarca tothom en el vaixell, es queda a port protegit de la tempesta i d'un possible naufragi. Li he fet algunes preguntes que vostè continua sense respondre i li he demanat que ens faci aquesta resposta, i ens ve amb la coartada, amb aquesta gran coartada que durant set anys ha servit per justificar retallades, privatitzacions, venda de patrimoni i conivència amb la corrupció.

El que es pot arribar a conèixer, molt em temo, com «el cas patrimoni»..., davant d'això vostè té una doble responsabilitat. Una, perquè va donar suport a aquella venda patrimonial, amb aquesta coartada. Encara recordem, i consta al ple de les sessions del Congrés..., vostè dient: «Tot això ho fem perquè el 2014 serà el darrer pressupost autonòmic de la història de Catalunya.» Pot imaginar que a partir d'aquelles afirmacions qualsevol cosa que vostè digui sigui, com a mínim, posada en dubte.

Però, a més a més d'això, vull recordar-li que vostè és el vicepresident de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, i que en aquests moments ostenta la conselleria d'Economia. I en aquest sentit és en el sentit que li estic formulant una pregunta, i a vostè li costa molt contestar. Parla i parla, però no contesta mai. Li torno..., per si no l'ha entès: té el seu Govern un balanç d'aquesta venda patrimonial? L'hi concreto més: quins ingressos ha obtingut la Generalitat de la venda d'aquell patrimoni?; quina ha estat la relació entre el que ha obtingut i les previsions que es van donar en el seu moment?; quines són les plusvàlues privades que han obtingut els inversors privats –per cert, molt propers a Palau, alguns d'ells?; li consta a vostè que l'executor d'aquest procés de venda patrimonial, el que va ser director general de Patrimoni en el seu moment, està en aquests moments fortament vinculat amb algunes de les empreses que s'estan beneficiant de les privatitzacions?

Són preguntes concretes. Li importaria a vostè contestar-nos-les? O en el seu concepte de democràcia no s'inclou el fet de que el Govern hagi de donar comptes al legislatiu i pugui ser controlat pel poder judicial? És l'única explicació que vostè no contestés, avui.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Té la paraula el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, ens té acostumats que vostè especula sobre les intencions dels altres i les jutja. En tot cas, jo li he contestat: el nostre convenciment de que aquelles operacions es van fer en un context de dificultats financeres molt evidents i que vostè coneix perfectament; el nostre convenciment de que es van fer en un context d'un mercat immobiliari que era en les pitjors condicions des de fa dècades. En tot cas, si hi hagués qualsevol... Nosaltres donem informació, vostè ho sap. De fet, té aquesta informació que vostè cita precisament perquè nosaltres la fem pública; per tant, és evident que nosaltres la compartim amb tothom: la informació, les dades, les xifres, etcètera. Per tant, si vostè té qualsevol sospita sobre qualsevol irregularitat, estaré encantat de que la comparteixi amb mi, si ho creu oportú, que la compartim junts, que l'analitzem, que vostè en faci l'ús, la denunciï... Nosaltres, evidentment, si creiem que s'ha produït qualsevol qüestió contrària a les bones pràctiques, també ho farem.

I, en tot cas, el que també és evident –i estic segur que vostè aprecia que jo l'hi expliqui, encara que faci veure que no li agrada gens que l'hi expliqui, però estic segur que, per rigor, vostè ho aprecia–..., sap que estem fent un pla de racionalització de la despesa; sap que estem tirant endavant un campus administratiu a la Zona Franca, un campus administratiu que ens ha de servir per agrupar tres mil treballadors, aproximadament, 2.900 treballadors que en aquests moments estan dispersos en diversos edificis al centre de la ciutat de Barcelona; que això ens ha de permetre un abaratiment dels costos de lloguer importantíssims, dels costos energètics; que ens ha de permetre una millora de les sinergies de tots aquests treballadors, i en aquest sentit també estem impulsant el desenvolupament del conjunt de la Zona Franca, i també en aquest marc s'han d'entendre els acords amb l'Ajuntament de Barcelona sobre la venda de patrimoni per posar en marxa les estacions de metro de la línia 10 sud de Barcelona.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el complex d'oci i turístic Hard Rock Entertainment World

317-00175/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social, formulada pel senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Gràcies, presidenta. President, abans-d'ahir lo Govern va obrir lo sobre del concurs d'allò que es coneixia com a Barcelona World, i vau sortir bastants del Govern en ple a aplaudir-ho fortament. Però resulta que allò que el 2012 es va anunciar a bombo i platerets que havia d'ocupar 480 hectàrees, desplegar-se en sis grans àmbits temàtics i un total de sis casinos més hotels s'ha quedat en un casino més un hotel guitarra. Bé, no farem broma d'aquest esperpent, perquè la cosa és seriosa.

Durant tot aquest temps, vostès lo que han fet i fan és política jugant amb la misèria de les persones, perquè com poden prometre deu, vint, trenta i quaranta mil llocs de treball quan al final només s'ha presentat un projecte? A més, no han dit re de les condicions de precarietat laboral d'aquests suposats nous llocs de treball. Quant cobraran al mes les persones que puguin arribar a treballar en aquest casino? En quines condicions? Vostè sap lo que cobra un crupier, que són los que manegen la pasta? Nou-cents euros. Vostè coneix algú que treballi al sector turístic cobrant menys d'aquests nou-cents euros mensuals per dotze hores diàries de jornada laboral? Nosaltres sí, i cregui'm que són milers, les persones que treballen en aquestes condicions paupèrrimes. Vostè coneix algú que s'hagi enganxat al joc i hagi destrossat la seva vida i la dels que l'envolten? Nosaltres sí, i cregui'm que estem parlant de moltes persones que passen autèntics drames personals i socials.

Més preguntes. Lo Govern o vostè mateix se responsabilitza d'exposar més densitat humana a cinc-cents metres del polígon químic més gran del sud d'Europa? Per què rebaixeu los impostos al joc mentre manteniu un sistema impositiu injust i desequilibrat?

Així vostès què volen? Que els amos paguin un 10 per cent mentre los treballadors i treballadores hagin de continuar pagant lo 21 per cent d'IVA per a totes les seves necessitats bàsiques? Quin exemple de país voleu fer amb aquestes polítiques?

Podria dir en quin pla estratègic de turisme de la Costa Daurada –ja sigui de la diputació, de la Universitat Rovira i Virgili, de la Generalitat– hi consten el joc i els casinos? Ja l'hi dic jo: en cap. Llavors, per què es gasten milions d'euros en plans estratègics, campanyes, si per a rescatar «la Caixa» ens ho passem tot pel forro?

Miri, en vint anys en los terrenys del CRT no s'ha desenvolupat cap interès general que als principis dels noranta va permetre expropiar veïnes i veïns de Vila-seca. I ara no només no defensen los interessos de les veïnes, sinó que lo que voleu és premiar «la Caixa» amb una requalificació dels terrenys i amb un rescat de 110 milions d'euros amb l'execució d'una opció de compra que la Generalitat té sobre cent cinquanta hectàrees de «la Caixa». Facin-s'ho mirar, perquè mentre prediquen que voleu ser la Dinamarca del sud no mos acabin convertint en Las Vegas d'Europa. Això és la Catalunya que voleu?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Bon dia, senyora presidenta. Senyor Saladié, crec endevinar en la seva pregunta/preocupació algunes, i no poques, contradiccions. No crec que sigui compatible qualificar fins i tot d'esperpent el fet que la dimensió inicial del nombre de casinos avui s'hagi situat en una expressió perfectament sostenible, i automàticament passar-se a preocupar per si el sud de Catalunya es convertirà en Las Vegas. Una cosa no lliga amb l'altra.

Precisament, crec que tots estem d'acord que si algun interès general calia defensar en tota aquesta operació, que no ha estat senzilla, en la qual han treballat diversos governs –hi va treballar d'una manera molt intensa l'anterior Govern, i hi ha treballat de manera molt intensa aquest Govern, i molt bé també–, tots sabem que l'interès general dels veïns i veïnes i del conjunt dels catalans es diu «feïna», es diu «creació de riquesa» i es diu «viabilitat d'un model turístic». Perquè el turisme a Catalunya, i en particular a la Costa Daurada, representa sobre el PIB del nostre país una xifra prou important com perquè no el menystinguem ni el posem sota la llum de la criminalització. Perquè el turisme representa, en termes de creació d'ocupació directa i indirecta i en termes d'influència sobre altres sectors com el sector primari, una aportació tan i tan important que no només no és prescindible, sinó que demana que tots siguem més responsables en parlar-ne.

Catalunya no té un problema amb el turisme, té una gran oportunitat. I Catalunya és una potència turística perquè hi ha l'encadenament d'esforços que van molt lluny en el territori, en sectors socials i en poblacionals, que fan que el sector turístic de Catalunya sigui un dels més envejats del món: pel seu model de qualitat, pel seu model de diversificació, pel seu model d'arrelament també en un territori i de, també, articular un discurs global des d'allò local.

I, per tant, cregui'm que si alguna cosa podíem expressar quan Hard Rock –que és qui té la potestat d'anunciar la creació de llocs de treball i d'inversions, no és el Govern– va fer pública la seva intenció i el seu compromís era alegria. Alegria, a més a més, per un territori que, vostè ho hauria de saber, és dels més castigats per l'atur i sobre el qual hem de treballar i ens hem de comprometre..., i vostè m'ha sentit dir a mi en aquest Parlament des del primer dia, i m'ho han sentit a dir els alcaldes del territori i tots els grups polítics que han vingut a demanar per interessar-se en aquesta qüestió, que el nostre compromís en aquest projecte era total, era absolut, però que calia fer-ho bé.

Crec que, tal com han acabat les coses, podem anar amb el cap molt alt i adreçar-nos i mirar als ulls els veïns i veïnes de la zona de Tarragona, però del conjunt de Catalunya, de que hem fet les coses, no bé, molt bé.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encàrrec al vicepresident del Govern i titular del Departament d'Economia i Hisenda de l'organització i coordinació del referèndum

317-00172/11

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Puigdemont, avui hem conegut, a través d'un mitjà de reconegut prestigi, que sembla que vostè li hauria encarregat l'organització i la coordinació del referèndum al senyor Junqueras.

La meua pregunta és molt clara: vostè li ha encarregat l'organització i la coordinació del referèndum al senyor Junqueras? I, en cas contrari, senyor president, li pensa fer aquest encàrrec al senyor Junqueras?

La presidenta

Gràcies, senyor García. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Albiol, m'hauria de precisar exactament quan diu «mitjà de reconegut prestigi» a què es refereix, perquè aquests dies hem vist publicada cada animalada en mitjans de suposat prestigi que ara m'ha deixat una mica confós.

Senyor Albiol, vostè el setembre de l'any 2016 on era? Perquè que descobreixi avui o que hagi de descobrir avui, a través d'un mitjà de reconegut prestigi, que el senyor Junqueras té l'encàrrec del Govern per preparar el referèndum que jo vaig anunciar a la qüestió de confiança del setembre del 2016..., home!, ha tardat una mica a adonar-se'n, no?

Per tant, és clar que el senyor Junqueras té aquest encàrrec, i és clar que l'està fent. I per això alguns de vostès avui tenen una expressió diferent de la que tenien el setembre del 2016.

(Rialles.)

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor García. *(Alguns aplaudiments.)*

Xavier García Albiol

Senyor president, la nostra expressió és d'incrèdula, l'hi puc garantir. Inclús, miri què li dic: els diputats i diputades del Partit Popular de Catalunya estem desitjant que arribi el dia 1 d'octubre per veure com *(aplaudiments)* i qui de vostès assumeix la responsabilitat del fracàs del procés. Perquè li puc garantir que l'espectacle de veure els diputats del mateix grup barallant-se per traspasar-se la responsabilitat és un espectacle que, si no estiguéssim parlant del que estem parlant, podríem dir que és, fins i tot, grotesc.

Miri, senyor Puigdemont, vostès han passat d'estar abonats al desprestigi a passar al ridícul –al ridícul–, perquè, a mesura que s'acosta el dia D o el dia 1 d'octubre, els comencen a tremolar les cames. I les informacions que estan apareixent així ho evidencien: l'episodi, després en parlarem, de l'exconseller Baiget; les declaracions de la presidenta de la Diputació de Barcelona del seu partit, i les declaracions d'un alcalde de les comarques de Girona posen en evidència aquest fet. Posen en evidència que vostès s'han convertit en uns independentistes de cap de setmana, s'han convertit en uns independentistes que, d'acord, a favor de la independència, sempre que no em toquin el patrimoni, sempre que no posi en risc el que tinc o el que deixo de tindre. I aquesta és l'evidència més gran de que estem davant d'una gran mentida, que vostès representen un relat que, per sort, cada dia té menys persones que el segueixin i menys persones que se'l creuen.

Sap, senyor Puigdemont, per què no hi haurà, per què no es celebrarà aquest referèndum? Primer, perquè els hi tremolen les cames; segon, perquè va en contra de la legalitat, en contra de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia; perquè no tenen recolzament institucional; perquè no tenen ni urnes, ni paperetes, ni cens, ni locals, ni funcionaris, i, sobretot, perquè no tenen, senyor Puigdemont, suport social. *(Sona el senyal acústic que*

indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I, al final, li puc garantir que tot això s'evidencia amb una clara falta de talla.

Sap quin és el referèndum que ha de convocar, senyor Puigdemont? –i finalitzo, senyora presidenta. El referèndum dins del seu partit, a veure què en pensen del seu lideratge.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Albiol. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Senyor García Albiol, per no tenir res... –ni urnes, ni paperetes, ni cens, ni local, ni institucions, ni majories socials, ni partits polítics al darrere–, déu-n'hi-do com de preocupat està vostè. Hauria d'estar content com unes pasqües, hauria d'estar ballant, divertit de dir: «Ara riurem perquè arribarà l'1 d'octubre i aquesta gent tot allò que han dit fins ara no ho faran.»

Jo ja els vaig dir el que podien fer, ara fa quinze dies, si ho té tan clar, escolti'm, comprometi's, digui: «Com que no hi haurà referèndum em veig amb cor d'arribar a la promesa de que, si hi ha urnes, vaig a votar.» (*Veus de fons.*) Vagi a votar que no –vagi a votar que no–, però vagi a votar!

Com que vostè això no ho farà, perquè en el fons vostès sí que han passat d'una versió inicial, que van intentar enganxar en aquest Govern, de dir: «Aquest Govern només està preparat, o s'està preparant, perquè hi hagi eleccions autonòmiques.» I com que això ja li ha anat fallant, i per més que la seva..., diguem-ne, la seva premsa de referència de reconegut prestigi li vagi dictant el que ha de dir i el que ha de pensar en cada moment, això no funciona. I la realitat, tossudament, va avançant. I va avançant en la direcció..., no la que vol el Govern –que, per descomptat, sí–, no la que vol la majoria dels diputats d'aquest Parlament –que, per descomptat, també–, no la que vol la immensa majoria dels ajuntaments de Catalunya –per descomptat, també–, sinó que vol la que vol la gent del país.

Perquè si alguna cosa diuen les enquestes, les darreres, les que es publiquen als mitjans de comunicació, i les que no es publiquen als mitjans de comunicació, és que si alguna cosa està passant en aquest país és que hi ha una mobilització de gent que vol anar a votar. Perquè l'única resposta que rep a la problemàtica que existeix és la que li proposa el Govern de Catalunya en forma d'urnes. I quan això passa, la reacció de la gent, majoritàriament, en una societat madura democràticament, com és la catalana, és acceptar aquesta eina, participar-ne i emetre un missatge.

I, cregui'm, si alguna cosa puc assegurar en aquests moments és que aquest Govern està compromès absolutament a aplicar el resultat que enviïn els ciutadans a través del seu vot a les urnes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els desnonaments, la pressió immobiliària, l'índex dels preus de lloguer i la crisi de l'habitatge

317-00173/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. President, li adreço aquesta pregunta perquè, de fet, té a veure amb diferents departaments del seu Govern, però té, sobretot, a veure amb la voluntat política, amb la determinació i amb les prioritats del Govern.

És sabut que dissortadament els desnonaments segueixen sent una assoladora realitat en les nostres ciutats i pobles, i, en alguns casos, sota formes d'un crueltat inaudita. Fa uns dies la Federació d'Associacions Veïnals de Barcelona denunciava en un comu-

nicat, que parlava de violència immobiliària, el cas d'una dona al barri de Sants que va ser desnonada... –una dona embarassada de nou mesos i amb fills–, que va ser desnonada enmig d'un fort contingent policial. I no és l'únic cas que s'ha produït a Barcelona els últims temps. I al mateix temps assenyalava que aquesta realitat es conjugava amb una altra no menys..., potser menys sorollosa, però igualment dolorosa, des del punt de vista del dret a l'habitatge de la ciutadania, que és l'expulsió de veïnatge sota la pressió d'una espiral de preus dels lloguers.

La meua pregunta és la següent, adreçada al seu Govern: com és que encara tenim problemes de coordinació perquè es produeixin desnonaments sota aquestes condicions?

I, en segon lloc, un cop que pren forma l'índex de preus del lloguer, el seu Govern compta prendre alguna mesura perquè això sigui més que un simple indicador, que una simple eina de transparència i pugui contenir aquests preus disparats? En un mot: el seu Govern té consciència de la gravetat i les dimensions que està prenent la crisi actual de l'habitatge?

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, vostè sap perfectament que aquesta és una responsabilitat compartida –compartida– amb molts actors i especialment, si ens referim a la realitat de Barcelona, compartida també amb l'Ajuntament de Barcelona.

Crec que a aquest Govern no se li pot dir un govern..., que ha donat més ajut i més accions que mai al parc d'habitatge del lloguer social, un govern que ha lluitat clarament contra els desnonaments, que, a més a més, ha presentat l'índex de referència dels preus de lloguer, no se'l pot acusar de mirar cap a un altre costat i de no assumir la responsabilitat; l'hem assumida tota. El que passa és que alguns han descobert, ara que són al Govern, que allò que es proclamava des de la barricada, quan s'arriba al Govern no és tan senzill (*alguns aplaudiments*), i que cal més comprensió a l'hora de no només aplicar unes polítiques a les quals ens hem compromès, que són complexes, sinó, com s'ha vist també aquesta setmana, comptar amb els poders de l'Estat, entre ells el poder judicial, que t'acompanyi degudament quan penses aplicar polítiques que el que van és a l'objectiu comú: que hi hagi habitatges assequibles, que no hi hagi desnonaments, i menys de persones vulnerables, i que hi hagi una política d'habitatge públic assequible per a tota la ciutadania que en té necessitat.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Bé, president, parlem de barricades. Escolti, jo li faig una pregunta molt concreta: com és que, malgrat que hi hagi protocols de coordinació i de col·laboració entre els jutjats i els serveis socials dels ajuntaments, es produeixen situacions com la que he esmentat? Com és que estan fallant els protocols d'aquesta manera? Com és que podem desplegar forces policials per desnonar una dona embarassada de nou mesos? I que aquests casos, l'hi repeteixo, no són únics.

L'Ajuntament de Barcelona, permeti'm que l'hi digui, no només treballa contra els desnonaments, sinó que crida i col·labora amb la ciutadania que intenta aturar aquests desnonaments que es produeixen sense previ avís per part dels jutjats.

Per tant, jo estic, permeti'm que l'hi digui, molt orgullós d'un ajuntament que no només treballa des de la institució, sinó que intenta paliar allí on fallen les institucions.

I aquesta és la responsabilitat, i la pregunta que jo li plantejo a vostè i al seu Govern: per què fallen aquests protocols de coordinació? Per què es produeixen aquestes situacions? Aquesta és la pregunta concreta, i m'agradaria una resposta concreta per part de vostès.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, moltes gràcies. Senyor Rabell, vostè sap que per al cas específic de Barcelona hi ha un protocol específic per a Barcelona. Hi ha un protocol que compromet l'Administració de justícia a avisar quan es produeixen aquests desnonaments. I és l'ajuntament qui ha d'actuar en conseqüència. Per tant, si alguna cosa falla en aquest protocol, en tot cas, no és atribuïble al Govern de la Generalitat.

Però, deixi'm dir-li que, dit això –dit això–, vostè el que no pot pretendre és que aquest Govern, hi insisteixo, hagi mirat cap a un altre costat quan ha hagut de fer front a la seva responsabilitat en el lloguer, en els desnonaments, en la política pública d'habitatges.

Miri, fins a final del juny del 2017 –d'aquest any, per tant–, a través del dret de temps i retracte la Generalitat ha ampliat el seu parc públic d'habitatge social en 562 habitatges. I s'han destinat a aquest efecte 34 milions d'euros, i la legislatura continua. I s'acabarà l'any amb un parc públic superior als 1.000 habitatges.

Nosaltres hem recaptat 18,5 milions d'euros amb l'impost d'habitatges buits el 2016, que s'han destinat a comprar 350 pisos per a ús social. I, evidentment, les prestacions al pagament de lloguer i els ajuts urgents han crescut: hem passat dels 500 milions d'euros el 2012 als 109 milions d'euros –per tant, més del doble– el 2016.

Per tant, hi ha més recursos que mai per atendre situacions d'emergència. I nosaltres ens hi hem compromès i ho saben els ajuntaments, i, ho crec, també ho sap l'Ajuntament de Barcelona. I si es tracta de comprendre les dificultats que té una administració a l'hora d'aplicar les eines que té al seu abast per impedir el que tots volem impedir, creguin que la comprensió és absoluta.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compromís de no fer servir la tramitació en lectura única en les lleis del referèndum i de transitorietat i de no legislar sobre el règim electoral sense comptar almenys amb la majoria de dos terços que estableix l'Estatut

317-00171/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política i social, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, si m'ho permet, vull començar per felicitar el conseller Jané pel desbloqueig de la reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya. Ja era hora. Tot el nostre suport, conseller i president, a l'imprescindible esforç de cooperació Estat-Generalitat en matèria de seguretat.

La meua pregunta, president, és doble, però molt senzilla: es pot comprometre davant la cambra a no utilitzar el procediment legislatiu especial de lectura única per a l'aprovació de lleis tan transcendents com la que pretén emparar la convocatòria de l'1 d'octubre i la no menys important de desconnexió, transitorietat o règim jurídic català, tal com indica el recent dictamen del Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya?

I l'altra: molt honorable senyor president, es pot comprometre davant la cambra a no legislar totalment o parcialment sobre el règim electoral català sense comptar amb el suport almenys de dos terços del Parlament, tal com estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya?

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, en primer lloc, li agraeixo la felicitació al Govern sobre la Junta de Seguretat de Catalunya. Ja sap que si per algú aquesta junta estava bloquejada no era per aquest Govern, precisament.

Dit això, vostè em demana coses que una part de la resposta l'han de fer els grups parlamentaris, perquè la reforma el que permet no és que el Govern pugui fer el proce-

diment de lectura única, que això ja ho tenia reservat, és que els grups parlamentaris ho puguin fer.

Per tant..., ara espero que no em demani –vostès, precisament– que, si alguna cosa està prevista a la llei, jo no en pugui fer ús. Per què, si alguna cosa la llei la preveu i m'ho permet fer, jo hi de renunciar explícitament a fer-ho? Vaja, si entrem en aquesta lògica, senyor Iceta, ens podríem posar tots plegats molts deures, després, de difícil compliment.

Sobre la legislació i les seves majories per adoptar-les, em sembla que tots ens podem posar d'acord que, malgrat que en algun cas –i vostè esmentava l'Estatut– calien dos terços per a la seva aprovació, com bé sap tothom això no va servir de res; perquè el Tribunal Constitucional amb prou feines en va fer prou amb una minoria de diputats i de membres del Tribunal Constitucional per carregar-se aquests famosos dos terços.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Mai en poc temps, en tan poc temps, tanta contradicció. Per una banda, em diu: «Si la llei ho permet, jo ho faré», i diu: «I si la llei no ho permet, també ho faré.» Això és el resum de la intervenció que m'acaba de fer. (*Aplaudiments.*) El Consell de Garanties Estatutàries diu que només es pot utilitzar el procediment legislatiu especial de lectura única –ho cito– quan la naturalesa del projecte o proposició de llei ho aconselli o que la simplicitat de la seva formulació ho permeti.

Creu vostè que les proposicions de llei a les que m'he referit, qualificades per vostès mateixos d'«històriques», poden tramitar-se de pressa i corrents i, com diu el Consell de Garanties –i ho cito literalment–, limitant notablement les possibilitats de participació de les minories en el procés d'elaboració de la norma?

Diu el Consell de Garanties Estatutàries que la utilització de la lectura única ha de ser utilitzada de forma *excepcional*, diu, per a l'aprovació d'iniciatives legislatives que no requereixin un extens procés deliberatiu i de treball parlamentari per raó de l'escassa rellevància política o social del seu objecte o per la poca complexitat tècnica de la seva tramitació.

Creu vostè sincerament que les lleis que pretenen aprovar d'aquesta manera compleixen aquest requisit? I, ja no cal dir-ho, si vostès el que pretenen és saltar-se l'Estatut d'autonomia de Catalunya per fer de pressa i corrents i de qualsevol manera, trepitjant els drets de l'oposició, vulnerant el que entre tots vam decidir i que els ciutadans de Catalunya van votar, president, està tot dit, no comptin amb nosaltres; però l'hi torno a reiterar: no situïn les institucions de Catalunya fora de l'estat de dret.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Iceta, sobre l'estat de dret, aquests dies al Parlament de Catalunya n'hem tingut una bona mostra, de com l'Estat espanyol entén l'aplicació de l'estat de dret, i també al Congrés dels Diputats; per cert, amb la seva complicitat.

Vostè parla que l'Estatut de Catalunya ens l'hem saltat i que no hem fet cas del que han votat els ciutadans de Catalunya saltant-nos l'Estatut de Catalunya. Doncs, fals. Perquè l'Estatut de Catalunya que tenim avui no és el que van votar els ciutadans de Catalunya. (*Aplaudiments.*) I no ho dic jo; ho va dir un president..., ho va dir un president de comunitat autònoma del seu partit, que va reconèixer, i l'honora, que Catalunya és a l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que se li aplica un estatut que no han votat els seus ciutadans. Per tant, si parlem de qui ha vulnerat allò que els ciutadans de Catalunya han votat, no som nosaltres, és el Tribunal Constitucional amb un seguit de recursos. (*Aplaudiments.*)

Deixi'm dir-li també que espero que vostè no li demani al Parlament de Catalunya..., o que no pensi que el Parlament de Catalunya ha de tenir menys drets que el parlament espanyol pel que fa a la tramitació de qüestions. Li vull recordar que la lectura única en el parlament espanyol ha estat utilitzada per reformar la Llei del Tribunal Constitu-

cional –per cert, que no va passar ni per la Junta de Portaveus– o per fins i tot avalar el canvi en el cap de l'Estat.

I, per tant, si el Govern de Catalunya o el Parlament de Catalunya vol utilitzar un procediment que està perfectament avalat i previst en la reforma del Reglament per portar a terme el seu propòsit, ho farà. Ho farà encara que compti amb l'oposició activa o passiva per part seva. Perquè ja han demostrat en el passat que, si vostès en el Parlament no se'n sortien i a les urnes tampoc, eren capaços d'anar al Tribunal Constitucional perquè els fes la feina que els ciutadans de Catalunya no els fan.

(Aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que la classe mitjana i la classe treballadora catalanes siguin les que estan sotmeses a la pressió fiscal més alta de tot l'Estat

317-00170/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada per la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Puigdemont, Ciudadanos ha conseguido en el Congreso que los trabajadores que ganen menos de catorce mil euros anuales no paguen IRPF, medida que beneficiará a cientos de miles de catalanes y que estoy segura que usted celebrará. Pero acaba de terminar la campaña de la renta del 2016 y se ha vuelto a constatar que entre los catorce mil y los treinta mil euros anuales en Cataluña tenemos el tramo impositivo más alto de toda España porque ustedes así lo han decidido.

No le pregunto por detalles fiscales, que ya sabemos que usted esos detalles los remite a los *consellers*, pero le hago una pregunta muy fácil: ¿por qué han decidido que las familias de clase media y trabajadora en Cataluña sean las que más paguen de toda España? Y, sobre todo, ¿va a tomar medidas para que esto deje de ser así?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Arrimadas, crec que, en les millores de les condicions dels treballadors, i precisament dels autònoms, el mèrit és bastant repartit, i deixi'm dir-li també que el mèrit no és només de Ciutadans, sinó que hi ha mèrits de grups de l'oposició o d'alguns que no tenim ni grup parlamentari que hem estat bastant decisius perquè algunes de les millores dels autònoms puguin ser realitat.

Vostè descriu una situació que l'he descrita jo prèviament. Quan vam defensar els pressupostos i el disseny de la fiscalitat dels pressupostos, vostès m'han sentit a dir a mi, i ho vull reiterar, que a Catalunya, al nostre entendre, no tenim un problema precisament de pressió fiscal baixa i que, si hi havia algun marge per millorar, precisament era en les rendes més baixes; és clar que sí. Però també és cert, i al costat d'això hem de ser igualment responsables, que el sistema per finançar l'autonomia de Catalunya que ha previst l'Estat espanyol no permet que els esforços que fan els catalans puguin revertir en el seu benefici. I, per tant, hi ha luxes que altres comunitats autònomes es poden permetre perquè tenen la generosa aportació i comprensió de l'Estat que a Catalunya tristament no ens els podem permetre.

La presidenta

Gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Señor Puigdemont, hablemos de la actualidad. Y ustedes en el Congreso de los Diputados no son relevantes ni decisivos ni pinchan ni cortan nada. Lo siento, lo fueron, pero ahora no, no le importe reconocerlo. *(Aplaudiments.)* Y no le importe tampoco

reconocer algún mérito de Ciudadanos: la Ley de autónomos, la primera vez que se ha aprobado, que donde más autónomos hay es en Cataluña. No tengan manía para reconocer méritos de Ciudadanos.

Pero ustedes dicen que la asfixia en el IRPF a la clase media catalana se debe al «España nos roba» y esto es otra falsedad de su Gobierno. ¿Y sabe por qué, señor Puigdemont? Porque resulta que los catalanes que ganan 150.000 euros al año son de los que menos pagan de toda España. ¡Anda, aquí no hay déficit fiscal ni nada! Ahora, si ganas quince mil euros en Cataluña, el Gobierno de la Generalitat te hace pagar más que en cualquier otra comunidad autónoma. Pero, si ganas 150.000 euros al año, entonces te hace pagar por debajo de la media española. Además, si a usted le importara el sistema de financiación de las comunidades autónomas, iría a la Conferencia de Presidentes a defender los intereses de los catalanes. Pero ahí donde hay que pelear, donde hay que debatir y donde hay que defender a los catalanes, usted ni está ni se le espera.

Llevan dieciocho meses en el Gobierno, señor Puigdemont, y hay una gran mentira para cada uno de esos meses. La principal, sin duda, es cuando usted prometía con mucho ahínco la independencia en dieciocho meses. ¿Se acuerda? Bueno, pues ha pasado el 10 de julio y seguimos siendo catalanes, españoles, europeos.

La siguiente mentira, obviamente, es el referéndum, que usted sabe que miente cuando promete un referéndum, como sabe que mentía cuando prometía declarar la independencia en dieciocho meses. Y aquellos *consellers* que se atreven a decir la verdad, usted coge y les destituye, porque en este Gobierno parece que el realismo y la verdad y la sinceridad no tienen cabida.

Yo le pido: no alargue su Gobierno, porque solo alargará la lista de promesas incumplidas. También a sus votantes, señor Puigdemont, no lo olvide. Ponga las urnas de las elecciones, las urnas de verdad, y déjenos elegir un gobierno que diga la verdad, que sea realista, que no mienta, que tenga un proyecto de futuro para todos los catalanes y, sobre todo, que no ponga excusas baratas para seguir asfixiando a impuestos a la clase media y trabajadora.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Sé, senyora Arrimadas, que havent de donar suport a un govern com el del Partit Popular, vostès necessiten que s'entengui bé allò que encara molta gent també del seu partit no ha acabat d'entendre, i després m'hi referiré. Li demano una mica més de rigor. Jo no he pronunciat mai la frase que vostè avui acaba de dir altra vegada d'«Espanya ens roba». Rigor, si us plau, senyora Arrimadas. Si us plau –si us plau–, rigor, perquè sense rigor no irà gaire lluny.

Miri, vostè parla de la Conferència de Presidents, del finançament econòmic. El temps ens està donant la raó. Exactament quins avenços diu que han fet en el sistema de finançament? Doncs, si hem de fer cas del que efectivament ens expliquen els que sí que hi participen, d'avenços, cap, ni un. I aquesta vegada, feliçment, la culpa ja no serà de Catalunya, del fet de que no hi hagi un sistema de finançament bo per a tots nosaltres.

Jo no vaig prometre la independència. Vaig dir que els ciutadans de Catalunya tindrien l'oportunitat de decidir si aquest país havia de ser independent i nosaltres faríem tot el possible per estar preparats per a aquesta eventualitat, que és el que exactament estem fent.

I sobre destitucions, sobre sinceritat, sobre realisme, jo li llegiré unes frases que són dites de fa menys d'un mes, d'una persona que era el seu portaveu i d'uns diputats que eren els seus portaveus al País Valencià. A vostès els van acusar –a vostès, a vostès– de discriminar els valencians, que no eren tolerants a la discrepància interna, que han sofert assetjament i pràctiques mafioses pròpies de la Gestapo com gravacions, perquè s'han abandonat els ideals de la socialdemocràcia i tenen un excés de concentració d'ultradretans en el seu partit. Això no ho dic jo; això ho diu el que fins fa poc –el van destituir– era el seu portaveu a les Corts Valencianes.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta
Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de la inversió de Hard Rock al complex d'oci i turístic de Vila-seca i Salou

317-00174/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics, formulada pel senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, en el darrer Ple li vàrem preguntar si considerava, president, que el procés polític que estava vivint Catalunya espanyava o no l'economia. I les dades, que són faves comptades, que són tossudes i irrefutables, demostraven just el contrari; tots els indicadors econòmics, doncs, eren positius quant a creixement, quant a ocupació, etcètera, no? És evident que ara el repte, tal com hem dit sempre i seguim defensant, és que això es tradueixi en contractes dignes i en sous dignes per a tothom.

No hi ha dubte –i avui s'hi ha referit, president– que un dels pilars bàsics de la nostra economia, un d'ells, i molt important, és el turisme. I aquesta setmana, nosaltres també ens hi volem referir, hem conegut una notícia que sens dubte pot donar un gran impuls a aquest sector i, a més a més, ens situa perfectament com un destí turístic de referència a nivell mundial. I ens referim, sí, a la inversió compromesa per Hard Rock a Vila-seca i a Salou, una inversió final de més de 2.000 milions d'euros, per construir un complex turístic integrat, amb una fase inicial de 665 milions d'euros, i que aquesta primera fase suposarà, doncs, una generació d'11.500 llocs de treball directes i indirectes, a més a més, en una zona –el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre–, en una demarcació en què les xifres de l'atur precisament no són bones ni són positives. I, per tant, l'efecte positiu en aquest territori encara serà superior. I, a més a més, aquí cal sumar-hi, en aquesta inversió, un seguit de sinergies i els efectes multiplicadors també amb altres operadors importants que hi han allà o que s'han compromès a ser-hi, no?

Per tant, ara, un cop hem conegut, ara sí, la concreció d'un projecte, que s'ha millorat molt i que ofereix moltes garanties, tant les que ofereix el mateix operador com les que ha requerit el Govern de la Generalitat, nosaltres creiem que pot tenir derivades molt positives per a l'economia, però també sobretot per a moltíssima gent, per a moltíssimes persones que, a través d'aquest projecte, poden veure una sortida professional i una sortida laboral.

Volem felicitar tanta, tanta gent que hi ha participat, que ho ha fet possible, però evidentment també voldríem, president, que, com a president del Govern de la Generalitat, ens fes una valoració de què pot suposar aquesta inversió anunciada per Hard Rock a Vila-seca i a Salou.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, aquesta ha estat –com he dit abans i ho vull reiterar avui, ara, en aquests moments, perquè crec que val la pena que ho fem així– una gran notícia, llargament esperada, llargament treballada, no exempta de dificultats molt extraordinàries, algunes de les quals s'han pogut veure en aquest mateix Parlament en un moment determinat, però que al final ha acabat molt bé, en la línia del que tots volíem: projecte ambiciós i sostenible, projecte que té efectes molt positius sobre la nostra economia i el nostre mercat de treball i projecte, també, que té uns efectes molt, molt, molt importants en el que és el sector turístic del nostre país.

Què vol dir aquesta inversió de Hard Rock, que ha anunciat després de treballar-la llargament i amb una feina, permeti-m'ho dir també, molt discreta, per part del Govern –i voldria felicitar tots els membres del Govern que hi han treballat tots aquests anys? Vol dir confiança en el país. Confiança que un país és digne de ser receptor d'aquesta inversió i on es poden crear aquests llocs de treball que poden garantir la viabilitat i la

sostenibilitat del projecte. Confiança en un sector turístic, perquè això no és un bolet que neix en un no res; això neix en un territori que és molt fecund, que té molta expertesa i té molta excel·lència turística, com evidentment és tota la zona de Tarragona. I confiança també en el Govern, perquè totes les passes que hem donat les hem donades de comú acord i acompanyant-nos mútuament, perquè ells havien de comprovar –i ho han comprovat mantes vegades– que aquest és un govern en el que hi han pogut fer confiança, i per això han anunciat una inversió d'aquest calat.

I què vol dir també? Vol dir convicció en el futur. Ningú no anuncia una inversió d'aquestes característiques, ningú no compromet la seva marca comercial –perquè és el valor més important que té Hard Rock, que és el propi nom–, sinó cregués clarament en les possibilitats del nostre país; perquè llegeixen també els altres indicadors que persistentment..., no llegeixen segons quina premsa de referència, pel que veig, d'alguns dels nostres il·lustres companys d'hemicicle, ells llegeixen la premsa seriosa.

Què diu la premsa seriosa? Diu que la inversió estrangera a Catalunya bat els rècords... (*veus de fons*) –sí, ja ho sé que molesta això, però és la veritat–, la inversió estrangera directa és la millor de la història, que s'exporta més que mai, que hi ha més empreses exportadores que mai, que creixem en ocupació a un ritme superior al que creix el conjunt de l'Estat espanyol, i, per tant, que aquest és un territori sòlid on poder fer inversions serioses i de futur.

I sabem que tindrà efectes positius colaterals, tindrà efectes positius en el port, tindrà efectes positius a l'aeroport de Reus, tindrà efectes positius a les ciutats de tot aquell entorn. És que a ningú li ha cridat l'atenció que la majoria, per no dir tots els ajuntaments de la zona, del color que siguin, han lluitat com els primers perquè aquest projecte fos realitat? Què havia de fer el Govern? Doncs, acompanyar-los, deixar-se acompanyar i fer que finalment les coses surtin com han sortit. Ens en sentim veritablement molt contents, i serà un dels actius d'aquest Govern.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, president.

Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern

350-00003/11

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt de l'ordre del dia és: compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

D'acord amb l'article 169 del Reglament, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant el Ple del Parlament, dono la paraula al president de la Generalitat, el molt honorable senyor Carles Puigdemont.

El president de la Generalitat

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyor vicepresident, consellers i conselleres, diputats i diputades, efectivament, comparec a petició pròpia en compliment també de la Llei de la presidència de la Generalitat, la Llei 13/2008, de 5 de novembre, que en el seu article 23.3 diu que el president o presidenta han de comparèixer davant del Parlament per donar compte de l'estructura i la composició que adopta el Govern en constituir-se, i també de les modificacions posteriors, i aquest és el motiu pel qual jo avui comparec davant de tots vostès.

Quan es produeix una remodelació del Govern, en tots els governs, petita o gran, és preceptiu que se'n doni compte en el Parlament al més aviat possible. I jo, just l'endemà de fer-se efectiva, vaig signar la carta adreçada a la presidenta del Parlament per poder comparèixer davant de tots vostès i donar les explicacions oportunes.

No és res nou, això ja s'ha fet en el passat. Si anem al passat recent, en els darrers dotze, tretze anys, veurem que el 2004, el 2006, el 2008, el 2011, el 2013, el 2015 el president de la Generalitat en aquell moment va sol·licitar, per les mateixes raons que jo ho sol·licito avui, la compareixença davant de tots vostès per explicar-se.

Això també es farà en el futur; es farà, si cal, que no cal ara mateix, però si calgués, en la mateixa legislatura actual, i si cal, segur, en els governs posteriors. Tots els governs, tots, també aquest, el de Catalunya, quan creuen que ha arribat la necessitat de fer canvis, petits o grans, a vegades per raons..., i llavors explicaré les raons d'aquests canvis, que poden ser algunes polítiques, d'altres poden ser de confiança, d'altres poden ser personals, i sempre poden passar aquestes eventualitats, el Govern el que ha de fer és venir i, amb tota normalitat, amb tota naturalitat, sense cap tipus de dramatisme, poder-se explicar davant de la cambra.

Per què? Doncs, ben senzill: perquè el president té dret a nomenar i té dret a cessar els membres del Govern. És més, té la responsabilitat de fer-ho si ho creu convenient i, naturalment, té l'obligació de fer-ho si algun dels seus membres l'hi pot demanar, per raons diverses, poden ser personals o poden ser polítiques. Té la responsabilitat de fer-ho, sigui de bon grat o no ho sigui.

I un govern com el nostre, sí, independentista, no té menys dret que governs autonomistes o governs antiautonomistes; tenim el mateix dret. I, per tant, ens hem d'explicar en les mateixes condicions que s'han explicat en el passat els governs i s'explicaran en el futur els governs que ben lliurement estiguin presidits per un president o presidenta que cregui que ha arribat el moment de prendre les decisions de la remodelació que pot fer anar millor el seu executiu.

Jo penso exercir aquesta responsabilitat, senyores i senyors diputats. Cap insult, cap grolleria me'n distraurà, que els quedi clar. Puc dir-ho més alt, puc dir-ho a la manera d'algun dels il·lustres portaveus de l'oposició gesticulant i cridant. Ho dic suaument, però aquesta responsabilitat, quan toqui, si toca, l'exerciré amb tota la responsabilitat i les conseqüències.

Jo els demano, si els puc demanar alguna cosa –segurament no els puc demanar gaire res, però espero que entenguin la petició que els faig–, que en la formulació de les legítimes crítiques, absolutament legítimes, s'apliquin la dosi de moderació i de calma que diuen tant trobar a faltar en els altres.

Ho he dit i ho vull repetir aquí: el conseller Baiget ha fet una molt bona feina. Jo l'hi he dit personalment també, i ho he dit en públic, i sap perfectament el que penso de la seva feina. L'ha feta també el conseller Vila a Cultura, i ho he dit també públicament i en privat. I estic segur que el conseller Puig, que l'avalua la trajectòria, encara que alguns l'hagin volgut menystenir per la seva característica de ser un amant de la cultura tradicional i popular i ser-ne un expert, aquesta trajectòria l'avaluarà per ser un gran conseller de Cultura, i sap que té la meua confiança i sap també que li agraeixo la confiança que ens ha fet a tots plegats a l'acceptar aquest càrrec.

És clar que sí que estic orgullós de la feina feta de tots els consellers i conselleres, sense excepció –sense excepció.

Tanmateix, la composició dels governs es basa, com també saben vostès, en la confiança, que, si m'ho permeten, és encara més necessària en un context com l'actual, un context d'assetjament per terra, mar i aire per part del Govern de l'Estat, per part dels seus socis parlamentaris, per part dels aparells de l'Estat i per part dels grans grups de comunicació, aquests que diuen que tenen mitjans de solvència contrastada.

Quan jo vaig tenir els motius per creure que el Parlament podia haver perdut la confiança en el Govern o en mi com a president, jo no vaig dubtar a sotmetre'm a una qüestió de confiança; m'ho vaig aplicar a mi mateix. Si tenia dubtes sobre si el Parlament confiava o no en el Govern, i en particular en la meua persona com a president, jo vaig voler aclarir aquests dubtes. Perquè per a mi és determinant saber si compto o no amb la confiança de la cambra, i també si compto o no amb la confiança del meu Govern. I és lògic pensar –i això ho penso– que als membres del Govern també els passa el mateix.

Per què és tan important o per què faig tant d'èmfasi en la confiança? O per què ho és per a mi, almenys? Honestament, perquè difícilment podríem demanar a la ciutadania que confiés en el seu Govern si el Govern no s'ho apliqué amb l'exigència que demana el moment, i el moment demana, atesa la seva transcendència, la màxima autoexigència. Dues persones que tenen opinions molt diferents es poden tenir molta confiança, i dues persones que pensin igual se'n poden tenir molt poca, una mica o gens.

Per tant, la confiança no té res a veure amb les ideologies ni amb les opinions. Potser a alguns dels que s'han volgut confondre aquests dies no els passa, però a mi em passa

sovint, això de tenir confiança amb gent que pensa de manera diferent, i, de fet, a l'actual Govern hi ha gent que pensa diferent, i alguns de manera clara. I, tanmateix, com ja he dit, això no té res a veure amb que pugui existir aquesta confiança imprescindible perquè un govern pugui portar a terme el seu propòsit, especialment en aquest context que he assenyalat de màxim assetjament per part de l'Estat, dels seus aparells, dels seus adlèters i dels seus socis.

Per tant, tota interpretació que defugi aquesta explicació és naturalment lliure de fer-se –vostès tenen tota la llibertat de fer-la–, però topa amb un petit inconvenient: que no és certa. I encara que s'han arribat a publicar veritables animalades, no per publicades han deixat de ser animalades. Algunes creguin que formen part –me les enduré com a record– de la capacitat inventiva, de ficció i de fantasia que tenen alguns d'aquests diaris de digna credibilitat per a algun il·lustre membre d'aquesta cambra.

I deixin-me fer una reflexió, amb tota la cordialitat del món. S'han passat divuit mesos..., entre molts dels mantres dels que vostès han fet ostentació n'hi ha un que me l'han adreçat de manera molt particular. Vostès han dit: «Aquest Govern a vostè li van fer. Vostè no és el president d'aquest Govern, perquè li van dissenyar uns altres.» I tant se val que jo els hagi dit que aquest Govern me l'he sentit meu i me l'he fet meu des del primer dia. Tant se val que jo pugui dir avui aquí que confio en tots i cadascun dels membres del Govern que s'asseu davant de vostès. Vostès deien: «Aquest Govern a vostè li han imposat, i, per tant, no és el seu Govern.» I vet aquí que faig un canvi i, escoltin-me, vostès han agafat..., han tingut una reacció que, francament, m'ha fet témer fins i tot per la seva salut, perquè s'han hiperventilat tant, que he arribat a patir.

Escoltin-me, que he fet un canvi! No hauria de ser, diguem-ne, un senyal en la via del que vostès trobaven a faltar de l'anterior Govern el fet que el president hagi exercit la seva potestat constitucional i estatutària –no he fet cap disbarat– per nomenar un conseller? Ara que nomeno un conseller o que faig uns canvis a l'executiu ara tampoc els sembla..., els acaba d'estar bé. Doncs, potser el problema era un altre. Potser el problema és que vostès haurien d'aprendre a respectar i a considerar legítim també un govern en el que es tenen discrepàncies. Potser qui té problema amb les discrepàncies són vostès, perquè no accepten que un govern que no pensa com vostès pugui fer allò que fan la resta de governs del món, i que espero que si mai algun dia els toca a vostès governar reclamin el seu dret a poder fer.

De manera que tinguin en compte que les hemeroteques existeixen, per tant, que a l'hora d'acreditar o desacreditar els canvis al Govern sàpiguen que tot –tot– torna, i per això em permeto de dir que si els quedés algun dubte d'interpretació sobre el per què un president pot exercir el dret a nomenar i cessar membres del seu Govern faig meves, completament meves unes paraules pronunciades en aquesta cambra, que deien el següent: «Però el lideratge no s'exerceix fent fàcils els exercicis de retòrica i oratòria, el lideratge s'exerceix prenent riscos, sense defugir en cap moment la responsabilitat assumida. El lideratge s'exerceix posant per davant de qualsevol altra consideració l'interès general del país, i el president ha demostrat com ningú que pren en els moments més difícils la decisió adequada, sense aturar-se en cap consideració de conveniència personal o de partit.» Any 2006, senyor Miquel Iceta, aleshores amb referència al president Maragall. Apliquin aquell mateix criteri i entendran també les raons per les quals jo els demano a vostès no només el respecte, que entenc que el tinc, sinó la comprensió pels canvis que ja coneixen.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president. A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun. En primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans, però entenc que està prenent unes últimes notes. Ens esperem, senyora Arrimadas.

(Pausa.)

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, la verdad es que esperaba más explicaciones por su parte. La verdad es que ni siquiera nos ha presentado al nuevo *conseller*,

ni siquiera nos ha hablado de su trayectoria, de su currículum, de por qué cree usted que va a desarrollar una buena labor. Me parece que usted estaba ya por otros derroteros. Quiero dar la bienvenida al nuevo *conseller* y desearle aciertos.

Usted la verdad es que es un presidente inusual... –ya que no lo ha hecho su presidente, por lo menos lo hago yo, ¿no?, la jefa de la oposición. (*Aplaudiments.*) Y usted es un presidente inusual –inusual–: no se presenta como candidato a las elecciones, se centra en una obsesión que no está en su programa electoral, porque el referéndum no está en su programa electoral, señor Puigdemont –léaselo, reléaselo, no está el referéndum de independencia en su programa electoral–, y además usted destituye a sus *consellers* por motivos extraños.

No vamos a dudar de que usted tenga capacidad de cesar o destituir a un *conseller*, eso no lo duda nadie, lo que es muy extraño son los motivos por los que ustedes lo hacen. Por ejemplo, usted no cesa a sus *consellers* cuando no saben de la materia que están gestionando, que aquí habría algún ejemplo; no destituyen a sus *consellers* cuando no cumplen con su programa electoral, cuando no legislan en su materia, cuando no solucionan los problemas de su sector. No destituye a *consellers* cuando no cumplen resoluciones parlamentarias, por ejemplo, el señor Baiget. No ha cumplido resoluciones parlamentarias referidas a las tasas universitarias que se ha aprobado aquí. Pero usted no lo destituye por eso, usted destituye al *conseller* Baiget por ser sincero, por decir la verdad, por atreverse a reconocer en público lo que muchos de ustedes dicen en privado. Ese es el motivo por el que usted ha destituido a un *conseller*; no por no trabajar bien, no por no cumplir las resoluciones parlamentarias, no por no saber de su materia, no: por ser sincero.

Señor Puigdemont, usted además sabe que lo que dijo el señor Baiget es verdad. Usted, cuando prometía con esa claridad la independencia en dieciocho meses, usted, sabía que usted estaba mintiendo. E igualmente usted sabe ahora que usted miente cuando promete un referéndum. Y usted decía frases como: «En divuit mesos tindrem el nostre estat, que ningú en tingui dubte.» *Home*, pues creo que ha pasado el 10 de julio y seguimos aquí siendo catalanes, españoles, europeos. Usted sí que había hecho esa promesa. Y cuando prometía la independencia en dieciocho meses usted sabía que mentía, señor Puigdemont. Y usted sabe que miente cuando promete un referéndum para el 1 de octubre. Y usted ha traicionado a un compañero de su partido por decir la verdad, por ser sincero, señor Puigdemont. Yo creo, sinceramente, que eso no se hace.

Y, por cierto, también quiero decir que nos parece que usted dejó en muy mal lugar a la señora Marta Pascal, que minutos antes de que usted cesara al señor Baiget ella estaba poniendo la mano en el fuego diciendo que el señor Baiget iba a llegar al 1 de octubre y que no había ningún problema. ¿Sabe a quién me recordó en ese momento, señor Puigdemont? –por cierto, a otra mujer. A la señora Munté, cuando dijo claramente en la rueda de prensa que usted no se había reunido con el señor Rajoy. Y lo afirmó..., además estoy convencida de que cuando lo afirmó la señora Munté, igual que lo que afirmó la señora Pascal, estaba convencida de lo que decía. El problema es que usted miente a su equipo, el problema es que usted miente a sus propios compañeros de partido y les deja a veces en mal lugar. Y a mí me sabe mal eso, señor Puigdemont. (*Remor de veus.*) Sí, sobre todo porque además lo hacen ustedes normalmente con, bueno, determinadas personas, ¿no?

Usted no dice la verdad ni a su equipo, ¿cómo va a decir la verdad a los catalanes, señor Puigdemont? Usted habla aquí de que somos los grupos de la oposición los que tenemos un problema con el 1 de octubre. No, no; los que tienen un problema, un problemón, son ustedes: que no lo van a poder cumplir. A nosotros no va a venir nadie a decirnos: «Oh, nos han prometido ustedes la independencia en dieciocho meses y no lo han hecho, y nos han prometido un referéndum y no lo han hecho», no; les van a venir a ustedes, señor Puigdemont, a ustedes.

Y yo le digo más: ustedes son muy valientes aquí, pero luego delante de los tribunales ya vemos cómo les echan las culpas a los funcionarios. La señora Borràs –que ahora no la veo por aquí– le escribe luego al TSJ diciendo que las urnas son para las AMPA y para las elecciones sindicales. Señor Puigdemont, que no es serio, que hay mucha gente a la que ustedes han ilusionado con este tema y les están faltando al respeto; no solo a nosotros, los no independentistas, que nos llama de todo, que no somos demócratas,

prácticamente como que no somos ni catalanes, no, no; a los suyos –a los suyos–, señor Puigdemont. Les está haciendo salir a la calle, dedicar su tiempo, su tiempo familiar, poner dinero, para una gran mentira, señor Puigdemont. Y cuando alguien se atreve a decir la verdad, usted coge y le destituye. No por no trabajar, no por no saber del tema, no por no legislar, no por no cumplir resoluciones parlamentarias, no, no; por decir la verdad, la verdad que además se va a ver de aquí a poco. Si es que ustedes la única cosa buena que han hecho ciertamente es ponerse una fecha de caducidad, ya cercana. Si es que ya estamos aquí, en el 1 de octubre. Si yo estoy deseando que se vea ya por fin, a ver qué excusa se inventan para volver a decirles a los suyos: «No, es que, miren, el Gobierno de España...», y tal.

Señor Puigdemont, usted lo único que va a conseguir, igual que ha conseguido el señor Mas, no va a ser la independencia ni un referéndum, ustedes lo que van a conseguir es cargarse a su partido –a su partido–, a Convergència, un partido que aquí tenía hace apenas unos años sesenta y dos diputados. El señor Mas, cuando tenía sesenta y dos diputados y era presidente de la Generalitat, a nosotros, que teníamos tres y que estábamos allí en el gallinero –yo ni siquiera estaba ni aquí ni en política–, nos trataba como a una casi minoría despreciable, desde sus sesenta y dos diputados. Y ahora es que..., la verdad, no sé cuántos van a tener ustedes en las próximas elecciones. Y no sé yo qué piensan muchos de los que siguen aún en su partido respecto a su estrategia. No sé yo si están de acuerdo en que cada vez el señor Junqueras vaya creciendo más en las encuestas gracias a sus errores, señor Puigdemont. Que no sé cómo lo ha hecho, porque supuestamente el señor Junqueras era como el responsable de la organización del referéndum. Bueno, pues me da a mí –me da a mí– que cuando ustedes constaten el fracaso del 1 de octubre los que más lo van a pagar son ustedes, más que los señores de Esquerra. Porque están jugando a una cosa muy difícil, que es a ser más independentistas que Esquerra y a ser más antisistema que la CUP. Y les va a salir muy mal; les va a salir muy mal, señor Puigdemont. (*Aplaudiments.*)

Yo sinceramente..., el *procés* no solo supone una pérdida de tiempo para los catalanes, una pérdida de oportunidades, una pérdida de recursos, es que va a ser la puntilla de Convergència. Entre los casos de corrupción y el *procés* ustedes se van a cargar un partido que había sido hegemónico en Cataluña. No sé yo qué piensan los pocos que quedan todavía en el Partido Demócrata de Cataluña respecto a su gestión al frente del partido, pero quizás –quizás– se encuentre usted con bastantes discrepancias en su propio partido respecto a su manera del liderar el proyecto.

Yo solo le digo, señor Puigdemont, por suerte queda poco para que se visualice: igual que se ha visto este lunes, el 10 de julio, que usted mintió a los catalanes, a sus votantes, prometiendo la independencia en dieciocho meses, se va a ver el 1 de octubre que usted ha, otra vez, incumplido sus promesas, señor Puigdemont.

Yo creo que usted ha conseguido, como le he dicho muchas veces, una cosa difícil, que es dividir en dos, en dos grupos, a la sociedad catalana, y defraudarnos y mentirnos a los dos. Porque usted no solo ninguna a la mayoría social independentista, es que usted ha ilusionado a los independentistas y no les va a dar usted nada; no les va a dar nada, usted: ni la independencia ni un referéndum ni absolutamente nada, solo una gran pérdida de tiempo y una gran frustración colectiva. Y los que vengamos detrás, señor Puigdemont, vamos a tener que gestionar entre todos y de manera responsable una gran frustración colectiva, señor Puigdemont. Y, usted, lo mejor es que lo sabe. Aquí va a haber una frustración colectiva, en Cataluña, muy importante.

Y yo le garantizo que nosotros vamos a estar a la altura de la responsabilidad de participar en este proyecto en esta nueva etapa. Porque va a venir una nueva etapa, señor Puigdemont. Porque usted lo que afirma es que no hay otra manera de gestionar Cataluña, no hay un proyecto alternativo. Y yo le digo: cuando se demuestre que su proyecto fracasa, ustedes no van a poder participar de un proyecto alternativo en Cataluña, porque ustedes han negado que exista. Ustedes dicen que no hay alternativa. Bueno, pues, cuando se vea que su vía queda en vía muerta, ustedes no van a poder ni participar, con los escaños que les queden, en una nueva etapa política en Cataluña, señor Puigdemont.

Y es ciertamente asombroso, es sorprendente lo que ustedes han conseguido en su propio partido en los últimos tiempos, es sorprendente: bueno para Cataluña, nada; bueno para su partido, tampoco. Y aquí los únicos que parece que se están poniendo las

botas, políticamente hablando y electoralmente hablando, son sus socios de Esquerra, señor Puigdemont, sus socios de Esquerra. Porque ustedes les están haciendo el juego únicamente a Esquerra Republicana de Catalunya, a sus adversarios políticos con los que ustedes se pelean en los plenos municipales cada día, a ese partido; es a los únicos a los que ustedes parece que están beneficiando.

Yo solo le pido, señor Puigdemont, que ponga las urnas de verdad. No hace falta que alargue esta agonía; de verdad se lo digo. Hay otro proyecto alternativo en Cataluña, hay gente preparada para asumir las riendas de Cataluña, hay muchas cosas por hacer. Y le digo una cosa: convocar elecciones y poner urnas de verdad va a ser lo único útil, lo único legal y lo único para todos los catalanes que va a hacer usted en todo su mandato.

Muchas gracias.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Arrimadas. A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, en representació del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, quan escoltava la seva intervenció, permeti'm que li digui, preventiva més que explicativa, no m'he pogut sentir a l'udit..., i vull agrair-li, per tant, que hagi fet una menció expressa, al final, en forma de cita..., i dir-li que, realment, si troba en les meves cites la inspiració, les coses encara tenen remei. (Rialles i aplaudiments.)

Però vostè ha cregut convenient introduir canvis en la composició del Govern. És la seva responsabilitat; nosaltres no pensem discutir-li l'atribució, ni tan sols la conveniència. Hauríem agrait una explicació, ni que fos sumària. Però, en fi, és la seva responsabilitat. Entre altres coses, perquè nosaltres sí que respectem l'Estatut. I, president, permeti'm que l'hi digui, si en algun moment vostè, el seu grup parlamentari, el seu Govern, deixés de respectar l'Estatut deixaria de merèixer el respecte polític i institucional com a president i com a govern. Perquè vostè és president, vostès són Govern, perquè hi ha Estatut.

Vostè ha cregut necessari rellevar un conseller que ha dit en veu alta el que d'altres, potser, pensen o murmuren amb veu baixa. Molt bé. Vostè ha decidit substituir-lo per un altre membre del Govern i cobrir la vacant que aquest deixava. Tenim, doncs, nou conseller d'Empresa, senyor Santi Vila, i nou conseller de Cultura, el senyor Puig. Nosaltres els desitgem sort i encert. Però, com no els volem mal, no els desitgem un mandat llarg. (Rialles.) Perquè, senyor president, la legislatura està esgotada políticament. Vostès havien de portar el país a la independència en divuit mesos i no ho han fet. El cert és que no podien fer-ho per raons materials, però tampoc podien fer-ho després d'haver perdut el plebiscit en els termes que vostès mateixos l'havien plantejat, quan van decidir convertir les darreres eleccions al Parlament en unes eleccions plebiscitàries i no hi va haver una majoria ciutadana per la independència. Sí que hi ha –i mai hem negat la seva legitimitat– una majoria parlamentària per la independència.

Però és que l'incompliment, per dir-ho així, si m'ho permet... A mi no m'agrada parlar de mentides, de falsedats; crec que no hem de carregar les paraules, no hem de carregar d'intencions el que a vegades són fets de la vida i sempre opinables... Però és que, escolti'm, vostès tampoc no han creat estructures d'estat que vagin més enllà de les competències avui reconegudes per l'Estatut; tampoc han iniciat un procés constituent de base social i popular –cito literalment els seus compromisos. Vostès no han proclamat la independència. No han desconnectat respecte a l'ordenament jurídic espanyol. No han aprovat la llei de transitorietat ni la llei del procés constituent, ni han convocat eleccions constituents, ni han creat l'estat independent, ni han aprovat la constitució catalana, ni, per tant, han pogut ratificar en referèndum la dita constitució. Aquest és el full de ruta. (Aplaudiments.) Aquests són els divuit mesos que vostès havien dibuixat.

Certament, a la vida un canvia; la vida, a vegades, t'obliga a modificar els teus plantejaments. I això és legítim. Però també és legítim que l'oposició digui avui que al que vostès es van comprometre no ho han fet. Eren les actuacions que calia haver completat en divuit mesos. Ho comptem des d'on vulguin –des de la celebració de les eleccions,

des de la constitució del Parlament, des de la seva investidura—; aquest termini ha transcorregut sense que s'hagi verificat cap dels objectius del full de ruta dels seus compromisos electorals, uns objectius que ara han estat substituïts per un referèndum que ja s'havia donat per superat i per al qual, com ens ha recordat per unanimitat el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, la Generalitat no té competències. Ja li vaig dir, senyor president, en una sessió de control: crec que el seu problema és que s'ha compromès a fer una cosa que no pot fer. Però, en tot cas, com, poc o molt, hem convertit aquesta qüestió en una qüestió de fe i, al cap i a la fi, no falta tant per a l'1 d'octubre, doncs, ja ho veurem.

Però també s'ha parlat aquests dies si calia enfortir el Govern des del punt de vista de l'organització d'això que vostès pretenen celebrar l'1 d'octubre. Vostè, en seu parlamentària, va encomanar al vicepresident Junqueras i al conseller Romeva l'organització del referèndum, en més d'una ocasió, però, per ara, l'únic membre del seu Govern que sembla que ho hagi intentat és la consellera Meritxell Borràs.

Potser calgui un conseller del referèndum, jo no ho sé calibrar. Però, vist l'èxit obtingut fins ara, senyor president, gairebé li demanaria que fos vostè mateix qui entomés la responsabilitat. Una declaració aprovada pel Ple del Parlament el 9 de novembre del 2015, el que va significar l'inici de la legislatura, afirmava rotundament que no se supeditaria a les decisions del Tribunal Constitucional. Des de llavors han estat moltes les ocasions en què, fins i tot vostès mateixos, hi han recorregut a l'alt tribunal; bé, que fins i tot els ha donat la raó, entre altres coses, en la qüestió del Grup Parlamentari del PDECAT al Senat. Per tant, el que era, diríem, la prova evident que es volia desconnectar ha estat des del primer moment desmentida pels fets.

Tampoc han desenvolupat les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, que aviat farem el primer aniversari: la fase del procés participatiu —me la dec haver perdut—; la creació d'un fòrum social constituent —tampoc he sabut veure-la—, un fòrum social constituent del que havia d'emanar un mandat vinculant per als integrants d'una —permeti'm, aquí potser aixeco una mica el to— fantasmagòrica assemblea constituent de la que mai més n'hem sentit a parlar —afortunadament, sigui dit de pas.

Ara tot això queda supeditat a la celebració d'un referèndum que jo crec que no es podrà celebrar, potser quedarà recollit en el proper programa electoral, que sempre estem de punt i seguit més que de punt i a part, i això té avantatges també a la vida.

Però, president, deu comprendre que, des del punt de vista de l'oposició, nosaltres a aquestes alçades considerem mancats de credibilitat els objectius del Govern, esgotats, exhaurits en la seva pròpia lògica. I el problema no és la seva composició concreta, amb o sense conseller del referèndum; el problema és una mala lectura del resultat electoral, una errònia fixació d'objectius i una equivocada tria d'instruments per assolir-los. En aquest context, confiar en l'èxit de la seva missió, «de l'empresa» —havia escrit— és estrictament qüestió de fe.

Això no treu en absolut que vulgui reiterar els millors desitjos per al seu Govern, en allò que té la tasca de tot govern de millora de les condicions concretes de vida i de treball dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Permeti'm que digui que soc el primer, o, com que soc molt humil, el segon, a celebrar els èxits econòmics de Catalunya. Permeti'm que digui que estic content de l'anunci que s'ha pogut fer de Hard Rock amb el Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, que vostès saben que nosaltres des del primer moment, contracorrent, contra els socis de llavors, contra alguns dels socis d'ara, hem defensat sempre.

Permeti'm que celebrem la Junta de Seguretat feliçment reunida. Té vostè raó, massa anys, però al final a casa del pobre les alegries duren tan poc que nosaltres les celebrem a betzef. I, per tant, som feliços que s'hagi pogut reunir i que hi hagi aquesta quinzena d'acords i ens encantarà poder-los discutir amb el conseller quan el conseller estimi convenient venir-los a explicar. Perquè, escolti'm, nosaltres volem que això vagi bé. I l'únic neguit que tenim és que el plantejament polític de fons del seu Govern pot impedir que vagin bé. I aquesta és la legítima separació de visions i d'opcions polítiques que es produeix en aquesta cambra.

Jo espero, i de les seves paraules potser massa preventives a l'inici, que no hi hagi la malfiança, almenys pel que fa al nostre grup, de la voluntat estricta de seguir col·laborant en tot allò que considerem que sigui bo per al país. De felicitar-los pels seus en-

certs quan n'hi hagi, però també d'advertir-los, senyor president –i no em puc estar de fer-ho–, del que nosaltres considerem no només un error, sinó que pot tenir unes conseqüències molt negatives no només per a vostè i el seu Govern, sinó per a tots els catalans. Aquí rau l'essència de la democràcia.

I jo..., si amb alguna cosa volia acabar aquesta intervenció és amb una apel·lació al respecte; al respecte de les lleis, si m'ho permet, però al respecte entre tots nosaltres, entre totes les idees que en democràcia s'expressen. Amb totes les limitacions d'un sistema perfectible, sens dubte, però que fins ara ens ha proporcionat l'època més llarga de llibertat i prosperitat del nostre poble.

I en aquest sentit –i acabo–, desitjar als consellers Puig i Vila molts encerts, però, com els he dit en un to, diríem, menor, però que vostès entendran amb un component de l'oposició, una curta vida, perquè puguem passar tots a una nova vida molt millor.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies. Gràcies, presidenta. Molt honorable, sentir la seva intervenció m'ha deixat una mica sorprès, m'ha fet pensar una mica en els grans il·lusionistes, com el David Copperfield, no?, que és capaç de fer desaparèixer l'Estàtua de la Llibertat. Vostè ens ha fet una intervenció on ha desaparegut el país, el Govern, la crisi de govern, el seu balanç i les seves perspectives. Com a desaparició és insuperable.

Miri, durant setmanes vostè ha refusat de venir a aquesta cambra o ha bandejat la idea d'explicitar la seva proposta de referèndum. I, finalment, quan ve, ha de venir a comparèixer a la cambra per explicitar una crisi de govern. Una crisi de govern que té molt a veure amb el full de ruta, amb l'orientació del seu Govern, amb una crisi política de la seva orientació, i una crisi que està provocada en gran mesura per l'opacitat amb què vostè procedeix no només respecte d'aquesta cambra, sinó aparentment també per l'opacitat respecte als mateixos membres del seu executiu.

Perquè aquesta crisi revela quelcom de més profund que una simple remodelació de govern o pèrdua de confiança o un tema personal. Al nostre parer palesa el cul-de-sac en què es troba l'estratègia de l'actual majoria i a la qual vostè pretén respondre amb una mena de fugida endavant.

Resulta evident que la crisi de govern s'ha tancat en fals, president. Els dubtes i opinions que ha expressat el conseller..., exconseller Baiget, són compartits àmpliament pels membres del seu Govern. Això ho sap tothom, com es revela cada cop que parla algú, que la senyora Conesa s'expressa..., o com ho revela el fet que, no ho sé, quan busquen vostès, per exemple, un comissionat per al referèndum, em penso que potser l'hauran d'externalitzar, aquest càrrec, perquè dins del seu Govern sembla que no hi ha massa voluntaris i no es barallen per assumir aquesta responsabilitat.

President, si vostè és incapaç de cohesionar el seu propi Govern: com pensa fer-ho, amb la societat catalana? El cessament d'un conseller no ha estat, al nostre parer, una demostració de fermesa o de fortalesa del seu Govern, sinó més aviat de feblesa. Miri, quan fa prop d'un any debatíem la qüestió de confiança, li dèiem que calia, al nostre parer, un canvi de rumb. Li dèiem literalment: «La idea d'una desconexió unilateral no pot aplegar ni la força social a Catalunya, ni les simpaties i suports externs que serien necessàries per tirar-la endavant.» I això no es pot fer, hi insistíem, via declaracions, que és l'única cosa que fins ara s'han mostrat capaços de fer el seu Govern i la majoria que li dona suport, que ni tan sols, a aquestes alçades, han registrat com a proposta la seva llei de referèndum tan teatralment esbombada.

«I això no es pot fer» –afegíem ja aleshores, dèiem– «girant l'esquena a una part decisiva, tal volta majoritària, de la mateixa societat catalana. Una part substancial de la ciutadania que no desitja la ruptura amb Espanya o bé que hi voldria tenir un millor encaix sense arribar a separar-se'n, o girant l'esquena a una part de l'independentisme que no comparteix un full de ruta que pot conduir a la frustració», ni es pot fer tampoc, afegim, menystenint sectors socials que tenen altres prioritats. Prioritats com, per exemple,

aquesta renda garantida de ciutadania que si espero que en aquest Ple l'adoptem legalment haurà estat, per damunt de tot, el fruit de la tenacitat mostrada durant anys, i sota successius governs de la Generalitat, per sindicats, moviments socials, moviments veïnals i per descomptat per la comissió promotora.

A diferència dels seus fulls de ruta mutants, nosaltres mai no hem deixat de propugnar un referèndum efectiu i conforme als estàndards internacionals com a forma de donar la paraula a la ciutadania. I per això fa un any acabàvem dient: «Una part substancial de la nostra nació no se sentirà cridada a una convocatòria sense garanties, sense debat real d'alternatives, sense normes clares i homologades. Una convocatòria percebuda com a predeterminada en el seu resultat i plena d'incerteses pel que fa a la seva hipotètica aplicació no convocarà la ciutadania de Catalunya.»

Doncs, bé, president, ja hi som –ja hi som. A hores d'ara, el referèndum que vostès han publicitat no respecta la resolució del debat de política general del 6 d'octubre del 2016 i incompleix clarament l'Estatut, es confronta amb la Constitució i no reuneix cap, cap ni un dels estàndards internacionals per ser reconegut com a tal. És a dir, del que vostès estan parlant no és d'un referèndum, és d'una altra cosa.

Espero que aquest Parlament tingui efectivament, com l'hi hem reclamat, l'ocasió de debatre una llei tan transcendental, amb el rigor necessari i que no pretenguin vostès forçar-ne l'aprovació en lectura única. Per exemple, cal recordar que el Consell de Garanties Estatutàries ha estat molt clar en el seu recent dictamen: declaren contrària no només a la Constitució sinó a l'Estatut la utilització d'aquest procediment de lectura única per aprovar lleis transcendent o derogatòries de l'ordenament jurídic vigent i assenyalen que aquesta pràctica, atenció, vulneraria els drets de l'oposició i soscavaria la mateixa funció de la representació parlamentària. Poca broma.

Fa uns dies, els seus socis de la CUP volien acabar amb el Consell de Garanties Estatutàries, el trobaven sobrer. Divendres passat, vostè, president, en una compareixença en un acte públic reconeixia l'autoritat moral i el prestigi del Consell de Garanties Estatutàries. I jo li preguntaria: en què quedem? Farà cas del seu dictamen i renunciarà a tramitar per lectura única la famosa llei del referèndum? O senzillament considerarà també sobrer el Consell de Garanties Estatutàries?

I els ho hem dit més d'un cop: resulta inversemblant –inversemblant– avançar cap a noves quotes de llibertat nacional i d'autogovern trepitjant drets democràtics adquirits. I el que vostès insinuen amb el seu projecte, amb aquest Projecte de llei de referèndum, és literalment una abolició de l'estat de dret. No tot allò que té l'aparença de llei és llei, ni tot allò que brandeix la bandera de la llibertat és necessàriament democràtic. Diem que el sol fet que una llei emanant d'una majoria simple proclami, i cito: «Estar per damunt de qualsevol disposició que la contradigui» i pretengui crear una autoritat electoral quan l'Estatut exigeix una majoria de noranta escons per fer-ho, resulta, com a poc, inquietant i molt poc democràtic.

President, els relats maniqueus que hem sentit i que sentim a dojo en aquesta cambra no contribueixen a configurar una majoria social i unes complicitats que facin avançar les aspiracions de la societat catalana, inclòs –inclòs– un escenari en què aquesta societat pogués triar el camí de la independència. I és que Catalunya no és ni ha estat mai una colònia. Ni Espanya, amb tots els dèficits heretats de la Transició o agreujats per derives ulteriors i per la mateixa política autoritària del PP, és assimilable a una dictadura. Ningú al món ho veu així i ningú avalarà com a legítima una ruptura unilateral de l'actual ordenament jurídic.

Com tampoc Espanya no és igual al Govern del PP. Avui, una tercera part del Congrés dels Diputats és favorable a un referèndum pactat per donar veu a la ciutadania de Catalunya. Però una majoria més gran, més àmplia, està ja en condicions, en aquell mateix Congrés dels Diputats, de reconèixer la plurinacionalitat d'Espanya, d'admetre la gravetat de la qüestió plantejada per Catalunya arran de les sentències sobre l'Estatut, i de propiciar vies de diàleg. És més còmode, però, efectivament, el discurs recurrent que Espanya mai no canviarà, cosa que si fos certa seria l'únic cas en tota la història de la civilització humana.

Pel camí en què s'obstinen, l'1 d'octubre no hi haurà cap referèndum; això és l'única certesa que podem dir: per aquest camí no hi haurà cap referèndum. Però, per contra –per contra–, hi ha molta gent que vol votar i que voldrà votar, i encara hi ha molta

més gent, aquí i arreu de l'Estat, profundament enrabiada, descontenta amb el Govern del PP. Gent que a hores d'ara, que es reactiva l'economia, constata que les desigualtats socials i la precarietat han esdevingut cròniques, que els salaris no es recuperen, que els desnonaments, com parlàvem abans, continuen, però que, per contra, la corrupció sembla omnipresent i la banca sempre guanya.

Precisament perquè enfront tenim un govern que abusa dels ressorts de l'Estat, que criminalitza l'adversari i judicialitza els conflictes, les aspiracions democràtiques de Catalunya –nosaltres ho afirmem així– només poden avançar pel camí de les complicitats i de les àmplies aliances, com pretenia fer-ho el Pacte nacional pel referèndum. Per nosaltres es tracta d'eixamplar la base social dels partidaris del dret a decidir, d'afavorir la connivència amb tots aquells que volen depassar l'actual *statu quo*, i amb tots aquells que volen el canvi a Espanya, un canvi que sempre ha tingut molt a veure amb l'impuls democràtic de la societat catalana. Es tracta, en definitiva, de sumar, president, d'aplegar forces tot respectant llur diversitat, i no pas de radicalitzar els convençuts fins al punt de perdre de vista la democràcia i de dividir el nostre poble.

El seu Govern grinyola –i aquesta crisi de govern ho demostra– sota la tensió provocada per un escenari de confrontació institucional que no representa de cap manera una estratègia guanyadora per a la societat catalana. El conseller Jordi Baiget només ha expressat allò mateix, li deia, que la resta del seu Govern sap i pensa; allò mateix que la senyora Mercè Conesa recordava. Senzillament, el senyor Baiget ha dit que l'emperador va nu.

Quèstió de coratge? Mireu, nosaltres coratge i honestedat és el que demanem al Govern i al president de la Generalitat. Però coratge i honestedat per canviar de rumb, no per entestar-se en una orientació que no pot vèncer l'immobilisme del Govern de Rajoy, però que, per contra –per contra– està generant tensions dins de la societat civil, fins i tot la partidària del referèndum, que ens aïlla de les forces democràtiques i progressistes espanyoles i que malmet la qualitat democràtica d'aquest Parlament, com la reforma anunciada del seu Reglament fa témer.

Necessitem, en definitiva, president, una política seriosa que construeixi majories, que atregui complicitats i que cohesioni la societat catalana i faci possible el seu dret a decidir a través d'un referèndum efectiu, inclusiu, reconegut, homologat. Aquest és el verdader repte. Des d'aquest punt de vista, penso que vostè s'allunya d'aquest camí i que el camí emprès i en el qual s'obstina, només farà que propiciar nous ensurts. Aquesta crisi de govern només és el preludi d'altres que vindran, ens temem. I des d'aquest punt de vista, tot desitjant, com els oradors precedents, la millor fortuna als nous consellers, em temo que necessitaran alguna cosa més que sort individual, perquè el projecte col·lectiu del seu Govern no va massa enlloc. Això és el que ens temem.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Bon dia una altra vegada, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats..., senyor president, li haig de reconèixer, amb tota sinceritat, que la seva intervenció m'ha decebut. M'ha decebut perquè, des de l'absoluta discrepància política amb vostè, jo li reconec una valentia; una valentia que en molts de casos és una valentia fins i tot suïcida, eh?, des d'un punt de vista polític, però jo li reconec aquest actiu.

I vostè ha vingut avui aquí amb una actitud absolutament defensiva, amb una actitud passiva; ha vingut ja amb la cuirassa, preparat. Ha estat incapaç de poder justificar amb coratge per què ha dut a terme la..., va provocar el cessament del conseller Baiget. Ens ha vingut aquí a explicar que és fruit, doncs, de la tradició parlamentària, de la tradició dels governs, fer remodelacions del Govern; ens ha retrocedit en el temps fins a trenta anys, ens ha explicat quantes remodelacions han existit al llarg de la història de la Generalitat de Catalunya, a l'inici de la seva intervenció.

I és cert, tots els governs, no tan sols al Parlament de Catalunya, als governs de Catalunya, sinó als governs de qualsevol democràcia es duen a terme remodelacions;

però cap remodelació, fins al moment..., no sé a la resta del parlamentarisme comparat, però cap remodelació en el Parlament de Catalunya s'havia dut a terme pels motius pels quals vostè sí que l'ha aplicat. Les remodelacions de govern es duen a terme per una dimissió, una renúncia voluntària, per discrepàncies, per una qüestió de crisi política..., però cap, fins ara, s'havia creat només per crear un règim de por i d'advertència a la resta de membres del seu govern.

Vostè, senyor Puigdemont, és l'únic polític europeu del segle XXI que reconeix i que presumeix que el seu projecte és crear por: crear por a la societat, crear por en els que no pensen com vostè. Va mentir amb la independència, va dir que seria dintre de divuit mesos, que en divuit mesos hi hauria independència, i ara està mentint sobre la convocatòria i la celebració d'aquest referèndum independentista, que vostè sap perfectament que no es celebrarà. Però sí, com li dic, és cert, vostè està creant un clima de por en el seu entorn. Miri, jo als meus col·laboradors els exigeixo lleialtat als projectes, però els col·laboradors, els bons col·laboradors són aquells que tenen la capacitat de poder expressar amb lleialtat les discrepàncies, cosa que vostè ha demostrat que no permet.

Vostè està assumint com a pròpies les pràctiques de la CUP. La CUP assenyalava i vostè políticament dispara. La CUP va purgar el seu candidat, el senyor Baños, pel fet de reconèixer que l'independentisme en les eleccions del dia 27 de setembre no havia obtingut majoria, i vostè ara ha purgat el senyor Baiget pel fet de reconèixer que porta Catalunya a una situació insostenible. El senyor Baiget no és dubtós, és un independentista de pedra picada, és un convençut de la seva causa, però va plantejar un dubte molt raonable, i vostè, senzillament, l'ha apartat. Va tindre la gosadia de dir en públic el que pensen en privat i el que diuen en privat la majoria de tots vostès, començant pel mateix senyor Junqueras.

Sap què li passa, senyor Puigdemont? Que vostè té fòbia als dubtes, vostè té fòbia als dubtes perquè tenen al·lèrgia, perquè té al·lèrgia a la realitat. I la realitat és la que fa mesos que els posen en evidència que vostès estan mentint, que no van ni cap a la independència ni cap al referèndum. L'engany del procés cada dia s'està fent més evident.

Miri, vostè, senyor Puigdemont –i l'hi dic amb tot el respecte del món, de debò, perquè des d'un punt de vista personal sap que li tinc aquest respecte–, vostè s'ha convertit en aquests moments en la cossa del senyor Junqueras per acabar d'enfonsar Convergència. El seu fanatisme l'impedeix veure allò que una part important de la societat catalana està veient. El senyor Junqueras els està embarcant cap al suïcidi polític, i ell, com el capità Aranya, es quedarà a terra per recollir les sobres del naufragi del seu partit. No s'ha preguntat, senyor Puigdemont, per què el senyor Junqueras no ha sortit públicament a defensar la seva decisió de cessar el senyor Baiget? No s'ha preguntat per què no ha sortit públicament?

Amb actituds com la de cessar el senyor Baiget per dir el que pensa, vostè està posant un altre gra de sorra a un relat que sembla que li encanta, a un relat, senyor Puigdemont, que sembla que li encanta. I a vostè li encanta aparèixer com el radical, aquell amb qui no es pot negociar, i, en canvi, el senyor Junqueras és el dialogant, el negociador, i aquell polític capaç d'arribar a acords. Mentre vostè està cessant consellers per dir el que pensen, mentre vostè no assisteix a cimeres de presidents, els consellers d'Esquerra Republicana no falten a cap reunió sectorial que convoca el Govern d'Espanya. Vostè, senyor Puigdemont, cada dia està més sol, cada dia està més sol i aïllat, amb menys marge de maniobra, i cada dia més utilitzat pel senyor Junqueras.

Aquí no s'està decidint entre Espanya i Catalunya, ni tampoc és una qüestió d'independència sí o no. Aquí la qüestió és que vostès volen excloure, volen aniquilar la llibertat d'expressió, perquè no se'ls desmunti, senzillament, el seu negoci polític. Vostès volen silenciar les veus discrepants per allargar eternament el procés i viure d'aquell conte de la independència. El seu poder polític només es pot mantenir si continuen enganyant una part de la població, de la ciutadania de Catalunya. I per això són implacables amb aquells que plantegen el menor dels dubtes. Per això –per això–, senyor Puigdemont, vostè ha purgat el senyor Baiget, i no per altra cosa.

Li vull dir que des del Partit Popular de Catalunya no permetrem, com a vostè no se li escapa, que dugui a terme aquesta aventura rupturista. Pot dur a terme totes les remodelacions de Govern que consideri oportunes, pot silenciar els consellers que cregui, i tot aquest entramat separatista ha posat aquest motiu..., posat en aquest ordre. Però avui

tinc una mala notícia per a vostès, i per a vostè, senyor Puigdemont: avui el seu negoci polític, el negoci de la independència, s'està ensorrant, i no aconseguirà arrossegar els catalans amb la seva caiguda. Ens està portant cap a un precipici, però no ho aconseguirà. Cada cop són més els catalans que hem decidit alliberar-nos d'aquest nacionalisme radical, un nacionalisme a on ens porta a tindre el dubte de que quan parlen els consellers d'aquest Govern, del seu Govern, senyor Puigdemont, no sabem si diuen la veritat, no sabem si diuen el que vostè vol escoltar perquè no els cessi, o no sabem si el que de debò estan transmetent és la veritat.

Avui li puc garantir que, més enllà d'aquests cops d'autoritarisme que està duent a terme, aquests fets, aquests atacs, són la prova més evident de que la llibertat no està en risc. És la prova més evident, senyor Puigdemont, que el règim que vostès intenten instaurar aquí a Catalunya té unes esquerdes enormes –i no em miri amb aquesta cara (*rialles*)– i que estem a punt de viure un canvi de govern a Catalunya (*remor de veus*), un canvi de govern... –sí, és que em mira amb una cara, eh?–, i que estem a punt de viure un canvi de govern a Catalunya, un canvi de govern a on aquells que tenim experiència, aquells que hem estat al capdavant d'administracions, com és el tercer ajuntament més gran de Catalunya, l'Ajuntament de Badalona, sabem que, més enllà de les ideologies o de les formes de pensar que un pugui tindre, has de governar per a tots els veïns, has de governar per a tots els ciutadans. I li puc garantir que és el que farem nosaltres, una vegada es dediqui a convocar els ciutadans a votar, a l'única votació a la que vostè està legitimat i volen la majoria de ciutadans de Catalunya, que són les properes eleccions autonòmiques.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Albiol. A continuació té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Bé, bon dia a la cambra. President, consellers, conselleres, diputades i diputats, presidenta, a mi m'ha agradat que en la sessió de control el president fes referència, diguem-ne, a aquests mitjans de comunicació de credibilitat contrastada, no?, perquè en un d'aquests mitjans publicats a la capital de l'Estat aquesta setmana no només em feien conseller, sinó que deien que havíem anat a l'escola junts amb el president, cosa que volia dir o que em veuen molt vell a mi o molt jove el president, perquè ens portem quinze anys i, per tant, és evident que no podíem coincidir de cap de les maneres a l'escola primària.

En qualsevol cas, desmentint –i ja, diguem-ne, la realitat l'ha desmentit– aquesta informació tan contrastada que publicava el diari de *La Razón*, ens queda, doncs, evidentment, felicitar el nou conseller pel seu nomenament. A més, celebrem que..., ens consta que és una persona, doncs, que ve del món associatiu, que ha participat en moltíssims projectes culturals, i, per tant, pensem en un bon perfil per capitanejar el Departament de Cultura.

Nosaltres volíem aprofitar la intervenció d'avui, d'alguna manera, per fer un repàs a l'activitat del conseller Baiget al Departament d'Empresa. No ha acabat d'explicar el president quins eren els motius del seu cessament. Nosaltres voldríem, com a mínim, posar-ne uns quants sobre la taula, del que pensem que han estat males polítiques o males línies polítiques del departament del senyor Baiget.

En primer lloc, amb relació a la qüestió de l'energia, volem posar sobre la taula que el departament del senyor Baiget, doncs, no ha desenvolupat les polítiques que per nosaltres s'haurien de desenvolupar en un país que estigui compromès amb la lluita contra el canvi climàtic. Hem fet continuïtat total amb relació a les polítiques energètiques. Hem mantingut un director general, el senyor Pere Palacín, director general d'Energia, que va treballar durant més de catorze anys a Red Eléctrica Española; per tant, d'alguna manera reforçant aquesta famosa idea de les portes giratòries, en un departament que ha de prendre decisions en els propers mesos sobre diverses línies d'alta tensió al nostre país, i que, per tant, pensem que segurament no seguirà el dictat d'aquelles polítiques vinculades als interessos generals i a la lluita contra el canvi climàtic, sinó, moltes vega-

des, molt més vinculats als interessos d'aquestes multinacionals que saquegen la nostra Administració.

Per cert, no volem deixar de recordar, per a aquells que reivindiquen sempre la qüestió dels governs d'esquerres, que durant el tripartit també vam tenir Agustí Maura com a director general d'Energia, una persona que també venia de Red Eléctrica de España. I, per tant, diguem-ne que la qüestió de les portes giratòries en l'àmbit de l'energia és una qüestió ja històrica, no?, en el Govern de la Generalitat de Catalunya.

En qualsevol cas, pensem que també ha estat un error o ha estat una mancança del conseller Baiget que aquest departament no hagi fet, en un treball conjunt amb altres departaments de la Generalitat, el reglament de pobresa energètica, que és una qüestió que tenim pendent des de l'inici de la legislatura, que ja en vam parlar en el moment de la investidura i que continua en el tinter. Continuem sense desenvolupar el reglament, continuem sense firmar convenis amb les grans energètiques i, per tant, continuem treballant o permetent que en aquesta desigualtat que hi ha entre les grans multinacionals i els usuaris, no?, aquests petits afectats per la qüestió energètica, doncs, sempre aquesta equidistància del Govern acabi beneficiant aquestes energètiques, igual com ha passat en el conflicte de la vall Fosca i com, diguem-ne, ha passat en tants altres llocs.

També el conseller Baiget, al nostre entendre, no ha aprovat en política relativa al turisme. Ha continuat apostant per aquest model depredador, de turisme sense límits, que nosaltres critiquem. No vam aconseguir convèncer-lo durant la negociació de pressupostos que l'impost d'establiments turístics revertís precisament en lluitar contra les externalitats negatives, i s'ha mantingut aquest fons de promoció del turisme. El conseller Baiget també va rescatar amb diners públics, a través d'Avançsa, el Circuit de Catalunya –7 milions i mig d'euros– i, en definitiva, aquest model de Barcelona World, doncs, que el grup del Govern sembla que tant celebra i que nosaltres tant discutim.

Ha tingut el món universitari absolutament revoltat, amb la precarietat i la mercantilització de sempre. Hem vist els estudiants en algunes de les mobilitzacions més intenses dels últims anys, i el professorat precari, també, havent d'anar a magistratura per reivindicar els seus drets.

Per tant, la valoració del conseller Baiget, des de la nostra perspectiva, des del nostre grup parlamentari, és clarament negativa.

Que ara se substitueixi el conseller Baiget pel conseller Vila? Doncs, nosaltres no compartim aquesta decisió. El conseller Vila, diguem-ne, destacat membre anti-CUP del Govern, ha disposat d'algunes de les perles que l'hemeroteca ens proporciona sobre declaracions contràries a la CUP. (*Remor de veus.*) Suposo que no cal que les llegeixi totes; el conseller n'és perfectament coneixedor, claríssimament, no?, diguem-ne. (*Rialles.*) Allà està, eh? (*L'orador riu.*) Quasi fa vergonya llegir-les.

A més a més, en la gestió de la conselleria de Cultura, nosaltres no compartim les polítiques que s'han desenvolupat. Pensem que s'ha mantingut un concepte de cultura elitista –com sempre, diguem-ne, com ja venia de tants anteriors governs–, amb una certa pàtina patriarcal, en la perspectiva, doncs, que no s'estan duent a terme polítiques que permetin corregir la infrarepresentació de les dones en la producció cultural.

Avui mateix es feien públiques unes estadístiques que ens explicaven com el 85 per cent dels grups que actuen al Primavera Sound, al Sónar, són exclusivament masculins. I, per tant, hi ha una evident infrarepresentació de les dones. Tot i que, doncs, per exemple, l'Associació de Dones productores i Cineastes, doncs, quan va comparèixer en aquest Parlament va demanar polítiques en aquest sentit, la conselleria ha obviat claríssimament la necessitat de fer polítiques actives en aquesta matèria.

I, a més a més, al nostre entendre, ha anat implementant una certa privatització de la cultura, incloent sempre la presència de molts actors privats en la política cultural, i arribant al punt de privatitzar fins i tot la gestió de jaciments, com està passant amb el jaciment arqueològic d'Empúries.

Nosaltres posaríem la cirereta a la política de cultura del conseller Vila criticant-li l'inexistent, insuficient i, diguem-ne, falta de protagonisme en matèria de política lingüística. Vam tenir una interpellació en la que vam poder discutir aquesta qüestió i en la que el conseller ens va demostrar el seu tarannà liberal en matèria lingüística, quan anava i confonia el concepte de «llengua minoritzada» amb «llengua minoritària», dos conceptes que per nosaltres, doncs, expressen dues realitats molt diferents.

En qualsevol cas, nosaltres volíem aprofitar aquesta intervenció per llançar un missatge al Govern que crec que no sorprendrà a ningú. Sigui la decisió que sigui, nosaltres donarem suport a un govern que tingui una determinació i una convicció política clara amb el referèndum, que assumeixi la via de la unilateralitat, com ja ha assumit, d'alguna manera, aquest Govern, i amb la idea i la necessitat de que aquest Govern doni credibilitat a aquest referèndum fent passes, en els propers dies, en les properes setmanes, que ens demostrin que aquest 1 d'octubre, aquest referèndum l'1 d'octubre, és absolutament irreversible i que, per tant, doncs, fem públiques com la logística i l'organització d'aquest referèndum donen compliment al que entenem que són les garanties per entendre que estarem davant d'un referèndum.

Les hem fets públiques; crec que els membres del Govern les coneixen. Nosaltres hem parlat de set garanties: el tema del cens, el vot exterior, la necessitat de tenir urnes, paperetes i punts de votació, la necessitat d'escollir membres de les meses com ho fem en les eleccions ordinàries, la qüestió dels agents electorals, la comissió d'experts internacionals i les campanyes en els mitjans de comunicació, com a mínim en els mitjans de comunicació públics. Per nosaltres, aquestes són les garanties que pensem que hi seran, que hi han de ser, en aquest referèndum de l'1 d'octubre. Pensem que aquells que entenen que no es donaran les garanties estaria bé que diguessin quines són les garanties que falten; no les hem sentit encara. I pensem que el més important, també, és anar reunint complicitats i aliances al voltant d'aquest referèndum, l'1 d'octubre.

Aquesta setmana n'hem tingut unes quantes, de gent importantíssima, d'aquesta gent de progrés i de compromís de l'esquerra a la resta de l'Estat. Que ningú no s'autoadjudiqui el monopoli de l'esquerra de l'Estat, perquè hem vist el posicionament de Xosé Manuel Beiras a Barcelona, a la Universitat Progressista d'Estiu; hem vist Podemos Andalusia; hem vist Jaime Pastor; hem vist Carlos Taibo, i podríem continuar la llista de gent compromesa de l'esquerra espanyola que diu que sí que l'1 d'octubre hi haurà un referèndum, i que sí que s'ha d'anar a votar l'1 d'octubre en aquest referèndum.

I acabaríem, si se'm permet, amb aquesta felicitació al conseller Puig, al nou conseller Puig, precisament recordant una frase de Montserrat Roig, sobre la que ahir es va projectar un documental interessantíssim a la televisió pública catalana, i que nosaltres fem nostra, no?, i, per tant, desitjant que aquest nou nomenament a l'àrea de cultura vagi en aquesta direcció. Deia Montserrat Roig que la cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini. Que així sigui.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Benet. A continuació té la paraula el senyor Jordi Turull, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresident, conselleres, consellers..., en primer lloc, permeti'm, president, que li agraeixi la franquesa en la seva exposició. De fet, vostè podia haver vingut aquí, complir un tràmit que està marcat en el Reglament i a l'Estatut, fer la viu-viu... Però, en canvi, ens ha parlat de manera clara, no?, ens ha parlat d'una decisió difícil, però també d'una decisió inevitable, i ens ha explicat clarament els motius pels quals, doncs, s'han produït aquests canvis.

Difícil, primer, per a la persona en primer lloc afectada, que és el conseller Baiget, i permeti'm que faci nostres les paraules que vostè li ha dedicat i que li ha dit i que compartim, i més, si cal, no?, de reconeixement. Nosaltres sí que creiem que el conseller Baiget ha fet molta feina i molt ben feta, aquesta feina al capdavant del departament. De fet, és una persona, i ho reconeixem, que de sempre allà on ha treballat i ha estat ha treballat de manera eficaç, de manera silent i de manera molt honesta, no?, i estic segur que allà on estigui, amb els nous reptes que hagi d'assumir, ho seguirà fent.

I el president ha entrat..., tot i fer aquests elogis al conseller Baiget i que nosaltres, hi insisteixo, compartim, doncs, ha fet l'explicació de per què havia de prendre aquesta decisió. I ha parlat del moment polític transcendent que vivim, i nosaltres ho compartim. I de la confiança que cal donar, no? I el fet de que –alguns aquí ni s'hi han referit; després faré un comentari, no?– el moment polític és molt transcendent i de que estem assetjats per terra, per mar i per aire, amb armes polítiques convencionals i amb armes

polítiques no convencionals. I que, per tant, la primera garantia perquè això vagi bé, la primera garantia de donar confiança a aquella gent que s'ha mobilitzat tant, tant, tant, i que està tan expectant del dia 1 d'octubre per votar, i hi votarà, doncs, és el Govern.

I per això nosaltres entenem perfectament i compartim, doncs, que el president faci ús de les seves funcions, de les poques funcions que té indelegables, i, per tant, president, tens tot el nostre suport.

Pel que fa als nous consellers, crec que tenen tots ells, la tria que has fet, president, una trajectòria personal, professional, i també política, més que acreditada. I, per tant, també ens mereixen tota la confiança.

El conseller Vila, doncs, aquest Parlament ja el coneix sobradament i, per tant, és testimoni de la seva feina, de la seva tasca, primer, al capdavant del Departament de Territori, de la seva tasca en el Departament de Cultura. Si ho va fer bé a Figueres, ho va fer bé a Territori i ho ha fet bé a Cultura, doncs, estem segurs de que també ho farà bé a la nova responsabilitat que li ha encomanat el president. Ser nascut al Vallès Oriental té aquestes coses, de que «curteix» una mica. I pel que fa..., però el conseller Vila ja el coneixem.

I al conseller Puig també l'avalua –i el president s'hi ha referit–, doncs, una llarga i dilatada trajectòria, i –permetin-me que ho digui– una llarga i dilatada trajectòria al món de la cultura a les verdes i a les madures, en el moment en què algunes coses estaven més de moda i molta gent hi participava, i en els moments en què hi havien àmbits de la cultura popular en què no hi havia tanta gent que hi participava. I per això a tots ens consta que és una persona valorada, apreciada i estimada en tot el món de la cultura. I, per tant, que et facin conseller d'allò del que has demostrat a bastament que és la teva vocació personal, que es tradueix moltes vegades en vocació professional i en vocació política per les responsabilitats que havies tingut..., doncs, em sembla que la tria és excel·lent i que el conseller Puig farà una molt bona tasca.

I, per tant, nosaltres als consellers us desitgem tota la sort i tots els encerts, i també molta fortalesa a tot el Govern, doncs, perquè, els mesos que venen, saben que les expectatives dels ciutadans de Catalunya són molt altes, tindran l'honor de viure el moment més transcendent de la història de Catalunya dels darrers segles, i, per tant, també és una altíssima responsabilitat. I, per tant, els desitgem sort, encerts, i també molta fortalesa.

De fet, ja ho podríem deixar aquí, però jo m'he referit a una cosa que cap dels altres s'hi ha referit pràcticament, que és centrar-se amb el perquè el president, doncs, ha fet un canvi de govern que..., de la mateixa manera que aquest Parlament té la potestat i té la competència per triar el president de la Generalitat, per fer confiança al president de la Generalitat, ell té la potestat, com a tots els governs, de nomenar en cada moment aquells consellers o conselleres que considera que per assolir els objectius a què s'ha compromès amb aquesta cambra..., pot assolir, no?

Estàvem parlant de cultura, i a mi m'ha donat la sensació que tots els grups parlamentaris, una mica, al que han vingut és a vendre el seu llibre, i han vingut a fer una mica de minidebat de política general, a més a més amb contínues referències a Junts pel Sí, al PDECAT, a Esquerra, etcètera. I em permetrà, presidenta, que d'alguna manera ens hi haguem de referir, perquè hem estat alludits contínuament, no?

Senyora Arrimadas, parlant de llibres i tal..., vostè ho sol fer sempre, no?, però avui jo crec que ha fet molt bona aquella frase del Groucho Marx, aquella que diu: «He dedicat tant temps a escriure la crítica que no he tingut temps de llegir-me el llibre.» És a dir, vostè ha vingut aquí, amb el seu pilot automàtic, a fer el mateix discurs que feia cinc minuts que havia de fer, no ha entrat en les consideracions que ha dit el president del perquè de fons això faria, i s'ha permès el luxe de començar a donar consells de com havia de funcionar el PDECAT, de com havia de funcionar amb relació a Esquerra, etcètera, no? (*Remor de veus.*) Vostè. Vostè té la gosadia de donar consells justament per allà on més fallen vostès, no? Va haver-hi algú que va dir, diu: «Con escombros del PP no se puede hacer buenos proyectos.» Això qui ho va dir? Això ho va dir un dels quatre diputats valencians dels cent quaranta càrrecs electes que a vostès els han deixat amb dos anys; un partit en què no és que se cessi gent o que es canviï gent, sinó directament que se'ls estan anant els càrrecs públics –per la seva manera de fer, leninista, etcètera, com diuen. Vostè té... (*Remor de veus.*) Vostè té la gosadia... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí.

Vostè... (*Persisteix la remor de veus.*) Vostè..., el 10 per cent dels seus càrrecs de les eleccions del 2015 li marxen del partit i vostè té la gosadia de venir-nos a donar lliçons a nosaltres aquí, no?

Per tant, senyora Inés, vostè ha posat el pilot automàtic. Ara que som a època de festes majors, normalment la gent fa la mateixa funció però canvia de llocs. Però és que vostè porta tres mesos amb el mateix discurs i no hi ha manera de que el canviï. Jo li demanaria que almenys l'actualitzés, perquè els que estem escoltant-la som els mateixos, no?

I jo, al senyor Iceta... Senyor Iceta, li agraeixo molt la seva intervenció, però hi han algunes coses que de vegades es diuen com d'aquella manera... El president de la Generalitat..., hi ha president de la Generalitat no gràcies a un estatut que va sortir del Tribunal Constitucional; el president de la Generalitat és el cent trentè president de la Generalitat de Catalunya. (*Remor de veus.*) Ho dic... És el cent trentè president de la Generalitat de Catalunya. I li agraeixo... (*Persisteix la remor de veus.*) I li agraeixo... No, ho dic perquè Catalunya no neix amb la Constitució espanyola. A veure si ens entenem. I moltes coses de les que passen, potser troben l'explicació aquí. Li agraeixo..., li agraeixo, senyor Iceta... (*remor de veus*), li agraeixo, senyor Iceta, que digui que tenim una majoria parlamentària que ens legitima per tirar endavant allò a què nosaltres ens hem compromès.

I una cosa, perquè tots ho han dit, una cosa: exposen que si ja fa els deu mesos, que si els divuit mesos, que ja fa els divuit mesos... A vostès no els preocupa que hagin passat els divuit mesos i no hàgim culminat encara; el que els preocupa de veritat és que veuen que ho farem. (*Forta remor de veus.*) I a més a més... (*Remor de veus i rialles.*) No, no. I, a més a més... Sí, ja poden riure –ja poden riure. I, a més a més, ho farem... (*Veus de fons, rialles i aplaudiments.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Jordi Turull i Negre

I, a més a més –a més a més...

La presidenta

Escolti... Silenci, si us plau. Respectin el torn de paraules, que abans els han respectat a vostès.

Jordi Turull i Negre

I, a més a més, ho farem, ho farem i ho culminarem, mal els pesi, senyor Iceta, ho farem i ho culminarem, mal els pesi, amb més democràcia.

Jo agraeixo al senyor Albiol que avui no s'hagi desfet amb comentaris del tipus «bo-livariano», «fascista», «irracional», «locura», «sumido en delirios», etcètera. Tot això són els adjectius que vostè li ha dedicat al president perquè hagi fet una remodelació del Govern. I encara tenen la gosadia, vostès, que estan enviant la Guàrdia Civil a tot arreu, que allà on no arriba la Guàrdia Civil arriben les clavegueres de l'Estat, vostès que estan amenaçant cada dia, que han passat de l'*operación* Diálogo a l'*operación* Rottenmeier, han passat... i vostès diuen que el president està fent un clima de por? Per l'amor de Déu! Mirin-se a vostès; vostès el que s'haurien de prendre és algun calmant, perquè algunes expressions de vostès ratllen el mínim decent de la política.

Per tant, senyor Albiol, jo li agraeixo..., el que passa, que, vostè que parla de valent, és aquí on hauria de dir això; no a totes aquestes televisions a què van amb entrevistes a mida, aquí. (*Alguns aplaudiments.*) Per què no li diu això aquí, al president?, tots aquests insults?, per què? Perquè quedaria absolutament retratat.

I miri, senyor Rabell, sap quina és la diferència? –vostè ha posat aquí casos de discrepància. Miri, la diferència és que el president ha cessat un conseller, ha parlat de tema de confiança i s'ha desfet en elogis cap a aquesta persona. Vostès, quan algú discrepa, l'esbudellen amb insults a la ràdio públicament, quan algú discrepa de vostès. És la gran diferència d'acceptar les crítiques o de no acceptar les crítiques. I, si no, l'hi pregunten a una diputada que ara no està aquí, que el dia que va votar diferent –ah, està allà– que vostès el senyor Coscubiela li va fer un reguitzell d'elogis, a Catalunya Ràdio,

que va quedar tranquil. Aquesta és la diferència, on pot haver-hi discrepància i on no pot haver-hi discrepància.

I després vostè ha fet aquí un minidebat de política general. Miri, senyor Rabell, qui sap el que vol troba un mitjà, qui no sap el que vol troba una excusa. I vostès ens estan omplint d'excuses i excuses cada dia.

Miri, president, li diuen que està sol; no està sol. Escoltant algú a vegades penses: «Més val sol que mal acompanyat.» Però, president, vostè està molt ben acompanyat, no només amb la majoria absoluta d'aquesta cambra parlamentària, sinó, com sap, també al carrer. President, estem al teu costat i, per tant, donem suport a la iniciativa que has pres.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Turull. Com que no hi ha resposta per part del president, donem les gràcies a totes i a tots.

I suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya

200-00010/11

Molt bona tarda a totes i tots. El tercer punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, i atesa la petició del Govern, iniciarem el debat amb la intervenció de la consellera de la Presidència. Té la paraula, doncs, la senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Molt bona tarda. Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, una salutació molt especial al secretari de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital, director del Cescicat, persones dels seus respectius equips, anteriors responsables que els acompanyen. Avui aquest Parlament, efectivament, debat i votarà una llei que és important i que és necessària per al país, important pel moment que estem vivint, i sobretot en el marc d'un país que es prepara i que es posiciona per abordar la revolució digital, la revolució del segle XXI, on la ciberseguretat jugarà un paper molt transcendental.

En aquest sentit, els poders públics i la Generalitat de Catalunya hem apostat clarament per la plena implementació d'aquesta societat digital, emprant cada dia més les eines que tant des de les administracions com des dels prestadors de serveis cal que posem a disposició del conjunt de ciutadans. En el cas de la Generalitat de Catalunya, actualment un elevat volum dels serveis públics que prestem ja es troben disponibles a la xarxa i són accessibles pels ciutadans, en coherència amb la voluntat de dotar-nos d'una administració que estigui a l'abast de tothom.

L'ús quotidià de les tecnologies de la informació i la comunicació, aquelles noves tecnologies de les que parlàvem fa uns anys, i el tractament que en fan empreses, entitats i ciutadans les converteixen en elements essencials per a l'actual desenvolupament econòmic i social. La dependència d'aquestes tecnologies dels sistemes i de la informació fa que esdevinguin elements bàsics per garantir la continuïtat de les activitats, per oferir seguretat jurídica a les accions dels ciutadans i al tràfic mercantil, així com per garantir el progrés i el desenvolupament social dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Som conscients dels beneficis que aquesta transformació digital aporta a la nostra societat, però també dels reptes, i la ciberseguretat n'és un d'ells. La societat digital es troba afectada per noves i diverses amenaces, que posen en perill la seguretat dels sistemes d'informació i les seves dades i que fan que la seva protecció enfront d'aquestes ciberamenaces hagi esdevingut un pilar bàsic per al desenvolupament de la societat digital i per a la confiança que aquesta té envers els ciutadans. Les tecnologies digitals, intel·ligents, seran la base de les economies del segle en què estem vivint, també dels propers, tant per potenciar-les com per desestabilitzar-les.

I, en aquest nou paradigma, Catalunya té els actius, n'estem convençuts, i la capacitat per acollir els màxims avantatges d'aquesta revolució, i creiem que ara tenim el millor actiu per evitar-ne les conseqüències, les conseqüències negatives.

A nivell TIC, Catalunya compta amb un sector que és potent, de gran projecció: més de dotze mil empreses que es dediquen a les noves tecnologies, amb més de 14.000 milions d'euros de facturació anual, més de 200 milions d'euros destinats anualment a la inversió en recerca i desenvolupament.

Voldria recordar als diputats i diputades que aquesta iniciativa legislativa dona compliment al mandat del Parlament rebut a la Moció 75/X, de 13 de febrer de 2014, i a la Resolució 535/X, de 19 de febrer de 2014, per les quals s'instava el Govern a la creació d'un organisme encarregat de la ciberseguretat a Catalunya. Aquesta Llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat és, ara mateix, resultat de l'esforç i del compromís de moltes persones.

Permetin-me que destaquï les persones de la societat civil, de les empreses que han participat en els debats de la comissió; lògicament, també dels membres del Govern, de la Secretaria de Telecomunicacions, Ciberseguretat i Societat Digital, així com del Cescicat, i, evidentment, de tots vostès, dels diputats i diputades dels diferents grups parlamentaris, sense cap excepció, adscrits a la ponència, que l'han enriquit amb esmenes de millora i amb un treball conjunt, que em consta que ha estat important. A tots vull agrair la feina, l'esforç i la contribució. També la feina feta al llarg de molts anys per part del Cescicat, al llarg d'aquests sis anys d'existència, per garantir la seguretat informàtica de la Generalitat. Pot semblar, aquest, un concepte que s'escota a les parets de la mateixa Administració, però va molt més enllà: arriba a les empreses, a les entitats i als ciutadans i ciutadanes.

Els reptes de la societat digital i els que vindran fan necessari disposar de moltes més eines per assegurar aquesta ciberprotecció, no només en les infraestructures, en allò que més es veu, sinó també en els sistemes d'informació, no només tampoc de l'Administració pública, sinó també de tot el país.

He parlat abans de revolucions, de la revolució digital, en la que estem immersos. Abans n'hi ha hagut d'altres, és evident; en som fills i filles, d'altres revolucions: l'agrícola, la industrial. La història ens ha ensenyat que, si no et decideixes a ser-ne part activa protagonista, a liderar fins i tot aquestes revolucions, no esperis ser-ne en cap cas un beneficiat; és molt més probable que acabis anant a remolc o que sigui tard i malament.

Avui estem aquí per donar explicacions, per posar sobre la taula allò que va ser un compromís del Govern, també del Parlament i, en definitiva, del conjunt de la ciutadania, que vol gaudir dels beneficis del desenvolupament d'aquesta societat digital de manera segura i amb les màximes garanties possibles. Estic convençuda que aquesta Agència de Ciberseguretat de Catalunya és la base i una de les millors garanties per poder assolir amb plenitud aquest repte tan important, com és el de la digitalització del nostre país.

Moltes gràcies per la feina feta i, d'avançada, també l'enhorabona, perquè avui estem dibuixant també la història d'un país, d'un segle XXI, que s'escriu en termes de ciberseguretat, i també de llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Munté. A continuació té la paraula el senyor Lluís Guinó, com a ponent relator.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, la meua primera intervenció serà una formalitat, com a ponent relator d'aquesta llei. I, en primer lloc, el que haig de fer és –ja ho ha fet la consellera també– agrair el treball, la dedicació, les reunions de ponència que hem fet els diputats que participàvem activament en la seva elaboració. I, per altra banda, també agrair la tasca del lletrat de la comissió, el senyor Antoni Bayona, pels seus consells de caire tècnic.

I només fer constar, que ja ho ha dit la consellera també, que estem davant d'una llei necessària, que s'engloba en un context de globalització i de mundialització de la informació, en una societat en xarxa, definida pel mateix Manel Castells en els seus llibres més importants i, a més a més, en els..., fins i tot en diferents articles periodístics. Una societat en xarxa necessita sobretot seguretat, necessita garanties i necessita certeses. I el que necessita la ciutadania és que, en la mesura que es va desenvolupant aquest món digital, tinguin garanties per part de l'Administració que aquesta transmissió d'informació ha de ser mínimament segura i que ha de permetre..., que aquest també és un aspecte important i que s'hi ha fet referència en la ponència: que tot el que el que s'està desenvolupant encara avui com a fractura digital acabi desapareixent definitivament del nostre país. És important que les TIC arribin absolutament pertot, arribin absolutament per a tothom, i aquest és un objectiu que té el Govern i que en aquesta llei, en la mesura del possible, hem intentat formalitzar.

Vull agrair també el suport i l'ajuda que hem tingut del departament al director, Jordi Puigneró, i tot l'ajut i suport que hem tingut des de la perspectiva del Govern, perquè aquesta certament és una llei molt tècnica, ja ho veuran, i des d'aquesta visió tècnica també necessitàvem que... En les compareixences que hi van haver en la ponència les intervencions van ser molt i molt tècniques; vol dir que van ser molt i molt profitoses, tenien, des d'un punt de vista intel·lectual, molta categoria, i eren persones molt i molt preparades que han ajudat a configurar una mica aquesta llei, que ja veuran que és una llei de relativament pocs articles però, en canvi, que necessitarà un bon desenvolupament posteriorment a la seva aprovació per part d'aquest plenari.

Hi insisteixo, gràcies per la feina desenvolupada a tots els diputats que hi han participat, i que sigui una llei que cobreixi les expectatives de la ciutadania i que sigui clarament un mecanisme de prevenció i de protecció de la seguretat digital del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Guinó. A continuació intervindran els grups parlamentaris per a defensar les esmenes reservades i, si escau, les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. En primer lloc, tindrà la paraula el senyor Alfonso Sánchez, en representació del Grup Parlamentari Ciutadans.

Alfonso Sánchez Fisac

Gracias, presidenta. *Conseller*, que no le veo..., *consellera* –perdona–, diputados, diputadas, hoy hace casi un año que empezó la tramitación de esta ley, el 26 de julio de 2016, y desde entonces la postura del Gobierno no ha cambiado ni un ápice, hemos seguido viendo esa técnica que utiliza, que es la apisonadora: todas aquellas enmiendas que no les interesan las eliminan, las recortan, y sin diálogo; como mucho te dicen: «Lo miraremos.» El texto que hoy se presenta es el mismo que el de hace un año, con la gran suerte de que se han incorporado las enmiendas aprobadas por las votaciones realizadas en comisión, ya que durante la ponencia el Gobierno no se ha avenido a hacer modificaciones en el texto. Aprovecho para felicitar a los grupos parlamentarios que han aportado su granito de arena ante esta ley y que se han logrado aprobar diferentes enmiendas. No me extraña que quieran aprobar leyes por lectura única, sin debate, sin que la oposición pueda expresarse. Ustedes lo que quieren es que su texto no se vea alterado por nadie.

Volviendo al asunto que nos ha traído aquí, actualmente el Govern, la Generalitat, ya tiene competencias para autoprotgerse en sus infraestructuras, para autoprotgerse con las comunicaciones de su Administración y los ciudadanos. ¿Por qué es necesario crear otro cascarón, otro chiringuito, para ejercer esta competencia? Se nos presenta una ley de ciberseguridad sin seguridad, sin colaboración con el resto de entidades, sin

competencias y, por descontado, que es un lavado de cara del Cесicat. Como siempre, cuando algo no funciona y se destapan grandes escándalos, ustedes le cambian rápidamente de nombre. Y es que el Cесicat no es una entidad impoluta, tiene un pasado. Albert Rivera, en este Parlament, ya denunció que el *conseller* Felip Puig quería convertirla en el CNI catalán, ya que se vio involucrada en diferentes escándalos de espionajes a *mossos d'esquadra*, políticos, profesores... ¿Qué pasa si algún día recae sobre el Cесicat alguna responsabilidad por estos casos de espionaje? Una agencia de ciberseguridad pública deberá responder ante el patrimonio de todos los catalanes por haber sido un ente privado puesto a los intereses políticos de algunos. ¿Lo meterán también debajo de la alfombra, como el resto de cosas que huelen mal en el Govern?

Santiago Vidal ya lo dijo –y cito textualmente–: «Tenemos vuestros datos fiscales de forma ilegal.» También dijo que «de los ochocientos uno jueces españoles en Cataluña sabemos cuáles comparten nuestros sueños e ideales». No vamos a ser nosotros quienes hagamos acusaciones infundadas, pero es que el propio señor Vidal dijo que el Govern, violando derechos tan fundamentales como el de la intimidad y la normativa de protección de datos personales, dijo que ha obtenido y trata de manera ilegal los datos de los catalanes. Curiosamente, el Cесicat siempre ha estado envuelto en casos de obtención y revelación de datos. Miren, aunque le cambien mil veces de nombre, seguirá siendo lo mismo. Nos parece muy poco serio.

Nos plantean una agencia que puede llegar a gestionar datos personales y comunicaciones de los ciudadanos, aunque por suerte no podrá interceptar comunicaciones de ciudadanos, porque para eso se necesita control judicial independiente. ¿O es que no se acuerdan del caso Snowden?

Esta ley que se pretende aprobar debe someterse a unos controles previos y posteriores, como la sumisión a control judicial periódico y parlamentario. Y queremos que los miembros de su órgano de dirección sean independientes, y no miembros de partidos políticos. Es decir, que rindan cuentas o en la justicia o en el Parlament y que no se escondan. Queremos transparencia, pero no la del señor Romeva, sino la de verdad.

Pero ustedes no lo quieren y por eso no lo ponen en la ley. Ustedes lo que sí que ponen es que quieren que el *conseller* o la *consellera* de turno nombre a dedo a la dirección de esta agencia, claro, para colocar a los suyos. ¿Qué quiere hacer el Govern de Catalunya con esta agencia de ciberseguridad? ¿Quieren el control absoluto de las comunicaciones de Cataluña? Así podrán leer millones de *e-mails*, obtener datos bancarios, acceder a los teléfonos móviles y así poder leer, por ejemplo, todos los wasaps, o tener la capacidad de atacar servidores de adversarios políticos, o periódicos, o entidades, o sindicatos. Claro, todo legitimado por este texto, que no contempla un control externo para garantizar que esta nueva agencia de espionaje sea neutra.

El modelo de Ciutadans dista mucho del de esta ley, y nuestras enmiendas van encaminadas hacia ese sentido, en un sentido opuesto a lo presentado por el Govern. Tanto es así que el Consell de Garanties Estatutàries nos ha dado la razón a la reclamación que, desde nuestro grupo, desde nuestro partido vemos que es una vulneración de los derechos de todos los catalanes, del Estatut y de la Constitución. Ni tienen competencias para hacer lo que quieren hacer ni de la forma como lo quieren hacer, ni pueden entrar en los equipos informáticos de los catalanes para investigar. ¿Cómo les llamamos a quiénes lo hacen al margen de la ley, a quiénes se meten en los equipos informáticos al margen de la ley? Ahí lo dejo. Además, está vulnerando el Estatut y choca con el artículo 149.1.29 de la Constitución, que considera una competencia exclusiva del Estado la seguridad pública.

Ciutadans ha presentado varias enmiendas, que podríamos resumir en cuatro ejes prioritarios: uno, despolitización del órgano de dirección mediante un concurso de méritos y capacidades; dos, control parlamentario de la actividad en materia de ciberseguridad; tres, colaboración y cooperación con órganos dependientes de otras administraciones, como el CNI, el Centro de Seguridad Nacional, etcétera; y, cuatro, control judicial previo a las actuaciones en caso de afectación de derechos fundamentales.

Otro motivo por el cual queremos rechazar su ley de ciberseguridad son los 500.000 euros que pretende gastarse el Cесicat en crear y gestionar una nueva identidad digital diferente al DNI electrónico, que les recuerdo que es el único documento nacional de identidad válido.

Miren, basta de duplicar ya lo que existe e inviertan esos 500.000 euros en lo que realmente reclaman los catalanes: educación, sanidad, servicios sociales..., y podríamos seguir, pero, por supuesto, no una nueva identidad digital.

No quisiera acabar mi intervención sin poner de manifiesto la responsabilidad civil, administrativa, penal, que pueda emanar ante una mala gestión de la Agencia de Ciberseguridad o del Cesicat, donde será responsable, en primera instancia, la Administración. Pero cabe recordarles que, una vez se ha hecho el daño, la reparación del perjuicio sobre la repercusión causada al erario público será demandada a sus responsables al haber ejercido esa responsabilidad al frente de esta entidad. Esperemos que, si se diera el caso, los responsables políticos y directivos de la propia agencia no busquen escudos o excusas y asuman su responsabilidad.

Desde Ciudadans queremos una entidad de ciberseguridad despolitizada, que vele por la ciberseguridad de todos los catalanes y, por supuesto, trabaje por los ciudadanos y no contra ellos.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, en primer lloc, des del Grup Parlamentari Socialista voldríem sumar-nos, encara que és tradició que ho faci el diputat relator o la diputada relatora, al capítol d'agraïments. En primer lloc, a totes les persones que van comparèixer en la comissió a fi de donar la seva perspectiva sobre aquest text que es sotmetia a consideració del Parlament. En segon lloc, als serveis de la cambra, als serveis lingüístics, als serveis jurídics, a totes les persones que assisteixen en la gestió de la comissió, però també als diputats i diputades de la ponència. I vull fer una menció especial al diputat Guinó, que ha patit el fet d'haver de negociar amb mi les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, però que crec que al final, i malgrat tot, hem arribat a un bon nombre d'acords respecte a aspectes que el nostre grup parlamentari considerava essencials.

Com vostès deuen recordar, probablement, en el debat de la totalitat sobre aquest projecte de llei la nostra intervenció va ser una intervenció, diguem-ne, relativament dura, dins de la duresa que s'acostuma en el Parlament de Catalunya, que no és dels més durs, diguem-ne, en parlamentarisme comparat. I vam dir que de totes caldria que hi hagués canvis substancials en el text perquè nosaltres hi poguéssim donar suport.

Doncs, bé, abans d'entrar a la defensa de les esmenes que encara hem mantingut vives, vull dir que, malgrat això, nosaltres considerem que el treball que s'ha fet permet que el nostre grup parlamentari doni suport al text que avui es sotmet a debat en el Parlament.

Nosaltres vam presentar esmenes bàsicament relatives a la delimitació entre les funcions d'aquesta Agència de Ciberseguretat de Catalunya i les funcions que han d'exercir necessàriament les forces i cossos de seguretat de l'Estat, inclòs evidentment el Cos de Mossos d'Esquadra - Policia de Catalunya. D'altra banda, vam introduir una sèrie d'esmenes que el que volien era augmentar els mecanismes de control parlamentari d'aquesta Agència de Ciberseguretat. I en un tercer ordre d'esmenes, algunes que... –entre les quals algunes de les que segueixen vives–, que tenen a veure amb els òrgans, diguem-ne, de governança d'aquesta Agència de Ciberseguretat. No totes les hem pogut introduir, com he comentat, però sí aquelles que ens permeten en aquest moment poder donar suport a aquest projecte.

He de fer una menció especial a les que tenien a veure amb la qüestió del control parlamentari, perquè probablement en altres circumstàncies no hauria estat necessari introduir tantes prevencions, tantes precaucions com les que hem introduït o hem intentat introduir a través de les nostres esmenes. Per què? Perquè de tots és conegut que, si estem avui en dia aquí, és perquè hi ha, com ha recordat la consellera, efectivament, un mandat parlamentari, però aquest mandat parlamentari ve, precisament, d'una situació amb la formulació anterior d'aquestes funcions, que és la fundació Cesicat, en la que hi

havia hagut episodis, diguem-ne, més que discutibles, eh?, sota el mandat del conseller Puig, no de l'actual, sinó del que tots coneixem, el senyor Felip Puig, no?

Hi va haver una sèrie d'episodis més que qüestionables i que justificaven, fins a cert punt, algunes de les prevencions que jo no hauria formulat potser de forma tan hiperbòlica com ho feia el diputat de Ciutadans en la seva intervenció anterior, però que justifiquen alguna d'aquestes prevencions, i les compartien grups com Catalunya Sí que es Pot o la mateixa CUP en la legislatura anterior, amb els diferents noms que tenien i que ara em dispensaran que no recordi exactament la formulació del nom del grup parlamentari. Però, en qualsevol cas, s'havien compartit i, tant en comissió com en el Ple del Parlament, havíem intentat posar alguns punts sobre les is de què és el que podia i no podia fer el Cescicat. Perquè, mirin, el Cescicat, amb els estatuts que tenia en aquell moment, de cap de les maneres hauria pogut produir cap de les situacions que van qüestionar el seu funcionament –amb els estatuts a la mà no era possible.

Jo he de dir que amb el text que tenim a la mà del projecte de llei de cap de les maneres tampoc es podria produir ni cap de les situacions que el Cescicat sembla que havia afavorit, ni cap de les situacions descrites pel diputat de Ciutadans. No hauria de ser possible amb el text a la mà.

De fet, si el Govern de la Generalitat de Catalunya tingués intenció d'interceptar comunicacions, de llegir tots els *whatsapps* de la ciutadania catalana, etcètera, probablement no seria l'eina més adequada crear una agència de ciberseguretat de Catalunya. És més, probablement ho hauríem notat en els pressupostos, perquè la quantitat d'analistes que caldria contractar per llegir i, en alguns casos fins i tot, traduir totes aquestes comunicacions ens hauria cridat poderosament l'atenció.

Per tant, en principi –en principi–, amb el text que avui aprovem no s'està afavorint que es creï un CNI català ni res que se li assembli remotament, eh? És a dir, aquestes funcions queden absolutament fora del que l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya ha de fer. De fet, en principi, amb el text a la mà, el que hauria de fer és prevenir d'actuacions com aquestes i evitar que actuacions com aquestes es poguessin produir respecte a les administracions públiques catalanes, però també respecte a les empreses, als particulars, a les organitzacions, etcètera.

Ara bé, com que hem tingut els episodis que hem tingut, no està de més reforçar els mecanismes de control parlamentari, i per això algunes de les esmenes que hem introduït i algunes de les que no hem pogut introduir anaven en aquest sentit: rendir comptes davant del Parlament, la presentació d'una memòria anual, l'intent de que en aquesta memòria anual... –ho dic perquè sap el diputat Guinó i la resta de diputats ponents que aquesta era una posició del PSC que podia semblar exagerada però que l'hem volguda mantenir–, l'intent de que a més de la memòria anual de la mateixa Agència de Ciberseguretat també es pronunciessin respecte a l'activitat de l'Agència de Ciberseguretat altres organismes com la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges, l'Oficina Anticorrupció, etcètera, perquè volíem reforçar precisament aquests mecanismes de control.

Bé. Per tant, això no és el CNI català, no ho pot ser. Això tampoc és una mena de cobertura pressupostària o un «xiringuito» perquè *hackers* o *crackers* institucionals es dediquin a rebentar ordinadors. Hauria de ser tota una altra cosa. I, si en algun moment es desvia de les seves funcions i fa coses que no hauria d'haver fet, jo espero que la reacció del Parlament sigui la mateixa que vam tenir en la legislatura anterior, que és demanar la investigació fins al final i adoptar les mesures que crèiem que s'havien d'adoptar.

Una altra qüestió és discutir, perquè és discutible i és, de fet, un debat que hem tingut en seu de ponència parlamentària, si la forma institucional que ha adquirit aquesta Agència de Ciberseguretat com a agència és la millor forma o no. De fet, el Grup Parlamentari de la CUP diverses de les esmenes que ha defensat i que manté vives –vaja, n'hi ha de diversa índole, però em permeto resumir-les en aquell aspecte que crec que més les caracteritza– el que venien a dir és que no volien que això tingués una forma d'agència, sinó que volien que això fos assumit directament des de la Generalitat de Catalunya, diguem-ne, des del Govern de la Generalitat de Catalunya. No sé exactament a quin departament hauria de quedar adscrit, però així...

Nosaltres –ho vam dir en ponència, ho repetim aquí– no tenim obstacle en discutir que això pugui ser assumit directament com un servei dins d'algun departament. Però, aleshores –nosaltres ho podem dir perquè no vam presentar esmena a la totalitat–, a

nosaltres ens sembla estrany que la CUP no hagués presentat esmena a la totalitat en el seu moment. Perquè, senzillament, per fer aquestes funcions de ciberseguretat des de dins d'un departament, assumit directament des del Govern de la Generalitat, no cal desenvolupar cap llei. No cal, senzillament; perquè és una qüestió, una decisió del Govern de la Generalitat de Catalunya instat o no per una resolució o una moció del Parlament, però una decisió en què s'atribueix a uns determinats funcionaris uns determinats mitjans materials, una determinada formació i s'exerceix com el Govern cada dia fa i desfà serveis i intenta adaptar la seva estructura a les diferents necessitats o polítiques que vol desenvolupar; però, en tot cas, no caldria desenvolupar una llei.

Per tant, si estem aquí en principi és perquè hi ha hagut un cert consens, malgrat les esmenes a la totalitat tant del Grup de Ciutadans com del Partit Popular, al voltant de que calia donar una forma específica, diferent de la d'un servei dins d'algun departament a aquesta Agència de Ciberseguretat. I nosaltres pensem que efectivament és necessari. És a dir, i no creiem tampoc que sigui una estructura d'estat, diguem-ne, en el sentit que des de la majoria parlamentària se li acostuma a donar a aquesta paraula o aquesta expressió. Nosaltres creiem que és una estructura que administracions com la de la Generalitat de Catalunya han de tenir, n'han de disposar per tal d'exercir plenament les seves competències i les seves funcions, diguem-ne, en garantia del bon funcionament de la mateixa Administració però també ajudant a garantir la seguretat, la ciberseguretat per al conjunt dels administrats, no?, els ciutadans i ciutadanes, de les empreses, de les associacions, entitats, etcètera.

Per tant, nosaltres considerem que el producte final d'aquesta ponència és una llei, si acabem aprovant-la, que servirà per estructurar millor els serveis en matèria de ciberseguretat a Catalunya. I que, en tot cas, si qualsevol grup o qualsevol ciutadà o ciutadana té la sospita de que des d'aquesta eina o al voltant d'aquesta eina es puguin estar vulnerant els seus drets, té tots els recursos que la llei preveu al seu abast. Perquè algunes de les esmenes de Ciutadans, i no recordo si potser també algunes de les del Partit Popular, insistien molt a reiterar en el text de la Llei de l'Agència de Ciberseguretat algunes precaucions que estan ja en altres disposicions, tant a nivell català com sobretot a nivell estatal. I potser no és necessari que a cada llei que fem diguem que els poders públics no poden saltar-se les lleis en aquell aspecte concret que estem regulant, perquè, si no, fariem, diguem-ne, unes lleis d'extensió absolutament insuportable, i seria contrari a les tècniques legislatives que siguin més recomanables.

En fi, això és el que volíem comentar. Nosaltres donarem, per tant, suport en termes generals al text de la llei.

Respecte al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries crec que ha estat molt clar. Diguem-ne, resumint-ho moltíssim –perquè són unes quantes pàgines–, el que ve a dir és que les tasques en matèria d'investigació no les pot assumir l'Agència de Ciberseguretat, que és una qüestió reservada, en tot cas, al Cos de Mossos d'Esquadra, i, per tant, nosaltres hem plantejat una esmena subsegüent al dictamen que em sembla que intenta solucionar aquest aspecte concret i puntual.

Hem llegit també l'esmena que planteja Junts pel Sí, subsegüent al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i, bé, no tenim clar que acabi de solucionar del tot el que el dictamen del Consell de Garanties està dient, i, per tant, ens abstindrem respecte a la seva esmena subsegüent. I si aquest fos el text que quedés, doncs, en aquest punt en concret nosaltres dissentiríem, perquè creiem que han fet un intent de respondre al dictamen, però que no acaba de deixar-ho meridianament clar.

Per tant, bé, el suport del Grup Parlamentari Socialista al text, i esperem que aquest tipus de treball parlamentari que ens ha permès arribar a acords respecte a això es pugui reproduir en altres textos legislatius també transcendents per al país.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pedret. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Bé, presidenta. Diputats, diputades, avui estem davant d'un debat rellevant, i permeteu-me que comenci una mica en broma. Avui estem davant d'un debat rellevant, que

el senyor Francisco Ibáñez potser se'l mira amb una mica de recel; se'l mira amb una mica de recel perquè estem abandonant allò que alguns vam anomenar en el seu moment la «TIA catalana», que era aquesta fundació, aquest «xiringuito» que era el Cescicat, i que es dedicava, entre altres coses, entre altres activitats, en comptes d'enfortir les infraestructures de Catalunya, a perseguir activistes. Avui el diputat Albano Dante deu estar trist, perquè va ser un dels perseguits pel Cescicat, que era perillós, segons el mateix «xiringuito».

Avui la TIA catalana se'n va, es fa gran, i es fa gran amb un motiu, i crec que és positiu, i ja avancem que des del nostre grup creiem positiu aquest avenç, i creiem que, davant el que teníem i davant el que hem de construir, anem sempre cap endavant amb el que hem de construir, perquè, ara sí seriosament, en un futur aquesta agència o aquest servei, diguéssim, de ciberseguretat haurà de ser un pal central a la nostra economia, i no volem quedar-nos enrere.

Perquè quan parlem de ciberseguretat molts pensem en els mediàtics atacs que hi ha hagut a l'altra banda de l'Atlàntic, pensem en els mediàtics atacs que hi ha hagut i que han estat, diguéssim, font de conflicte i font de polèmica; en realitat, hem d'anar molt més enllà. No parlem només d'això –i inclús després tindrem el debat de l'esmena de Garanties–, estem parlant de que Catalunya necessita, diguéssim, un espai segur digital, un espai on les TIC, on les empreses, on els ciutadans i ciutadanes puguin tenir una confiança en la xarxa; una infraestructura. Així com hi ha carrers, hi ha clavegueram i hi ha llum en el món físic, necessitem uns carrers, un clavegueram i llum en el món digital. I qui s'encarrega de planificar aquest tipus de coses i qui s'encarrega de posar el cap en això perquè la gent puguem, diguéssim, transitar en el món digital ha de ser aquesta Agència de Ciberseguretat o quelcom similar.

I, per tant, estem parlant d'una cosa que al final provocarà que una tecnologia es desenvolupi a Catalunya o es desenvolupi en un altre lloc; o sigui, si aquí tenim els carrers i el clavegueram vindrem aquí i si no, allà. Ostres, és com molt «d'antes» això, eh? Això, en els polígons industrials físics 1.0, vull dir, també passava. Sí, és molt similar, és una translació i, al final, aquesta responsabilitat que tenim, diguéssim, com a aparell legislatiu de Catalunya, l'hem de tirar endavant.

Per tant, creiem que malgrat totes les crítiques que faré a partir d'ara –*se acabó lo bueno*–, creiem que hem d'anar..., de tirar endavant, que hem de mirar a un futur i que, sobretot, ens hem de prendre més «en sèrio» el tema del món digital i la ciberseguretat, ja que cada cop dediquem més del nostre temps a aquest món digital; més del nostre temps, més de la nostra economia i, com la vida es pot mesurar en temps, més de la nostra vida, també. Per tant, el valor, el capital social que fiquem de les nostres vides cada cop està més ficat en un lloc on caldran carrers, clavegueram i llum, i, per tant, cal seguir avançant en això. Estem, òbviament, encara en blanc i negre, estem encara en un «xiringuito» com..., o en una fundació «xiringuito», com deia abans, i, per tant, hem de seguir avançant.

Llavors, tenim certes crítiques de com s'ha elaborat aquesta llei i que estan molt paleses en les esmenes que hem plantejat. Al cap i a la fi, aquí hi ha una pregunta..., i volem simplificar-ho molt rasament, perquè podríem posar-nos a ser molt tècnics, a parlar de *botnets* i atacs cibernètics. En realitat, del que estem parlant aquí és de..., estem cedint una capacitat, un poder, un poder-fer a una entitat i la pregunta és: qui vigila el vigilant, no? Sí, perquè, clar, podríem dir: «És perillós el que estem creant?» Doncs, pot ser que sí, i tots els grups parlamentaris han parlat d'això, tots. Pot ser que sigui perillós, però, clar, no podem quedar-nos amb el que teníem. «Com que és perillós, no fem res i ens quedem a casa.» No, hem de fer quelcom.

Per tant, si hem de fer alguna cosa que és perillosa i hem de posar algú que té un poder, que té un poder-fer, la pregunta és: qui vigila el vigilant? M'ha agradat molt la intervenció del diputat Pedret, que deia: «Amb els estatuts de la fundació del Cescicat no es podia fer re del que van fer.» Amb els estatuts o amb la llei aquesta a la mà, tampoc.

A mi és que m'han dit que la política la fan les persones. I, clar, l'important és qui hi hagi davant i quin control hi hagi. I aquí anaven, en realitat, moltes de les propostes, el pal de pallar de les propostes que va fer el nostre grup. Nosaltres creiem que el Síndic de Greuges ha d'estar a sobre d'això, però no pot estar aquí al passeig Lluís Companys, mirant de lluny com actua l'Agència de Ciberseguretat, perquè és un món bastant com-

plex. Segurament requerirà, inclús, una dotació extra del Síndic de Greuges..., i queda molt lluny a l'hora de fiscalitzar i controlar aquesta activitat. Inclús, com deia el diputat Guinó, ara farà falta desenvolupar molts reglaments, molts protocols d'aquesta agència. Inclús per desenvolupar aquests protocols i aquests reglaments, el síndic encara està molt lluny. Dic el síndic com a element, diguéssim, de defensa del ciutadà en front de l'Administració pública.

Inclús en un parlament sobirà com aquest, on hi ha un representació política plural, és estrany que el Parlament no pugui nomenar els membres del consell d'administració, en el sentit de que hi hagi membres nats que estiguin nomenats pels diferents grups parlamentaris i representin la pluralitat del país, que estiguin fiscalitzant l'activitat d'aquesta entitat. Això provocaria que no pogués passar el que va passar amb el Cesticat i que el diputat Albano Dante no fos un perillós activista fixat pel «xiringuito».

Llavors, al cap i a la fi, això no s'ha acceptat; no s'han acceptat aquestes propostes. I ens sap una mica de greu i el que fem és que apugem un nivell més el rang de perill, i estarem amatents amb el que pugui ocórrer. Creiem que un servei tan important, un servei tan clàssic, una cessió de poder que fem a un grup de gent, en realitat –que és al final el que és el poder públic–, té una manca de control democràtic, i ho diem ara mateix. No hi han els organismes públics destinats al control democràtic, com el mateix Síndic de Greuges; no hi ha una pluralitat, que existeix en un parlament que pugui nomenar, diguéssim, els membres del consell d'administració. I, per tant, creiem que això és un problema. Punt i a part.

Ciudadans, no creiem que el consell d'administració hagi d'estar format «*por técnicos*», com si fos una empresa privada. Realment, si anem cap al model privat..., l'empresa privada legítimament defensa els seus propis interessos i no els de tothom; si algú defensa els interessos de tothom són els poders públics i els representants polítics, que per això hi som, nosaltres, i que per això ens han votat. No podem convertir un consell d'administració en un lloc ple de tècnics i..., perquè no té sentit. Jo... –i és un debat que vam tenir durant la ponència–, potser es van confondre: una cosa és el consell d'administració i l'altra cosa és l'equip directiu. L'equip directiu sí que ha d'estar ple de tècnics, però el consell d'administració, que és el control polític, no; hauria de tenir un control plural i amb mecanismes de garanties, perquè això..., perquè coses com el tema del Cesticat no tornessin a succeir. Per tant, és el pal de paller.

I ara mateix què passarà, no? El nostre grup anunciarem el vot a favor, diguéssim, del text de la llei. Vistes les resolucions, diguéssim, del Consell de Garanties, no ens acaba de convèncer –ho dic amb tot el *pésame* del cor–, no ens acaba de convèncer l'esmena que presenta Junts pel Sí en aquest text. Sí que hi ha un conflicte –és una realitat– amb la investigació de ciberdelictes, perquè estem cedint una part de poder a un grup de ciutadans, a aquesta agència, però potser aquí ens estem passant massa. Hauríem de poder treballar-ho.

Per tant, nosaltres, com no estem en contra de que l'agència pugui investigar ciberatacs i successos a la xarxa –no hi estem en contra–, però creiem que l'esmena no acaba de solucionar la resolució del dictamen, nosaltres farem una abstenció prudent, i si al final queda el text així ens abstindrem igualment en aquell punt particular.

Per tant, ara el que passarà és que el Govern haurà de posar-se les piles per baixar al món dels desitjos, dels *wishes*, i baixar a la realitat i començar a posar blanc sobre negre. I hi estarem a sobre, estarem realment mirant que no es sobrepassen en les seves competències, i caldrà, d'ara endavant, que aquest organisme que acumula poder i que cada cop acumularà més poder, perquè al cap i a la fi posant carreteres, llums i clauvegues a un món digital, cada cop més important, s'acumula més poder, caldrà que tingui una fiscalització més profunda i caldrà que en un futur pensem en que el mateix consell d'administració o els mateixos organismes de control social i ciutadà, com el Síndic de Greuges, siguin protagonistes i estiguin dia a dia a sobre d'aquest ens.

Per acabar, un comentari final. Avui al matí m'he aixecat de casa i he pensat «quina samarreta em poso?». És una cosa que penso a diari, no? I m'he posat aquesta samarreta, que, si ho poden llegir, hi posa: «*Open your fucking borders*», que bàsicament és una denúncia, diguéssim, al tancament de fronteres que hi ha hagut al Mediterrani. I què té a veure això amb l'Agència de Ciberseguretat? Doncs, bastant, perquè les esmenes presentades per PP i Ciudadans van en clau nacional, en clau de «*esta es una estructura de*

estado; esto rompe Cataluña con España», per sort –per sort, per sort– a la xarxa no hi han fronteres i, per tant, allà no haurem de cridar mai més *open your fucking borders*, com passa al nord del Mediterrani.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Giner. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Presidenta, *consellera*, diputados, hoy venimos aquí a debatir, pues, la creación de la nueva Agencia de Ciberseguridad de la Generalitat de Catalunya, y lo que hacemos al final es adaptarnos a uno de los problemas y retos más urgentes del siglo XXI, que es la protección de la red, de las nuevas formas de comunicación, y de nuestras bases de datos, especialmente de aquellos datos más personales.

Y, sí, señor Giner, estamos en un mundo cada vez más globalizado, donde las fronteras cada vez serán menores, tanto las políticas como las digitales, y como las virtuales. Vamos a un mundo en el que la globalización hace que las distancias sean más cortas, que cada vez las fronteras sean menos obstáculo para viajar y trabajar, de forma legal, en el cual las comunicaciones son más rápidas y directas, y que las informaciones nos llegan en el momento en el que se transmiten.

Por lo tanto, la globalización hay que verla como una oportunidad y un hecho positivo. Pero, como todo, para proteger y potenciar los efectos positivos y las oportunidades que nos dan las nuevas formas de comunicación en la red hay que crear las bases que nos permitan defender este sistema de las malas prácticas que algunos quieren realizar y aprovecharse ilegítimamente de la red.

Un ejemplo positivo, por ejemplo, de la globalización, lo tendríamos cuando la casta de los intocables, en la India, por ejemplo, utilizan la red para formarse e intentar mejorar socialmente –por ejemplo. Pero tenemos, por desgracia, ejemplos muy negativos, que es la lucha contra aquellos que quieren utilizar la red. Y hemos de tener una posición proactiva en la lucha contra la pornografía infantil, por ejemplo; o aquellos que utilizan las redes en el terreno yihadista para captar adeptos; o posturas de prevención que hemos de tomar para prevenir los ciberataques tanto a particulares como a administraciones y empresas.

Todo esto son motivos suficientes para adaptarnos a la realidad que nos rodea e intentar crear un órgano de ciberseguridad serio y desde el que se actúe de forma responsable y que pueda dar respuesta a los problemas que desde la red se pueden generar. Y por eso es de esperar que el actual Govern de la Generalitat haya aprendido de las chapuzas del Cesticat; chapuzas para que no se utilice, como presuntamente hacía el señor Felip Puig, entre otras cosas, para intentar obtener información de *mossos* desafectos al proceso separatista y que supuestamente iban entrando de forma masiva en las redes sociales de un sindicato de Mossos d'Esquadra. Es decir, el Govern de la Generalitat espiaba a su propia policía.

Si se crea una agencia de ciberseguridad no es para utilizarla políticamente y por el interés de una causa política. Porque luego ustedes hablan de *les clavegueres de l'Estat*, y supongo que a veces es para desviar algunos asuntos y abusos políticos que se han dado aquí, por ejemplo, con el tema del Cesticat. Pero, claro, supongo que a ustedes no les interesa crear una comisión para investigar *les clavegueres del Govern de la Generalitat*. Esperemos que con esta ley no vuelva a suceder y que la agencia tenga un mayor control contra los abusos de poder que aquí se han dado.

Y de aquí, y viendo cómo han actuado ustedes en un pasado reciente y la desconfianza que generan, es importante establecer un sistema de control que garantice la imparcialidad, la profesionalidad y los buenos usos y gestión de la agencia. Esperemos que lo que se ha plasmado en la ley pueda ser efectivo y pueda evitar nuevos abusos o usos partidistas por parte del Gobierno utilizando esta Agencia de Ciberseguridad.

Sobre la formación, la gestión y la dirección de la nueva agencia, pensamos que en su dirección tiene que haber personas especialistas en temas de ciberdelincuencia y ciberseguridad. Pero también el departamento de interior y Mossos d'Esquadra han de te-

ner un papel más importante tanto en la dirección como en la participación en la gestión de la Agencia de Ciberseguridad, cosa que este Gobierno ahora mismo no comparte.

Sí es verdad que a base de enmiendas como las que ha presentado el Grupo Popular se ha mejorado sobre el papel lo que sería la coordinación entre la Agencia de Ciberseguridad y la Policía de Cataluña, pero no en la medida que creemos que sería la adecuada, que, como decía, sería tanto en la dirección y en la participación de la gestión de la propia agencia. ¿Qué justifica nuestra petición? Pues, mire, ciberdelitos: la lucha contra la pornografía infantil, la lucha contra el terrorismo internacional yihadista o cualquier otro tipo de terrorismo, la lucha contra los fraudes económicos que abusan de la buena fe de la gente, lucha contra la piratería y la protección de la propiedad intelectual, lucha contra el robo de datos personales y datos económicos, entre otros ciberdelitos. Y ahora me digan que no hace falta que interior o Mossos d'Esquadra no tenga una mayor participación dentro de la agencia.

Luego, especialmente en el redactado original, parece que vivan en una frontera virtual y digital, apartados del resto del mundo; y así van ustedes, cada setiembre, con el día de la marmota. Y les cuesta hablar de la coordinación con otros órganos similares de comunidades autónomas, del Estado, incluso a nivel internacional. Aquí no vivimos en un mundo paralelo al resto de la humanidad; aunque ustedes lo crean, esto no es así. La coordinación con otros órganos, ya sean, repito, de comunidades autónomas, del Estado, y también, ¿por qué no?, internacionales, es vital para su buen funcionamiento. Las redes sociales no conocen fronteras, y los ciberdelincuentes, mucho menos. Y ustedes se han dejado llevar por sus complejos soberanistas para no hablar de forma concisa y concreta de la necesaria colaboración con el Estado en temas de ciberseguridad.

Le voy a poner un ejemplo. El otro día se reunió la Junta de Seguridad, y el Estado accede a que Mossos esté en el CITCO, en el Centro de Inteligencia Contra el Terrorismo y el Crimen Organizado –cosa que ya estaba–, y que pasen a formar parte del grupo de trabajo de colaboración con la policía a nivel europeo, Europol. Y esto nos parece bien, es correcto, y ustedes lo saben. Y ustedes hacen esta ley llena de complejos para reconocer que al final se tendrá que coordinar con los órganos del Estado para su buen funcionamiento, pero no lo quieren reconocer de forma explícita. ¿Por parte de qué gobierno viene la deslealtad institucional? Yo creo que los hechos hablan por sí solos.

Por nuestra parte, valoramos positivamente que todas las administraciones trabajen de forma activa para que fomenten la seguridad en las redes y en las telecomunicaciones. Por eso ya le digo que no vemos con malos ojos que se cree esta Agencia de Ciberseguridad, tal y como hacen otras comunidades autónomas –Madrid, Castilla-León, Cantabria, Andalucía, País Vasco a finales de año–, incluso algunas diputaciones del resto de España la tienen, también. Por lo tanto, por nuestra parte, ya le digo que no vemos con malos ojos que se cree esta Agencia de Ciberseguridad.

Pero, sí, somos desconfiados, es verdad. Somos desconfiados porque desconfiamos de este Gobierno por cómo ha gestionado en el pasado la ciberseguridad en Cataluña; desconfiamos por sus complejos a la hora de marcar y reconocer los trabajos de coordinación con otras administraciones, y desconfiamos de sus complejos al no dar un mayor papel protagonista a la policía dentro de la Agencia de Ciberseguridad.

Por todos esos motivos haremos una abstención al texto general de la ley.
Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, en representació del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Anna Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Bé, bona tarda. La breu exposició de la CUP - Crida Constituent per manifestar el que serà –suposo que ho sabeu– un suport crític a l'agència i, de fet, una determinada alerta preventiva fins i tot a la seva creació.

A nivell de prèvia, dir que nosaltres no ens centrarem en el debat competencial que genera la creació de l'agència, un debat que ja vam tenir quan hi va haver, doncs, el debat de les esmenes de la totalitat, un debat que s'ha reflectit en la presentació d'esmenes per part de diferents grups, i fins i tot el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries

en va ple, eh?: és l'Estat espanyol el que té la potestat quasi exclusiva a vetllar per la seguretat nacional o no? De fet, és un debat que a la CUP - Crida Constituent no ens interessa, m'atreviria a dir, ni a nivell pràctic ni, fins i tot, a nivell jurídic. Per tant, no hi entrem en absolut.

Tampoc fem ni farem al·lusió a quina ha de ser la jerarquia existent entre els diferents cossos i forces de seguretat; tampoc ens interessa ni a nivell pràctic ni a nivell teòric. A nosaltres no ens agradaria pensar que tenim les nostres vides en mans del CNI, però també és veritat que hem sigut crítics i ho continuarem sent cada vegada que veiem o assistim, doncs, a cossos policials que no respecten els mínims drets humans indispensables.

Ens centrem, doncs, en tres qüestions: la creació de l'agència i, per tant, la seva forma jurídica, la seva naturalesa jurídica; la composició de l'agència, i, naturalment, les seves funcions. I ho fem en base a què? No ho fem en base a la jerarquia dels cossos policials, no ho fem en base al debat competencial, ho fem en base a l'interès general que creiem que ha de perseguir aquesta agència i en base, sobretot, a la garantia que ha d'acollir en matèria de drets civils i polítics de la ciutadania. Creiem que és una agència que s'ha de distingir per protegir l'Administració d'atacs, que és una forma també de protegir la ciutadania, però també hem de mirar com protegim la ciutadania d'alguns atacs que també puguin patir. I sabem, doncs, que a vegades la llibertat d'expressió, de manifestació o d'organització en aquest país no estan prou blindats ni estan prou garantits.

Per tant, entenem que a partir d'avui aquesta agència s'ha d'omplir, s'ha d'omplir de persones, s'ha d'omplir de recursos i ha de començar a funcionar. I nosaltres esperem, doncs, que s'entengui, que s'interpreti la llei en el sentit de que el que s'ha de posar en el centre és el compliment d'aquests drets civils i polítics de les persones. I és que en matèria justament de noves tecnologies i de comunicacions virtuals a vegades les persones queden desdibuixades, i justament no hem d'oblidar que darrere d'elles hi continua havent els drets que les persones ostenten.

En aquest sentit, doncs, demanarem i vetllarem perquè als responsables d'aquesta agència els guiï aquesta voluntat de que aquesta Administració pública estigui el màxim de blindada possible als atacs, però que aquesta mateixa Administració pública no es converteixi en protagonista d'atacs. I és que les persones, els ciutadans, tenim dret a navegar per internet, però també hem de poder tenir dret a l'accés en condicions d'igualtat, doncs, a la xarxa, ho hem de poder fer de manera anònima, hem de poder modificar i cancel·lar les dades que circulen de nosaltres a les xarxes, hem de poder xifrar i encriptar les nostres comunicacions, i per això és molt important la forma jurídica que tingui l'agència.

I ho deia el company Benet Salellas en el debat a la totalitat, el passat 20 d'octubre: per nosaltres és proporcional la importància de l'agència i de les seves funcions amb la seva forma i la seva naturalesa jurídica. No creiem que l'única manera de defensar una agència pública regida per dret públic sigui donar suport a una esmena a la totalitat, i hem entès que ho podríem fer a partir d'esmenes a l'articulat. I, com que ja en el debat a la totalitat alertàvem que si no aconseguíem aquesta garantia de blindatge des de la perspectiva del dret públic, seria difícil que poguéssim donar suport a la creació de l'agència, doncs, això en bona part explica el que serà la nostra abstenció.

Estem a l'espera, perquè ens hem reservat les esmenes, doncs, que a veure si Junts pel Sí, d'una banda, el Partit Popular, Ciutadans i el Partit Socialista encara s'ho repensen i donen sortida a que estigui regida pel dret públic. Però, amb perspectiva de que això no sigui així –i no cal que ens responguin la motivació–, creiem que perdem una oportunitat de que justament dotem de més *auctoritas*, de més *potestas* l'Administració pública, perdem l'oportunitat de que sigui l'àmbit públic el que ostenti totes les garanties amb relació a aquestes comunicacions dels ciutadans, creiem que perdem l'oportunitat de fer créixer l'àmbit públic, en definitiva.

I sovint, com que es parla molt, doncs, dels funcionaris i en fem grans alegories i alguns estan preocupadíssims per la seguretat jurídica dels funcionaris, sobta veure com ara, en canvi, deixarem en mans de persones que no seran funcionàries qüestions absolutament essencials i transcendents, com és, per exemple, la privacitat de les nostres comunicacions. I en aquest sentit, doncs, no podem fer més que ser crítics amb la fórmula que finalment s'adopta.

Nosaltres ja sabem que darrere del discurs de la concertació publicoprivada s'intenta fer veure, doncs, que hi ha l'agilitat i l'eficàcia, eh?; nosaltres ja sabem que quan es vol ser eficaç i àgil fugim del dret administratiu. El que també sabem és que darrere d'aquestes concertacions publicoprivades sovint qui hi perd és la gent, i uns pocs hi guanyen i hi guanyen molt.

Però no és menys cert que necessitem tancar l'etapa del Cesticat, eh?, i se n'han donat, diguéssim, doncs, diferents arguments, i nosaltres tenim els propis, evidentment: el Cesticat, fundació publicoprivada, molt pitjor encara que el que s'aprovarà avui, doncs, creada el 2009 per iniciativa d'Esquerra Republicana i el PSC, i de gestió nefastíssima, evidentment, durant l'etapa del conseller Felip Puig. Per tant, el que tenim ara creiem que necessita ser tancat i clausurat, no només per la seva fórmula jurídica, que també, sinó per algunes actuacions de dubtosa qualitat democràtica, pel monitoreig, que tots recordem, d'activistes. Està bé que tots els posem en boca. Alguns partits polítics reivindiquen que no es monitoritzin activistes, i ells no n'hi tenien cap, en aquella llista. Nosaltres sí que podem dir que som dels monitoritzats per aquella llista. Però està bé que expressin la solidaritat cap a nosaltres, ni que sigui de tant en tant. Potser no estan tan lluny com vosaltres preteneu escenificar en determinades ocasions.

En segon lloc, i pel que fa a la composició, nosaltres vam presentar una esmena perquè aquest consell d'administració que nosaltres proposàvem que es digués «consell rector» per intentar-nos allunyar una mica de l'àmbit empresarial, però us agrada més, majoritàriament, «consell d'administració», hem plantejat que sigui paritari. És, doncs, una esmena que s'incorpora a l'articulat i que sabem i coneixem que hi ha una certa inquietud per veure si això serem capaços de complir-ho, perquè hi ha una part dels membres d'aquest consell d'administració que són membres nats, ho seran persones pel fet de ser consellers o alts càrrecs. I, per tant, doncs, tenim un repte: com farem compatible que alguns membres nats que ho hagin de ser, perquè aquesta és la previsió que en fa la normativa..., i que, en canvi, doncs, reivindiquem una composició paritària.

Benvinguts al món del feminisme. Això va justament de que no es legisli consolidant discriminacions, que no s'amagui darrere de determinats arguments de meritocràcia el que és millor per a l'àmbit públic i que fem exactament el que es correspon: que demanem que els òrgans estiguin compostos en la proporció que nosaltres tenim a la població. Som la meitat, una mica més; per tant, demanem ser la meitat en els consells rectors, en aquest també. Per tant, a partir d'ara, qualsevol govern que vingui sap que el nomenament de determinats consellers i alts càrrecs probablement s'haurà de tenir en compte des de la perspectiva de gènere, perquè hem de complir una llei que diu que la composició ha de ser paritària. Aneu pensant, per tant, en noms de dones per ocupar determinats càrrecs del Govern de la Generalitat, perquè aquesta llei l'hauem de complir.

En tercer lloc, i pel que fa a les funcions, nosaltres entenem, doncs..., dèiem: «S'ha d'omplir...» Veig que el personal del Govern, com que és majoritàriament masculí, està content amb la proposta, imagino que la celebren moltíssim; nosaltres també. Doncs, en l'àmbit de les funcions necessitem persones que les implementin. Dèiem: «Ara necessitem persones, necessitem recursos», i vosaltres sabeu tan bé com jo, a més a més, que molt sovint l'expertesa en l'àmbit de les tecnologies, en l'àmbit informàtic, en l'àmbit de la ciberseguretat, l'expertesa es troba en l'activisme justament. Tenim molts experts al carrer. I nosaltres el que demanarem també és que tingueu aquesta expertesa que s'ha forjat en l'activisme, molt sovint, doncs, a partir no tant de les acadèmies, sinó d'una voluntat de ser activista també en aquest àmbit. I, per tant, demanarem que tingueu en compte l'expertesa que existeix en l'activisme; demanarem que es faci un esforç, que més enllà de comparèixer al Parlament, doncs, per exposar els balanços pertinents un cop l'any, penseu i, d'alguna manera, feu per dotar-vos del màxim control democràtic d'aquest organisme, i que, en definitiva, el vector sigui permanentment fer compatibles les prevencions en matèria de seguretat amb una concepció del que ha de ser la llibertat dels activistes molt –molt– àmplia.

Tanquem, dèiem, amb l'etapa del Cesticat; obrim-ne una altra, i obrim una etapa que, a més a més, més enllà de la llei, jo crec que ens ha d'ajudar a obrir debats que són segurament importants per tot el que hi ha al darrere.

Quins són els límits ètics en l'ús de les tecnologies? Quines limitacions tenim en l'accés a les noves tecnologies? I, per tant, quines noves formes de discriminació o

d'analfabetisme existeixen en la població? En un país, ho dèiem, on determinades piulades són delictes, un país on es tanquen determinats portals socials per determinades afirmacions en matèria feminista, és un país que fa molta por. Quan un s'imagina, doncs, determinats cossos policials buscant delictes, imaginem la por que pot fer en un país on ha sigut delictes i s'han detingut persones en el marc Pandora, o hi ha penes de presó sobre persones, doncs, que simplement fan cançons o fan algunes piulades.

La cultura democràtica d'aquest país creiem que dista moltíssim d'estar madura, però, en canvi, creiem que en l'àmbit de la ciberseguretat l'agència podria ser puntal, podria ser avantguarda, podria ser pionera justament en la demostració que es poden respectar de la forma més escrupolosa les comunicacions, que, en definitiva és una forma de respecte escrupolós cap a les persones i, alhora, d'estar atentes, doncs, als atacs que es puguin patir.

Com diuen els companys d'Anonymous: «La gente no debería temer a los gobernantes, los gobernantes deberían temer a la gente.» Que així sigui.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació té la paraula el senyor Lluís Guinó, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Senyors diputats, aquesta intervenció té a veure amb el posicionament de Junts pel Sí respecte a la llei. I abans de començar el que voldria és agrair les seves intervencions, coincidents en la direcció de la majoria d'esmenes que s'han presentat, algunes de les quals, i així s'ha manifestat, s'han incorporat en la llei.

Una qüestió que preocupa és pròpiament la naturalesa jurídica de l'agència. És cert que hi ha hagut una discussió, sobretot amb el Grup Parlamentari de la CUP, respecte a aquesta qüestió; la resta de grups no hi han fet especial esment. El cert és que aquesta agència s'adscriu a un departament de la Generalitat que forma part d'una estructura administrativa que ja té els propis mecanismes de control i que, a més a més, porta a terme tots els mecanismes bàsics d'avaluació de polítiques públiques i, a més a més, compleix amb la Llei de transparència, per una banda, que ha estat aprovada i que és vigent per al Parlament i per al Govern, i a més a més totes les garanties pel que fa a la contractació, al dret per fer les contractacions necessàries, i a més a més que regeix els estatuts de l'empresa pública catalana, que també estan perfectament estructurats i formalitzats.

Aquesta primera qüestió de la naturalesa jurídica..., hi insisteixo, es tracta d'un organisme públic, no ha perdut la seva qualitat de públic, i el que sí que, d'alguna manera, genera certs recels al Grup Parlamentari de la CUP és pròpiament la possibilitat de gestionar determinades qüestions en l'àmbit de l'agència fonamentada en el dret privat. Però l'estructura bàsica continua sent pública i els mecanismes de control continuen sent públics. Fins al punt que... –amb aquest comentari intentaré fer canviar, d'alguna manera, i seduir, els diputats de Ciutadans, que deixin el vot negatiu a aquesta llei i siguin capaços de reflexionar i d'abstenir-se, com a mínim–, fins al punt que els comentaré que és important el mecanisme de control –perquè també s'hi ha fet referència per part de tots els grups parlamentaris–, que s'han incorporat les esmenes del Partit Socialista, una esmena també de Ciutadans –per tant, aquest article en el fons també és el seu article–, i diu clarament que l'Agència de Ciberseguretat aprovarà anualment una memòria, i aquesta memòria es lliurarà al Parlament de Catalunya i al Govern, i el director de l'agència vindrà al Parlament a explicar la memòria i totes les seves vicissituds i, a més a més, si no és a la Comissió d'Afers Institucionals, ho farà, si és necessari i si s'escau i si es donen unes circumstàncies molt concretes, a la Comissió de Matèries Secretes i Reservades. Això, per una banda.

Però, a més a més, hi ha fet referència el diputat del Grup Parlamentari Socialista, hi ha un mecanisme de control més important i que té moltíssima rellevància, sobretot per als que ens creiem el paper d'entitats com la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges, l'Agència de Protecció de Dades i l'Oficina Antifrau. Aquestes entitats també faran un informe una vegada l'Agència de Ciberseguretat lliuri la seva memòria. I, en tot cas, nosaltres entenem, des de Junts pel Sí, que aquests són uns mecanismes de control que

no només han estat plantejats per aquest grup parlamentari, sinó que, a més a més, han estat plantejats pel Grup Parlamentari del Partit Socialista amb les incorporacions també del Grup de Ciutadans. Per tant, els demano certa reflexió en aquest aspecte.

Més enllà d'això i pel que fa a les funcions..., ja hi hem fet referència abans: l'Agència de Ciberseguretat ha de ser una eina i un instrument d'un estat modern en una societat digital, globalitzada, que, tal com deia el diputat de Catalunya Sí que es Pot, la societat digital i les xarxes difícilment tenen fronteres, i, per tant, l'àmbit d'actuació és un àmbit global. Una economia també..., des d'aquesta perspectiva global, no només cal fer referència, des d'un punt de vista empíric, al creixement, per exemple, del que és el comerç electrònic, que demostra un interès de la ciutadania en aquest nou comerç i el que exigeix de l'Administració precisament són garanties i seguretat perquè es porti a terme aquest comerç.

Hi ha una altra qüestió que segurament no s'hi ha fet referència fins ara, però sí que és un objectiu de Junts pel Sí i que d'alguna manera consta en el text de la llei, que és que també ha de ser, aquesta agència, un element de foment del que és la indústria local de la ciberseguretat. Catalunya excel·leix en determinats àmbits de la indústria, volem que aquesta llei sigui un incentiu perquè aquest àmbit també destaquí especialment a Catalunya.

I té una funció bàsica de prevenció, més que d'actuació després de produir-se els ciberatacs, que també. Hi ha una esmena també del Partit Socialista que s'incorpora i es demana com a funció bàsica i s'estableix com a funció bàsica d'aquesta agència, és precisament actuar al màxim de ràpid possible contra els ciberatacs, alguns que ja hem patit i, per tant, des d'un punt de vista empíric consten acreditats diferents atacs, sobretot en el 9-N, i que podrien tenir greus afectacions en infraestructures estratègiques del Govern. I, per tant, el que pretenem és que sigui, aquesta agència, un mecanisme de prevenció bàsic i fonamental, precisament per prevenir aquests ciberatacs i perquè aquests ciberatacs no afectin, hi insisteixo, les infraestructures bàsiques del Govern i del país en definitiva.

La ciutadania mereix, per una banda, seguretat, garanties i el que s'anomena també des d'un punt de vista genèric «confiança digital», que vol dir que qualsevol que desenvolupi la seva activitat en aquest àmbit tingui la seguretat de que no hi ha cap mena de problema des d'un punt de vista de tràfic de dades, de comunicació i d'informacions. I aquestes són les funcions bàsiques que ha de tenir aquesta agència, que són sobretot, hi insisteixo, seguretat, confiança i un altre element molt important, i que s'hi ha fet referència i que de fet justifica en algun cas la votació no positiva d'aquesta llei..., però que també hi ha els mecanismes de coordinació amb totes aquelles entitats que la seva funció sigui precisament el control de la societat digital i els moviments en aquest àmbit.

Quan es fa referència sobretot a la qüestió del Consell de Garanties Estatutàries s'ha de dir que aquesta és una agència que no té una funció policial directa. Aquesta és una agència que no s'ha de destinar en cap cas en l'àmbit d'Interior. Aquesta és una agència que, des d'una perspectiva funcional, es situa en un àmbit de l'Administració diferent de la d'Interior, perquè precisament el seu objectiu és diferent. Es tracta de donar seguretat a la xarxa i a la societat i a les empreses, evidentment a l'Administració pública, però també a les empreses de l'àmbit privat, per poder desenvolupar la seva tasca. I entenem que és des d'aquesta perspectiva que és bo que hi hagi una coordinació amb les diferents entitats i que siguem capaços també, per altra banda, d'enfrontar-nos a les emergències que es poden produir amb tota l'eficiència necessària per protegir els interessos de l'Administració en molts casos, hi insisteixo, i, fins i tot, en el cas de les empreses privades.

Hi ha una darrera qüestió en què m'agradaria centrar la meua intervenció, i té a veure amb el que és l'estructura bàsica de funcionament. Hem dit que l'agència està constituïda per un consell d'administració i per una direcció. S'ha destacat l'acord majoritari per una configuració paritària del consell d'administració –aquesta és una aportació important d'aquesta llei–, i, per altra banda, també, des d'una perspectiva funcional s'ha intentat que hi hagi membres que tinguin, d'alguna manera, una expertesa o que estiguin vinculats a l'àmbit de la seguretat, però és important també que en aquest consell d'administració hi hagi membres vinculats a altres àmbits. Als de la seguretat, per una banda, però també al de les tecnologies de la informació, i fins i tot en l'àmbit de les

administracions locals. Quan he parlat dels àmbits de protecció, he parlat de les administracions, evidentment d'una forma molt especial i molt específica les administracions locals, en aquest cas.

Els estatuts, que són l'article 6, tampoc han sofert d'alguna manera presentació d'esmenes, i, per tant, sembla que també hi ha un acord, en general, per aprovar-lo, motiu pel qual, que també hi insisteixo, en aquest espai tampoc hi ha hagut esmenes per part de Ciutadans; per tant, tampoc entendríem que no hi hagués un posicionament favorable.

I, en darrer terme, i el que potser interessa des d'una perspectiva més pràctica, és que –ja hi he fet referència anteriorment en la presentació– aquesta és una llei que necessitarà un desenvolupament ràpid, que necessitarà una posada en pràctica de forma urgent, segurament, i necessitàvem una nova entitat per substituir el Cесicat. Hi han hagut manifestacions molt crítiques contra el Cесicat per qüestions molt puntuals. Jo crec que, per altra banda, ha desenvolupat, també, des de la seva creació, una tasca prou positiva que cal reconèixer, més enllà del que vostès han explicat. El Cесicat no només s'ha dedicat a fer el que vostès han explicat. El Cесicat, des de la seva constitució, ha fet moltíssimes altres coses que segurament, com que eren pràcticament les seves funcions bàsiques, establertes en el moment de la seva constitució, no s'hi ha donat prou importància. Però, certament, els grups parlamentaris de l'oposició han centrat molt les seves crítiques contra determinades actuacions del Cесicat; el que és cert és, però, que de totes aquestes actuacions, des d'un punt de vista judicial, no n'hi ha hagut ni una que hagi tingut el corresponent recorregut. Per tant, sí que voldríem ser..., i posar en valor, finalment, que s'ha creat aquesta agència perquè vostès ho van demanar en un moment determinat.

El Parlament va demanar amb una moció que fou aprovada per unanimitat que es creés aquesta agència, que funcionés diferent del Cесicat –i així funcionarà diferent del Cесicat–, que tingui una naturalesa jurídica diferent del Cесicat –i tindrà una naturalesa jurídica diferent del Cесicat–, i, a més a més, que tingui uns determinats controls que no tenia el Cесicat i que sí que tindrà aquesta agència.

Per tant, hem satisfet pràcticament totes les inquietuds i tots els interessos de la majoria de grups parlamentaris. Insisteixo que seria bo que aquesta llei tingués el consens necessari des d'ara i que tots els grups parlamentaris, si bé no poden aprovar-la positivament, sí que, almenys, valoraríem certament l'abstenció en la llei. Perquè voldria dir que alguns ja hi han fet, vostès, aportacions, però voldria dir que també estan disposats a parlar del seu desenvolupament; que aquesta és la qüestió més important.

Aquesta llei, ja ho ha dit algun altre diputat, és una estructura bàsica d'estat. Es pot matisar per part d'alguns grups parlamentaris. Les estructures d'estat per a alguns grups parlamentaris, evidentment, són estratègiques, necessàries i bàsiques per al futur del país; però, més enllà d'aquesta consideració, per als altres grups parlamentaris també són estructures estratègiques, més enllà de la consideració del que entenem nosaltres per qüestions de caire nacional. De fet, una de les esmenes justament definia el que era nacional o estatal, i al final d'alguna manera vam posar-nos d'acord per considerar-la en la consideració que des del punt de Junts pel Sí i de la CUP ens sembla més escaient i necessària en aquest cas.

En darrer terme, hi ha un vot particular presentat per Junts pel Sí, perquè justament considerem, i en aquest aspecte sí que hi hem volgut insistir..., l'Agència de Ciberseguretat, hi insisteixo, no és una unitat de delictes informàtics, no té cap mena d'interès de caire policial. És cert que hi ha un mecanisme de coordinació, que és que en l'activitat habitual de l'agència, si realment es fan evidents o es fan visibles o s'identifiquen algunes tipologies de fets que puguin considerar-se punibles i que d'alguna manera puguin afectar el Codi penal, és necessari, per obligació i per responsabilitat, que se'n doni compte als Mossos d'Esquadra, i, en aquest cas, al cos o a la Unitat de Delictes Informàtics. Però el més important, i que quedi clar i que tenim especial interès en que avui acabem de definir, és que no és en cap cas el CNI –ja ho ha dit el diputat, també, del Partit Socialista–; no vol ser el CNI, en cap cas; no té cap mena d'aspiració que no sigui donar cobertura, donar seguretat i donar garanties a tot el que és l'activitat digital en l'àmbit públic i en l'àmbit privat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Guinó.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Alberto Villagrasa Gil demana per parlar.) Senyor Villagrasa, per què em demana la paraula?

Alberto Villagrasa Gil

Sí. Le pido la palabra por contradicciones del señor Guinó.

La presidenta

Trenta segons.

Alberto Villagrasa Gil

Sí. Señor Guinó, eso será una estructura de estado, del Estado español, en la medida que también lo será en las mismas ciberagencias que hay en Castilla y León, Madrid, Cantabria, Andalucía, el País Vasco o en la Diputación de Guipúzcoa.

Gracias.

(Alguns aplaudiments. Pausa llarga.)

La presidenta

En primer lloc, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem les esmenes número 15, 23, 27 i 38.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 40 vots a favor, 81 en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 17 i 22.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 80 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 35, 36, 37 i 39.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 24 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Votem l'esmena número 6.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 70 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 21.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 89 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Votem les esmenes número 19 i 26.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 37 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem les esmenes número 2, 3, 4, 5 i 9.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 97 en contra i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 14.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 70 en contra i 35 abstencions.

Votem ara les esmenes reservades de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Votem l'esmena número 1.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 18.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 94 en contra i 11 abstencions.

Votem ara l'esmena número 25.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.

Votem ara l'esmena número 28.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.
Votem ara l'esmena número 30.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.
Votem ara l'esmena número 31.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.
Votem ara l'esmena número 34.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.
Votem ara l'esmena número 40 en el seu paràgraf primer.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 94 en contra i 11 abstencions.
Votem ara l'esmena número 40 en el seu paràgraf segon.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 10 vots a favor, 110 en contra i 11 abstencions.
Votem ara un vot particular presentat pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí.
Comença la votació.
El vot particular ha estat aprovat per 70 vots a favor, 50 en contra i 11 abstencions.
A continuació votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.
Votem les esmenes subsegüents número 1, 2 i 3.
Comença la votació.
Les esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem l'esmena subsegüent número 4.
Comença la votació.
L'esmena subsegüent número 4 ha estat aprovada per 60 vots a favor, 44 en contra i 27 abstencions.
A continuació votarem ara l'esmena subsegüent número 5.
Comença la votació.
L'esmena subsegüent número 5 ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions.
Votarem ara l'esmena subsegüent número 6.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 71 en contra i 36 abstencions.
Votem ara l'esmena subsegüent número 7.
Comença la votació.
L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 70 en contra i 26 abstencions.
Ara passem a finalitzar, ara, el text del dictamen. En cas que no s'aprovi l'esmena subsegüent número 5, hauríem de fer una votació. Però com que l'esmena número 5 ha estat... (*Veus de fons.*) Per tant, ara, aquesta, anem..., en cas que no s'aprovi l'esmena, com que no ha estat aprovada, haurem de fer aquesta votació.
Per tant, ara votem separadament l'article 2, l'apartat 4 i la lletra c –article 2, apartat 4, lletra c.
Comença la votació.
L'article ha estat aprovat per 96 vots a favor, 24 en contra i 10 abstencions.
Ara passarem ja a votar de manera separada l'article 10, l'apartat 2. D'acord?
Comença la votació.
L'article ha estat aprovat per 121 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.
Votem ara la resta del text del dictamen.
Comença la votació.
El Projecte de llei de creació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya ha estat aprovat per 88 vots a favor, 24 en contra i 19 abstencions.
(*Aplaudiments.*)

Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania establerta per l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya

202-00009/10

El quart punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió de Treball sobre la Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania establerta per l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

D'acord amb els articles 121.1 i 138.2 del Reglament, iniciarem aquest debat amb la intervenció dels representants de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular. Té la paraula, en primer lloc, el senyor Diosdado Toledano.

El representant de la comissió promotora Diosdado Toledano

Molt honorable presidenta del Parlament, honorables consellers i conselleres, senyors diputats i senyores diputades, senyors i senyores convidats, el 26 de març de 2014, en aquest mateix faristol, després de presentar el Projecte de llei de la renda garantida de ciutadania, apel·làvem a la responsabilitat dels senyors i senyores diputats per no defraudar l'esperança que significa aquest important dret social.

Avui, 12 de juliol de 2017, serà una data històrica que recordarà el poble de Catalunya, especialment la seva gent més vulnerable, quan vostès votin favorablement la proposta de llei. La renda garantida de ciutadania és un dret social que protegeix i empara tota la ciutadania del nostre país en un sistema econòmic injust, inestable, insegur, que, com va dir el papa Francisco, «mata». Aquest dret social és un autèntic salvavides per a tothom. És també un important avenç social en el sentit de la cohesió, en la redistribució de la riquesa i reducció de la desigualtat, en l'apoderament de les persones, en la millora de la seva qualitat de vida, que les fa més lliures.

La pobresa a Catalunya segueix amb taxes molt elevades. La pobresa severa –darres dades d'Idescat, d'aquest any– afecta el 6,7 per cent de la població. Creix la pobresa infantil, s'estén la pobresa laboral amb la precarietat i la devaluació salarial, molts pensionistes malviuen amb prestacions per sota del llindar de la pobresa... En definitiva, la millora estadística del creixement econòmic no s'ha traslladat a la majoria social ni a la població més vulnerable. Acabar amb la pobresa exigeix també altres mesures, altres polítiques, que vagin a l'arrel de la seva causa; cal avançar en la plena ocupació, en condicions estables i dignes, repartint el treball, la riquesa, reforçant i millorant el sistema de protecció social.

Aquesta llarga lluita per la renda garantida de ciutadania, rescatant de l'oblit l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia referendat el 2006, culmina avui, gràcies a l'esforç i col·laboració de molta gent solidària; de les 121.191 signatures de la iniciativa legislativa popular; de la feina de centenars de fedataris i fedatàries; de milers de col·laboradors; d'una àmplia pluralitat d'entitats, unes setanta-sis, que representen una gran part de la societat; a les mocions de suport de cinquanta-dos ajuntaments i del Conselh de la Val d'Aran, que representen també una gran majoria de la població, de la ciutadania del nostre país.

En aquesta gran tasca volem reconèixer el treball dels diputats i diputades, assessors i assessores, del lletrat senyor Xavier Muro, que han participat en la ponència al llarg de dues legislatures. Gràcies a la seva actitud dialogant, a la seva voluntat d'arribar a un compromís per fer efectiva aquesta llei, s'han pogut sortejar tots els obstacles. Tots hem realitzat concessions sobre les nostres posicions inicials, fins a aconseguir un ampli consens en la redacció d'aquesta llei.

En aquest procés, l'acord signat el passat 15 de maig entre els representants del Govern de la Generalitat i de la comissió promotora, després d'una negociació intensa, superant dificultats i distàncies, ha estat un pas decisiu, que va aplanar el camí fins a arribar a la pràctica unanimitat en la ponència i després en la Comissió de Treball.

Per valorar aquesta llei no hi ha prou amb el debat rigorós i jurídic al Parlament. Cal apropar-se i dialogar amb la gent més vulnerable, informar-se i escoltar les seves opinions, atendre les seves necessitats i sentiments. En un recent acte a Girona –i va pels companys i companyes de Girona, que deuen estar en una de les sales–, amb gent colpejada per l'atur de llarga durada, amenaçats per desnonaments, senyores grans, nous catalans i novíssimes catalanes, després d'explicar-los el contingut de la proposta de llei i respondre als seus dubtes i preguntes, em van abraçar amb una calor humana excep-

cional. L'alegria i l'esperança il·luminaven els seus rostres, les seves frases d'agraïment encara ressonen en el meu cap.

Aquestes abraçades, aquestes emocions, l'esperança, l'agraïment vull compartir-lo amb tots vostès, amb els qui amb el seu vot donaran llum a aquesta llei, amb el Govern que haurà de arremangar-se per implementar-la, la llei, i amb totes les entitats i persones que han fet possible arribar a la meta, naturalment, a tots els activistes que han participat a la comissió promotora. Una abraçada d'aquesta gent per a vosaltres també.

(Aplaudiments.)

Vull recordar totes les persones que al llarg d'aquests anys han patit les conseqüències de la pobresa, els que ens han abandonat, víctimes de la desesperació. El seu sofriment i esperança han estat el combustible que ens ha fet perseverar fins a assolir aquest gran dret social.

Finalment, algunes reflexions en veu alta. S'imaginem com seria la nostra societat si aquesta llei s'hagués aprovat l'any següent d'aprovar-se l'Estatut d'autonomia? Quant dolor s'hauria evitat? Com és possible que una proposta de llei tramitada per via d'urgència hagi trigat tant? Per ventura, no hauria de millorar-se la llei de la iniciativa legislativa popular per evitar que es repeteixi aquest exasperant retard?

Finalment, els anunciem que la comissió promotora continuarà el seu treball per informar sobre aquesta llei i ajudar a la seva plena implementació.

Gràcies de nou per escoltar-me. Els asseguro que un cop aprovin aquesta llei aquesta nit dormiré feliç. Estic segur que vosaltres també.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Toledano. A continuació, té la paraula el senyor Sixte Garganté.

El representant de la comissió promotora Sixte Garganté

Bona tarda. En primer lloc, agrair la possibilitat, com a comissió promotora, de tornar-mos a dirigir al Ple del Parlament. Ho vam fer, com ja ha dit el Diosdado, fa quasi tres anys i mig. Avui, com a comissió promotora, volem fer unes consideracions –de fet, només cinc– sobre el contingut i el valor de la llei que s'ha d'aprovar.

Primera. Es tracta d'un dret subjectiu a una prestació econòmica que el Govern i el Parlament hauran de garantir perquè qui a Catalunya estigui per sota del llindar de la pobresa disposi dels recursos econòmics per sortir-ne.

Segona. La renda garantida de ciutadania, a l'entendre de la comissió promotora, és una prestació econòmica suficient. Per primera vegada, es reconeix que la quantia econòmica que determina el llindar de la pobresa és la quantia econòmica de la prestació per fer-hi front. Encara que no serà realitat al cent per cent fins d'aquí a trenta mesos, l'1 d'abril del 2020, a partir del 15 de setembre d'aquest any la quantia serà d'un 85 per cent de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya per a la primera persona del nucli familiar, i podrà arribar fins a un màxim d'aproximadament mil euros al mes en nuclis de cinc persones.

En definitiva, des de la perspectiva de la suficiència econòmica, aquesta llei beneficiarà moltíssimes persones i moltíssimes famílies, i suposa, tant pel que fa al caràcter de dret subjectiu com pel que fa a la suficiència econòmica, un trencament total amb la renda mínima d'inserció que queda legalment derogada. Comporta també, des del punt de vista econòmic, un primer pas en la imprescindible lluita per l'erradicació de la pobresa infantil.

Tercera consideració. La llei de la renda garantida ciutadana també és respectuosa amb la regulació que del dret fa l'article 24.3 de l'Estatut: «Totes les persones o famílies» –totes les persones o famílies. Regula, d'aquesta forma, un dret subjectiu per a totes les persones pobres, estiguin en situació d'exclusió o d'atur, no tinguin ingressos econòmics, siguin pobres malgrat treballin o malgrat cobrin prestacions, pensions o ajuts de l'Estat. A aquelles persones que no tinguin cap ingrés se'ls farà efectiva una prestació íntegra de la renda garantida de ciutadania. A aquelles que tinguin ingressos amb una quantia inferior se'ls farà efectiva una quantia econòmica per arribar fins al cent per cent de l'indicador de renda de suficiència.

A aquelles persones que tenint la condició de famílies monoparentals amb fills i tinguin un contracte a temps parcial del que tinguin uns ingressos inferiors als indicadors que la llei fixa se'ls farà efectiva una quantia econòmica per arribar fins al cent per cent de l'indicador de renda de suficiència. A aquelles persones que cobrin pensions, prestacions o ajuts de l'Estat amb quantia inferior se'ls farà efectiva una quantia per arribar al cent per cent de la renda garantida.

Finalment, a aquelles persones que tinguin la condició de refugiades, quan finalitzi el pla d'ajut per a les persones refugiades, també se'ls farà efectiva la quantia econòmica per arribar al cent per cent. En aquest sentit, també comporta la llei, que entenem que s'haurà de votar i aprovar, un trencament amb el PIRMI.

Quarta. Per posar en valor també que, per primera vegada –per primera vegada–, es reconeix, com no podia ser d'una altra forma, el silenci administratiu positiu en la tramitació de sol·licituds de drets. Aquest reconeixement legal del silenci administratiu positiu suposa no només posar en valor els drets dels ciutadans i les ciutadanes, sinó també el reconeixement de l'eficiència de l'Administració en la gestió que n'ha de fer.

Per acabar, a la comissió promotora només ens queda demanar que tots els esforços fets fins ara per tothom –entitats, organitzacions, associacions, persones, ajuntaments, Generalitat, amb un reconeixement especial per a la consellera–, aquests esforços per aprovar la llei tinguin la necessària continuïtat a l'hora de donar-lo a conèixer i a l'hora de fer-lo efectiu a qui en tingui necessitat.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garganté. A continuació, d'acord amb els articles 118.4 i 121.1 del Reglament, té la paraula, per a presentar els treballs de la comissió, el diputat Chakir el Homrani, que en fou designat ponent relator.

Chakir el Homrani Lesfar

Presidenta, membres de la Mesa, conselleres, membres de la comissió promotora, entitats socials del país, sindicats, portaveus de la comissió promotora, membres del Govern i antics membres del Govern, diputats i diputades..., procuraré fer una intervenció molt lligada a l'entorn de la intervenció que em pertoca en aquest moment, que és com a ponent relator. I el marc de la intervenció ha de ser el dels treballs de la ponència i com han anat avançant. Posteriorment, sí que en el moment en què intervingui com a un ponent més de la llei aprofundiré en molts temes que en aquesta intervenció no aprofundiré, però crec que és molt important que contextualitzem el debat que tenim avui en aquest Ple.

Venim d'una iniciativa legislativa popular que va recollir 121.191 signatures, reconegudes per l'Idescat. Els inicis dels treballs entorn d'aquesta iniciativa legislativa popular, un cop recollides aquestes signatures, es van iniciar en la desena legislatura, amb l'admissió a tràmit de la proposició, amb la publicació, que es van tenir, de les compareixences, i amb el nomenament de la ponència, ja a mitjans del 2015, ponència que no va poder finalitzar els seus treballs en aquest àmbit.

Posteriorment, en aquesta legislatura, hem tornat a endegar aquesta tasca, hem tornat a endegar aquest treball. Vam iniciar-lo el 31 de març del 2016, es va nomenar la ponència. La primera ponència, la primera reunió de ponència, va ser el 6 d'abril, i l'última ha sigut el 20 de juny del 2017. Això representa trenta-una reunions de ponència. Crec que és important que siguem conscients del que representa: trenta-una reunions de ponència. Trenta-una reunions de ponència en un any i tres mesos, amb un parèntesi de convocatòries de ponència –després hi entraré– de tres mesos. Això el que implica és que hi ha hagut molt, molt debat; debat molt profund; debat, a vegades, massa general; debat a vegades en el que parlàvem tots i ens escoltàvem poc –hem de fer autocrítica, tots plegats–, però que no ha sigut per debat, no ha sigut ni molt menys per debat. Hi ha hagut molta feina per arribar a on som, i la feina la van iniciar les 121.191 persones que van signar. I, a part, avui aprofito per recordar que jo vaig signar en el seu moment, fins i tot vaig recollir signatures en el meu centre de treball. Qui m'hauria dit que acabaria parlant de la renda garantida en aquest Ple, perquè en aquell moment no ho hauria pensat.

I aquest debat també explica el resultat que tindrem al final. Ho explica per molts motius. Ho explica perquè al final ha sigut un debat en el que tots els agents –comissió promotora, els diputats i les diputades ponents, el Govern de la Generalitat–, tothom, ha sigut molt generós. Si no, no estaríem avui aquí, i no tindríem el resultat que tindrem, i no vindríem amb un dictamen sense esmenes vives i que va tenir gairebé la unanimitat, deixant a part un parell d'articles, de tota la ponència.

És molt important situar això, a la vegada que és important situar que, en aquestes trenta-una reunions, hi van participar en tot moment els portaveus de la comissió promotora. I crec que és important que ho situem –crec que és important que ho situem– perquè mostra valentia i transparència per part de tots els diputats i diputades, per part d'aquest Parlament, a l'hora de gestionar una iniciativa legislativa popular. Han participat en les trenta-una reunions de ponència, més enllà d'altres reunions que s'han fet fora de la ponència. Han participat en tota la ponència, han sigut actors de la ponència.

Els debats de la ponència es van iniciar a partir del que va ser un debat més sobre el model general. Vam intentar abordar... –a partir d'un acord amb l'esperit de que la present llei el que ha de donar és resposta als més vulnerables, a les persones en situació de pobresa del nostre país–, el que vam intentar va ser acordar un model general; acordar un model general en el que es van debatre molt en profunditat elements entorn i aspectes que queden clars en la llei: el dret subjectiu, l'apoderament de les persones, la relació amb el món del treball, la complementarietat i compatibilitat de la feina, si havia d'haver-hi diversos trams a la renda o diversos tipus de prestació... Ara els estic assenyalant així molt per sobre, perquè crec que després en el debat més dels ponents ja entrarem en profunditat a valorar tots aquests elements.

Una segona part dels debats que van haver-hi van ser entorn de les quanties i de la transitorietat, i alguns elements de complementarietat, que van ser dels elements més complexos per arribar a acords. En aquell moment van ser debats molt vius, debats interessants, però, a la vegada, durs. Hi va haver un moment en el que ens vam trobar que no acabàvem d'avançar amb relació als treballs de ponència. En aquest moment, tal com els hem comentat, vam..., a partir d'unes reunions que van haver-hi amb tots els grups, a partir també de fins i tot preguntes que van haver-hi en el Ple per part del diputat Moreno, del Partit Socialista, es va decidir donar més protagonisme –i ho va acceptar, el Govern–, en aquest cas, a la Conselleria de Treball, Afers Socials i Famílies, entorn de buscar un acord en aquests aspectes que mancaven per trobar l'encaix total, que eren: quanties, transitorietat i la complementarietat amb les rendes del treball.

Això ens va donar un parèntesi dels treballs de la ponència en els mesos de febrer, març i abril. I, a partir d'aquí, el maig, quan hi ha l'acord de la comissió promotora i del Govern, tornem a iniciar els treballs de ponència. A partir dels treballs previs que ja havíem tingut, a partir dels acords generals als que s'arriben, acabem de tancar la ponència. I la tanquem amb forces peculiaritats. I crec que també s'ha de situar i això s'ha d'agrair a tots els presents en la ponència.

Arribem en aquest Ple amb un únic dictamen, sense esmenes vives per part de cap grup i amb una voluntat i una realitat, que jo crec que es veurà d'aquí a una estona, d'aprovar per unanimitat en aquest Ple la renda garantida de ciutadania. I crec que hem d'estar alegres, i crec que hem de somriure. I ho diu una persona que li costa somriure, a vegades, eh? (*Rialles.*) Però crec que hem de somriure, perquè crec que aquest treball d'aquest any i tres mesos, aquesta generositat que ha tingut tothom ens porta al que ens porta.

I per això crec que haig de finalitzar aquesta intervenció com a ponent relator agraint la feina; agraint la feina a tothom que va signar, a tothom que va treballar des del principi per tirar endavant aquesta iniciativa legislativa popular; agraint la feina a la comissió promotora de la renda garantida –que sé que us trobàveu cada dijous, anàveu comentant com avançava tota la ponència–; agrair la feina dels portaveus de la comissió promotora, que avui ens han pogut dirigir unes paraules; agrair la feina del Govern, especialment de la consellera, del secretari general de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Ginesta, el director general de..., el senyor Josep Vidal; agrair la feina de tot el Govern, i agrair la feina especialment dels grups parlamentaris; especialment agrair la feina dels ponents, agrair la feina que han fet gent al voltant dels ponents en tots aquests treballs. Vull assenyalar específicament una persona que li ha tocat fer un paper com-

plex entorn de tot aquest debat, que és la senyora Figueras: agrair-te tota la feina que has fet. Agrair la feina i la paciència que heu tingut els ponents, perquè heu hagut de tenir paciència: tots hem tingut paciència. Ha sigut complex, ha sigut difícil arribar a aquest sentit, però crec que podem estar molt contents.

I crec que aquest mínim comú denominador al que hem arribat –i no s'entén..., si no fos un mínim comú denominador, no s'entendria el resultat de la votació que esperem tenir ara– és per la generositat i pel treball que ha fet tothom.

També vull aprofitar per agrair la feina que han fet el lingüista, l'Agustí Espallargas, la gestora, la Carme Alonso, i, especialment, el lletrat, el senyor Muro. Els hem fet treballar moltíssim. Els hem fet treballar, a vegades, amb molt poc temps i han sigut molt generosos, i també els hem d'agrair aquesta feina, aquesta feina dels serveis del Parlament que ens faciliten tot el treball, als diputats i les diputades.

Podem estar contents. Ara entrarem a discutir en Ple la llei que aprovarem. Discutirem els seus punts forts, els seus punts febles, perquè en un mínim comú denominador tothom trobarà punts febles, les seves potencialitats, però hem d'estar molt contents.

Moltes gràcies, companys i companyes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Homrani. A continuació, per a exposar el seu posicionament, té la paraula la senyora Noemí de la Calle, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(Pausa.)

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, señora presidenta. *Consellera*, gracias también a las personas que nos acompañan desde el público; a todas las entidades y expertos que vinieron en la pasada legislatura a comparecer con motivo de esta ley; a todos los diputados que han formado parte de la ponencia no solo a los de esta legislatura, sino también a los de la anterior, entre los que se encontraba mi compañero José María Espejo; al letrado Xavier Muro, a gestores y a trabajadores que han participado en la elaboración de la ley. Gracias especialmente a Ernesto Suárez, que es quien me ha asesorado durante toda esta ponencia. Y, sobre todo, felicitar y dar la enhorabuena al grupo promotor de esta ley que empezó con la recogida de más de 120.000 firmas.

Tengo que destacar el trabajo de Sixte Garganté y Diosdado Toledano. Diosdado llegó a acampar en plaza Sant Jaume y a hacer un ayuno de varios días para que el Govern aceptase el acuerdo, que había alcanzado toda la oposición. Y ese es un gran logro que hay que reconocerles: fueron los primeros en poner de acuerdo a toda la oposición para sacar adelante esta ley, pese a los palos en las ruedas que nos ha puesto, pues, en algunas ocasiones el Govern durante la ponencia, por ejemplo, con la desconvocatoria de algunas reuniones con la negativa de ofrecernos o de proporcionar los datos valiosos para poder cuantificar el alcance de esta ley y su impacto económico, que era algo que, pues, necesitábamos para..., a la hora de negociar.

Es difícil explicar en pocos minutos el trabajo de tantos años del grupo promotor y de los distintos ponentes, pero..., pues, como he dicho si hay algo que destacar es que consiguió –el grupo promotor, lo consiguió– que todos los partidos de oposición dejáramos a un lado lo que nos separaba para ver cómo podíamos sacar adelante esta ley. Y también destacar, pues, el trabajo de los grupos parlamentarios, como ha dicho Diosdado, porque todos hemos tenido que hacer concesiones para poder llegar a un acuerdo que se tradujese en un verdadero beneficio a la ciudadanía; un acuerdo que ha sido fuerte y estable en el tiempo.

Por eso, desde Ciudadanos, hoy queremos expresar que nos sentimos tremendamente orgullosos de una ley que no es una renta básica por el mero hecho de ser ciudadano, sino que es una ley que mejora los derechos recogidos en el antiguo PIRMI o la renta mínima de inserción; mejora unos derechos..., algunos derechos que ya existían y amplía ganando otros, y amplía su alcance en el cumplimiento del artículo 24.3 del Estatut de Catalunya, avanzando hacia esta *renda garantida de ciutadania*.

Recordemos: hace once años que se aprobó el Estatut y ningún gobierno se había puesto manos a la obra, y tuvo que ser la sociedad civil la que pusiera en marcha esta ley, que es una red de seguridad, es la última garantía social de aquellas personas que

no tienen medios para subsistir y que además les ofrece los instrumentos para salir de esa situación de subsistencia que ofrece la ley, para proveerles de las capacidades y mecanismos para volver a tener acceso al mercado laboral y/o también para recuperar su red social.

Decía que nos sentíamos orgullosos de esta ley, porque tiene cabida en esa España con la que algunos soñamos, por la que luchamos desde las instituciones, porque creemos en ese estado solidario que no deja en la cuneta a los ciudadanos que más lo necesitan y que pone en sus manos las herramientas para volver al mercado laboral. Y que marca la diferencia en muchísimos aspectos. Y quiero aprovechar para hablar de tres de ellos; aspectos que suponen avances, que suponen un progreso y que, pues, lamentamos que el partido que sustenta el Gobierno no vaya a votar a favor de algunos de estos avances dando así el respaldo unánime que debería tener una ley como esta.

El primero es el silencio administrativo positivo. La Administración va a tener que responder al ciudadano dando la cara en el caso de denegarle la prestación. Y eso convierte esta ley en una ley más garantista porque obliga a la Administración a estar más pendiente de los trámites y de los plazos, porque la desatención al ciudadano esta vez no le va a salir gratis.

El segundo, que, en el caso de una enfermedad grave de un familiar, con la debida acreditación médica, el ciudadano podrá ausentarse hasta dos meses de la comunidad autónoma para hacerse cargo de los cuidados y trámites de la persona enferma en los momentos más duros de su vida.

Y el tercero, que para nosotros es uno de los más importantes, que es la complementariedad con las rentas del trabajo. Precisamente, Comisiones Obreras acaba de presentar un estudio sobre la pobreza en el trabajo, que confirma que en Cataluña el trabajo a tiempo parcial se ha incrementado en un 11 por ciento en relación con 2008 y son las mujeres las que padecen estas tasas de parcialidad más elevadas, con diferencias de más de diez puntos porcentuales en comparación con los hombres. Por ello entendemos que esta complementariedad de las rentas del trabajo, pues, empiece con las familias monoparentales, porque en su mayoría, pues, estas familias monoparentales son mujeres afectadas por ese trabajo a tiempo parcial, aunque, aviso a navegantes que Ciudadanos va a estar dando la matraca hasta que esa complementariedad se extienda a todo tipo de familias y uniones de convivencia.

Desde Ciudadanos ya lo advertimos hace más de un año en el Pleno de pobreza y presentamos una medida, que solo obtuvo el apoyo de la CUP, que era un complemento salarial garantizado que complementase los ingresos laborales de los hogares que no llegaban a un mínimo y del que se beneficiarían aquellos trabajadores con salarios más bajos y empleos más precarios. Una medida que es altamente redistributiva y que además desalienta la economía sumergida. Una medida para dar solución a esos catalanes que se levantan, van a trabajar, trabajan duro y se acuestan siendo pobres. Una medida que hace poco más de un año solo logró el apoyo de la CUP.

Y quiero dejar patente mi satisfacción por el hecho de que, desde varios sindicatos, entidades e incluso algunos grupos parlamentarios se haya apoyado esta complementariedad, porque ello significa que empieza a entenderse por qué el complemento salarial ha sido evaluado como una de las mejores medidas para combatir la pobreza laboral. Y es el primer paso para que, al igual que hemos conseguido en el Congreso de los Diputados que se apruebe un complemento salarial para jóvenes, también podamos ampliarlo al resto de la población, incluso poder introducirlo en Cataluña como un impuesto negativo sobre la renta en el tramo autonómico, tal y como se reclama desde la Taula del Tercer Sector.

Esta ley supone un gran avance para toda la sociedad. Es decir, la pobreza y la desigualdad evidentemente son un problema social, pero también son un problema económico que nos afecta a todos. Es algo que nos gusta remarcar desde nuestro grupo parlamentario, la vertiente económica de la desigualdad. Las sociedades más igualitarias son las sociedades más competitivas, y mientras tengamos estas desigualdades tan aberrantes no podremos competir con el resto del mundo y solo podremos competir, como se hace ahora, con rebajas de sueldos que no llevan a ninguna parte, sino a caer más y más por el descenso social y económico.

La pobreza y la desigualdad necesitan que los políticos y los gobiernos luchen con todas sus fuerzas y todos sus recursos para combatirlos. Y, por lo tanto, tienen que ver el presupuesto en materia de lucha contra la pobreza..., tienen que ver la dotación presupuestaria de esta ley no como un gasto sino como una inversión; como una de las mejores inversiones sociales y económicas que esta Administración puede hacer por las futuras generaciones. Es lo mejor que puede hacer por ese uno de cada cuatro niños catalanes que vive actualmente por debajo del umbral de la pobreza. Porque hablar de desigualdad es hablar de pérdida de talento, porque el talento no entiende de clases sociales, el talento crece en todas partes y necesitamos asegurar la igualdad de oportunidades para que ese talento aflore y no se pierda. Necesitamos una fuerte clase media y trabajadora, con igualdad de oportunidades que pueda ser la base fundamental del crecimiento económico que necesitamos.

Decía que nos sentimos tremendamente orgullosos por esos avances y porque esta ley permitirá a muchas personas no caer por el precipicio, pero tampoco queremos caer en la autocomplacencia. Hace apenas unas semanas hablábamos de cómo el índice de riesgo de pobreza había aumentado en el último año, y es algo que, por desgracia, no me extraña, porque, bueno, siempre..., ya lo he afirmado en varias ocasiones que la prioridad de este Govern no ha sido luchar contra la pobreza.

La lucha contra la pobreza requiere de autocrítica para poder revertir determinadas políticas o maneras de hacer política que, de manera estructural, han ayudado a que la pobreza sea hoy una realidad, pues, instalada con nosotros en la sociedad. Tenemos que hacer profundas reformas que no duren un año, una legislatura, sino que duren varias legislaturas o generaciones. Tenemos que hacer que la clase media y trabajadora también tenga oportunidades para generar riqueza y esa será la mejor manera de redistribuirla y atender a las necesidades sociales.

Y somos conscientes de que esta ley no es la única herramienta de lucha contra la pobreza y la desigualdad, y que también se debe afrontar desde otras administraciones que tienen competencias, como es el Congreso de los Diputados. Por ello, desde Ciudadanos hemos planteado un acuerdo de reformas para toda España que también serán buenas para las familias catalanas. Muchas de ellas ya se están materializando, como la rebaja fiscal a las personas que tienen a su cargo a personas con discapacidad o personas mayores, o que las personas que ganen menos de 14.000 euros no tengan que pagar IRPF, o que las que ganen entre 14.000 y 17.000 euros al año se ahorren casi 1.000 euros al año en IRPF.

Pero no nos olvidemos de que para acabar con la pobreza y las grandes desigualdades son necesarias grandes reformas, y por eso tenemos mucho trabajo por delante. Hoy es un día de celebración. Va a salir adelante una ley que ayudará a esas personas que están en una situación de pobreza y sin ingresos suficientes, que les ayudará a tener una vida más digna, y debemos felicitarnos por haber finalizado una inacabable ponencia y por haber conseguido y mantenido hasta el final el acuerdo al que llegamos el año pasado.

Y quiero finalizar mi intervención haciendo una declaración de intenciones para que a nadie le pille despistado. Ciudadanos se compromete a velar para que la inacción o la mala acción que pueda ejercer quien gobierne no limite o desvirtúe el objetivo de esta ley, con una especial atención a que la complementariedad con las rentas del trabajo se extienda y se generalice a todas las personas. Como decía Diosdado, hoy sí que es un día histórico. Hemos conseguido que por fin se garantice un derecho que está recogido en el Estatut de Catalunya desde 2006, hace ya once años.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gracias, señora diputada. A continuació, per exposar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, consellera. Saludar els membres de la comissió promotora que ens acompanyen avui en aquest plenari, totes les entitats que en formen part; representants de Comissions Obreres, d'UGT; alcaldessa de Santa Co-

loma de Gramenet, Núria Parlon; els regidors de l'Hospitalet de Llobregat, Jesús Husillos; de Terrassa, Lluïsa Melgares; totes les persones que avui també a títol personal ens han volgut acompanyar en aquesta aprovació de la renda garantida de ciutadania.

Una llei que comptarà previsiblement amb el suport de la totalitat dels grups parlamentaris que formen part d'aquesta cambra després d'anys de negociacions setmanals, amb les seves llums, amb les seves ombres, amb les dificultats intrínseques de qualsevol negociació, però que no ens ha de deixar de recordar que si aquesta és una iniciativa que arriba al Parlament és per l'esforç de la societat civil, que mitjançant la recollida de més de 121.000 signatures –en les que el PSC també va participar en el seu origen–, han estat capaços de reclamar al Govern un canvi substancial en una de les polítiques més importants per encetar un sistema de protecció basat en la garantia de rendes.

Per tant, vull felicitar la comissió promotora, les entitats que en formen part, en especial el Diosdado Toledano i el Sixte Garganté; els sindicats; les entitats del tercer sector per la lluita constant que avui arriba a bon port. També vull agrair la tasca d'en Joan Paz, com a representant del PSC a la comissió promotora; de la Lídia Santos, que hi va ser a l'inici; d'aquells experts, regidors, regidores que ens han ajudat en tot aquest procés, i també la tasca de l'Eva Granados, la diputada, en la primera part, diguem-ne, per la realització de les esmenes d'aquesta llei.

Avui donem el tret de sortida a un nou dret subjectiu a Catalunya, fruit del desenvolupament de l'article 24.3 de l'Estatut d'autonomia. Garantim els recursos mínims d'una vida digna a persones amb ingressos per sota de l'índex de renda de suficiència de Catalunya. Una renda garantida semblant a la de comunitats com el País Basc, Balears, Aragó o País Valencià, amb alguns aspectes diferenciats. La complementarietat amb les rendes del treball; una renda complementària per a aquelles persones que subscriuguin un pla d'inclusió social i laboral, o la recuperació, tot i que sigui parcial, dels cent euros per fill a càrrec que el Govern va eliminar l'any 2011. També el fet que sigui compatible amb pensions no contributives o amb altres prestacions d'atur. En definitiva, una bona prestació de la que ens hem de felicitar i en la que estarem molt atents durant la seva aplicació.

Des del Grup Parlamentari Socialista recolzarem aquesta llei, com hem fet des del principi. I, a més, durant la negociació hem pogut aconseguir que es contemplin alguns aspectes que considerem molt rellevants. Per nosaltres, tan important és la prestació econòmica com el fet que el Govern garanteixi els recursos necessaris perquè hi hagin plans d'inclusió socials i laborals efectius, perquè considerem que l'objectiu fonamental de qui acabi cobrant la renda garantida és deixar de cobrar-la, amb el benentès que la persona ha estat capaç de sortir-se'n, de la situació d'exclusió. Per això hem insistit en la seva incorporació en la llei, perquè cal donar les eines per apoderar les persones per sortir de la seva situació. No reduïrem la pobresa només amb diners.

La renda garantida hauria de significar també una oportunitat per reduir la dispersió burocràtica que suposa tenir 177 prestacions diferents a Catalunya i per fer un sistema més eficaç, més senzill i més entenedor per a la ciutadania i que no signifiqui més càrrega burocràtica per als professionals dels serveis socials, col·lapsats encara avui amb la tramitació de prestacions diferents. Una renda garantida que reculli el dret dels infants a tenir una prestació que els asseguri uns mínims vitals, que els permeti construir el seu futur en igualtat d'oportunitats. Hem pogut passar de la proposta del Govern de dotze euros al mes per fill a càrrec al desembre del 2016, als cent euros per fill a càrrec l'any 2020. Una renda garantida dotada d'una comissió de seguiment on també seran presents les entitats municipalistes; ens ha costat massa però finalment hi són. Una llei d'aquestes característiques sense la participació del món local no és una llei completa. Podria continuar desgranant alguns aspectes importants d'aquesta llei, però jo crec que en Sixte Garganté n'ha fet un bon resum i també els diputats que m'han precedit.

La nostra preocupació ara és què passarà a partir de demà. Una bona llei sense una bona aplicació pot tenir conseqüències nefastes per a aquells a qui pretén ajudar. I tenim dubtes raonables que la seva aplicació es pugui fer amb garanties. En primer lloc, des del mes de gener de l'any 2017, d'aquest mateix any, el meu grup parlamentari ha demanat l'estudi econòmic d'aquesta llei. Quant val? D'on surten els diners? A quantes persones beneficiarà? Entenem que aquesta informació l'ha de tenir el Govern per fer una

lleï que s'aproximi i que s'ajusti a la realitat. Des del mes de gener l'hem demanada a la consellera, a la ponència, per escrit al Govern; la callada per resposta.

Aquest mateix matí, el meu grup parlamentari ha demanat empara a la Mesa del Parlament perquè d'una vegada per totes presenti una memòria econòmica i d'impacte social d'aquesta proposta. Tan difícil és –i em dirigiria al senyor Junqueras si hi estigués– fer un exercici de transparència i donar aquesta informació? És una qüestió de responsabilitat política, perquè avui dia, quan expliques la renda garantida, la pregunta recurrent és: com es pagarà? D'on sortiran els diners? I és una llàstima haver d'arribar a un punt de demanar l'empara a la Mesa del Parlament perquè adjunti la memòria econòmica. L'exercici d'obscurantisme econòmic d'aquest Govern amb aquesta lleï és inacceptable i la irresponsabilitat d'aprovar una lleï com aquesta sense conèixer l'escenari econòmic pot passar factura durant el seu desplegament.

Tenim dubtes de la seva correcta aplicació perquè avui, quan falten vint-i-tres dies per a la posada en marxa efectiva d'aquesta lleï –no compto el mes d'agost–, la gran majoria dels professionals dels serveis socials i del SOC –del Servei d'Ocupació de Catalunya– desconeixen la lleï, els seus tràmits i els seus mecanismes per utilitzar-la i per rebre les sol·licituds a partir del 15 de setembre. Ahir mateix a la tarda, a Montcada i Reixac, tenia l'oportunitat de parlar-ne amb alguns responsables i treballadors del SOC i dels serveis socials; ningú els ha explicat res i el dia 15 de setembre seran ells i elles qui atenguin les persones que vulguin demanar-la.

Però no només els professionals, els ajuntaments tampoc la coneixen. Consellera Bassa, aquest mateix dilluns els presidents de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis li han fet arribar una carta on textualment diuen: «Les entitats municipalistes volem deixar palès que no hem disposat d'informació amb relació a la proposta de la renda garantida de ciutadania en cap moment des del departament.» Sembla que no han tingut temps en un any per reunir-se, o no han volgut o no els sembla que són importants. Tot plegat una mala –i preocupant– notícia.

Senyores i senyors diputats, esperem que la demanda de la renda garantida sigui alta, que arribi a més persones de les que arriba la renda mínima d'inserció retallada des del 2011 fins avui. Però també ens preocupa com es gestionarà aquest increment de demanda, com es farà, com es gestionarà. I tant és així que ens preocupa a nosaltres i també li preocupa al Govern. I aquest fet va motivar l'última proposta al Govern un cop signat el preacord amb la comissió promotora, que considero que necessita ser esmentada, per sorprenent i per preocupant.

Ens demanaven que acceptéssim vuit mesos de tramitació amb un silenci administratiu negatiu, quelcom inadmissible per a la resta de grups parlamentaris, que hem acordat reduir-ho a quatre mesos i amb silenci administratiu positiu.

Demandar-li a una família, amb ingressos inferiors a 545 euros des de fa sis mesos, que s'esperï vuit mesos més per cobrar-la és un exemple molt clar de que el que vostès, el Govern, entén per urgència social és molt diferent al que entenem la resta.

Per tant, continuem neguitosos, perquè, tot i l'aprovació d'aquesta lleï, no sabem ni quant costa ni si tenen diners per als propers exercicis. No han informat els professionals, no han reforçat el nombre de places als plans d'inclusió laboral, ni tan sols el món municipal en sap res. Convinguin, compreguin vostès les nostres reserves.

Però avui no és la fi d'un camí, tot just comencem a caminar per fer efectiu un dret subjectiu que el Parlament de Catalunya ofereix als ciutadans que pitjor ho estan passant. Podem celebrar-ho quan el dret sigui efectiu, quan passi del paper a la realitat, perquè malauradament tenim molts exemples de lleï aprovades en aquest Parlament que no han estat desplegades.

Malgrat la recuperació econòmica, la societat catalana continua patint un creixement desigual i inequitatiu. Cada vegada és més difícil establir el llindar pel qual una persona pot viure autònomament o caure en l'exclusió permanent. El repte dels propers anys se centrarà en com lluitem contra la cronificació de la pobresa i l'exclusió, també entre les persones actives laboralment, però en condicions precàries. La renda garantida, amb una bona aplicació, ajudarà a fer-ho; però pensar que una família de quatre persones amb poc més de 1.000 euros al mes sortirà de la pobresa és no conèixer la realitat del que està passant al nostre país.

Una renda garantida no és suficient si no s'acompanya d'itineraris d'inserció al món laboral, d'un salari mínim digne, de condicions laborals adequades, d'igualtat efectiva entre homes i dones, d'un sistema sanitari públic, d'una garantia real d'accés a l'habitatge, d'un sistema de pensions públic que garanteixi pensions dignes, d'una educació pública per a tothom en una escola inclusiva i d'una reforma fiscal on qui més té més aporta.

Avançar cap a una renda garantida que doni una veritable resposta a les famílies en risc d'exclusió social és l'èxit d'aquelles persones i famílies que més pateixen les conseqüències de la crisi, que no arriben a fi de mes, que peregrinen per feines precàries o per les oficines del serveis socials.

Però tot va bé si acaba bé. Tots els partits polítics d'aquesta cambra, la comissió promotora i el Govern hem fet l'esforç d'arribar a acords i ho hem aconseguit parlant, negociant i pactant. Sis anys després que els catalans i catalanes patissin les conseqüències d'una crisi econòmica brutal, d'aquest Parlament surt una iniciativa en positiu.

Ens felicitem molt sincerament pel dia d'avui, però continuarem atents fins que l'última persona d'aquest país susceptible de rebre la renda garantida ho faci, i no ens aturarem per continuar responnent aquells que ens miren esperant que solucionem els seus problemes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per expressar el posicionament del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Salutacions i agraïments, per començar, a la setantena d'entitats, sindicats, col·legis professionals, partits que vau formar part, que heu format d'aquesta comissió promotora. Heu aconseguit el que preteníeu: mobilitzar per garantir drets i canviar polítiques. Ho vau expressar així, i, enhorabona, ho heu aconseguit.

Agraïment a les diputades i diputats dels altres grups amb qui hem treballat en la ponència; al lletrat, Xavier Muro; al Sixte i al Diosdado, evidentment. No ha estat una ponència fàcil, com ja s'ha expressat abans; però, en molts casos ni tan sols amable, segurament, en molts moments, però totes i tots hem d'estar satisfets.

I permeteu-me un agraïment més personal a la Laura Massana, diputada que em va passar el relleu d'aquest tema després d'haver-lo batallat ella en la legislatura passada, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa i Esquerra Unida, i a la Marta Otero i al Joan Coscubiela, que m'han estat crossa i, alhora, motor quan m'ha fet falta en el treball d'aquesta ponència; i a unes persones anònimes, que seguiran sent anònimes, però que elles saben qui són, que en un moment determinat van redactar i van posar negre sobre blanc aquest text que avui ens porta a una llei de regulació d'un dret.

Avui és un dia feliç. Estem fent realitat amb aquesta llei un nou dret de ciutadania. I això no passa cada dia; de fet, no passa ni cada any. Estem regulant un dret subjectiu no condicionat a disponibilitats pressupostàries, un dret universal, un dret de justícia, un dret per garantir dignitat mínima a les famílies en situació de dificultats. Per tant, tothom que tingui dret a accedir-hi, tothom haurà de tenir aquest dret resolt. Estem fent que els pressupostos s'hagin de fer per complir amb aquest dret i no a la inversa. I això no passa cada dia, ni tan sols cada any. Per tant, avui és un dia molt important i avui ha de ser un dia feliç.

Estem avui aquí, i permeteu-me fer una mica d'història, gràcies a les organitzacions impulsores d'aquesta ILP i a les 121.191 persones que la vam signar, però no només. Estem avui aquí perquè hi va haver un treball previ, també impulsat per la societat civil, en aquest cas pels sindicats majoritaris –Comissions Obreres i la UGT–, en un moment donat perquè a l'Estatut de Catalunya hi hagués una carta de drets i deures, i perquè en aquesta carta de drets i deures hi aparegués el dret a una prestació, una renda garantida de suficiència. I així, i no sense superar traves i oposicions polítiques en aquesta mateixa cambra perquè aquest dret hi estigués, es va acabar aconseguint que l'article 24.3 de l'Estatut digui que «totes les persones o les famílies que es troben en situació de po-

bresa tenen dret a accedir a una renda garantida de ciutadania que els asseguri els mínims a una vida digna».

És cert, els anys van passar i aquestes condicions legals que havien de regular aquest dret reconegut a l'Estatut no s'està aplicant. Va arribar la crisi, l'atur, les reformes laborals, les reformes laborals aprovades per segons quins, i les retallades dels governs Mas també en prestacions socials, com aquella tan bàsica per atendre la pobresa com era la renda mínima d'inserció, o la PIRMI anteriorment, que el senyor Ignasi Farreres –que està aquí– coneix perfectament (*alguns aplaudiments*), com a conseller la va crear.

Doncs, tot això va empitjorar, i molt, la situació de desigualtat i de condicions indignes de la vida de la nostra gent, colpejant –colpejant– els milers de famílies, els sectors més vulnerables, especialment la infància, les dones i la gent gran. I va ser la ciutadania enxarxada que va decidir fer valer aquell dret preestablert en el nostre Estatut i fer proposta concreta en aquest Parlament perquè es regulés. I d'aquí sorgeix aquesta ILP, però el Parlament no va respondre com calia. La ILP va ser presentada al Ple del Parlament de Catalunya del 26 de març de 2014, i durant tota la legislatura passada va ser frenada, amb una dilació políticament buscada, perquè no s'acabés aprovant.

Aquesta legislatura sí que hem pogut avançar, però lentament, també ens ho hem de dir, molt lentament, molt més lent del que hauríem volgut. Hem arribat aquí, hem arribat a un bon final, però pel camí deixem a molta gent. Arribem tard, segur, per a molta gent. I això també ens ho hem de poder dir.

Moltes persones han seguit patint per garantir sostre, pa i llum a la seva família. I el que hem rebut de l'Administració pública durant aquest temps ha estat una renda mínima d'inserció retallada en el seu accés des del 2011, i a dia d'avui encara és el que continuen rebent.

Arribem aquí, però, amb una renda garantida de ciutadania que es basa en principis com el d'igualtat, el d'equitat, el d'apoderament i autonomia de les persones, el d'universalitat, solidaritat, complementarietat i responsabilitat pública en l'atenció a la ciutadania. Gruixut. Arribem aquí amb cessions. S'ha passat el rasplet a la proposta inicial, en la progressivitat per arribar, no? –fins al 2020 no hi arribarem–, al cent per cent de la quantitat que es fixava, en la progressivitat d'incorporació de certs col·lectius, en com es calcula o en quants membres el nucli familiar, en la divisió en dos trams d'aquesta prestació... Podríem dir més coses, però hem d'estar satisfets perquè l'objectiu, jo ho crec, l'hem complert.

Deia la diputada Laura Massana en el debat d'inici de tramitació d'aquesta ILP, el març del 2014: «Amb una ILP s'hi pot estar a favor o en contra, però el que no es pot fer si s'accepta és, en el tràmit, desvirtuar-la.» Crec que hem aconseguit que no es desvirtuï. Aquest ha estat l'objectiu de Catalunya Sí que es Pot durant aquesta legislatura. Per això no vam fer esmenes i per això hem batallat, perquè les essències de la renda garantida de ciutadania es mantinguin. I es manté que és un dret subjectiu individual, i es manté que és un dret no condicionat a disponibilitat pressupostària, i es manté el dret a un pla –el dret a un pla– d'acompanyament per a les persones; es manté la complementarietat amb altres prestacions; es manté que la prestació ha de ser suficient, i, per tant, ens centrem en l'IRSC, amb aquell indicador de suficiència de renda; es manté el silenci positiu –important–, i es manté que no només resolldrem o tractarem temes de pobresa estructural, sinó també de la nova pobresa, d'aquelles noves pobreses, com són els perfils de la gent que s'ha vist molt i molt afectada per les polítiques d'austeritat, d'ajust i de retallades; les persones, les dones, especialment, que cobren prestacions no contributives de misèria o les noves pobreses laborals –ahir un informe de Comissions Obres ens deia que són 390.000 persones a Catalunya que pateixen pobresa laboral. Tots aquests aspectes, tots importants, s'han batallat un a un, tots; per tant, són conquestes assolides que avui ens han de fer estar feliços.

Estem, doncs, a punt de fer realitat un nou dret que significarà un punt d'inflexió i un pas endavant, però no ens hem de limitar només a celebrar-ho. Ara cal que aquest compromís col·lectiu, perquè aquest dret s'implementi, es mantingui, perquè el 15 de setembre, consellera, ha de ser realitat. I hi ha dubtes tècnics, lògics, damunt la taula. Compti amb nosaltres, precisament, per fer que això sigui una realitat, perquè nosaltres ens hem cregut des del primer dia i ens seguim creient que la renda garantida de ciutadania ens cal en aquest país. I, per tant, ara el que ens cal, i nosaltres serem col·laboradores en

aquest sentit, és que funcioni, que funcioni bé, i també serem col·laboradores en difondre-la a la gent que pot ser susceptible de rebre aquesta prestació.

Ha costat, dèiem, arribar fins aquí, però és un consens de país que inicia un gir d'abordar la pobresa des de l'assistencialisme cap a una lluita contra les desigualtats a partir de garantir drets. És un gir important, i és un gir que caldrà seguir treballant en-xarxats. Ara, si aquest gir de model el volem aprofundir també ens cal actualitzar l'indicador de renda de suficiència, que està congelat des de l'any 2010. I això s'ha de fer ja.

També ens cal aposta per polítiques actives d'ocupació valentes, no per ocupació precària, com la que es vol generar amb l'anomenat «Barcelona World», i millora en el món laboral per tenir llocs de treball dignes. I també ens cal usar totes les capacitats que té Catalunya en fiscalitat redistributiva i que no s'estan volent utilitzar per no tocar aquells privilegiats, minoria privilegiada d'aquest país.

Avui és un dia feliç –i així vull acabar, igual que he començat– per als que heu impulsat aquesta llei; un dia feliç per a aquelles que ens hem posat en política per ser útils per a la ciutadana; un dia feliç per a la ciutadania més vulnerable, que veu com el Parlament l'escolta i es compromet, i un dia feliç per al país en general, perquè aquesta llei i aquest nou dret que regulem avui amb aquesta llei ens beneficia a totes i a tots, perquè sense cohesió social no hi ha democràcia. No hi ha país lliure sense un país cohesionat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Seguidament, per expressar el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, també saludar, doncs, a tots els qui avui ens acompanyeu en aquest acte, no?, en aquest dia històric que sembla que estem vivint.

I, bé, abans de mostrar la nostra posició respecte a aquesta llei, doncs, cal fer una sèrie d'agraïments, començant per la comissió promotora d'aquesta ILP que va iniciar el seu tràmit parlamentari quan en aquells moments era el diputat Rafa López qui es va posicionar respecte a aquell text inicial que ha estat modificat, fruit de les aportacions de tots els grups. I, de forma especial, doncs, vull referir-me al Diosdado i al Sixte, que no han desistit ni un segon en la lluita, no?, amb un objectiu, un únic objectiu, i que era fer realitat aquesta renda de ciutadania, que permetrà cobrir les necessitats bàsiques dels sectors més desfavorits de la població, desenvolupant l'autonomia de la persona, així com la seva incorporació en el mercat de treball.

Gràcies, Diosdado i Sixte, sou un clar exemple de tenacitat i, sobretot, al llarg d'aquest temps, de negociacions amb el Govern i partits, de capacitat infinita de diàleg, en moments on semblava que tot se n'anava en orris. Agrair també al relator, al Chakir, la seva bona feina i, sobretot, la paciència que ha tingut al llarg d'aquest periple, no?, que avui ens porta fins aquí. També, doncs, a la resta de ponents dels altres partits polítics. I, bé, i al lletrat de la ponència, el senyor Xavier Muro, doncs, per resoldre'ns aquells dubtes i per posar-nos al dia de com anava evolucionant la ponència.

Fets els agraïments, entraré a valorar alguns aspectes de la llei, però abans també vull fer, doncs, alguna prèvia.

I, en primer lloc, dir que aquesta llei ha estat fruit de moltes hores de treball per part dels promotors de la ILP, del Govern i dels diferents grups parlamentaris, hores de treball que s'han traduït en voluntat de diàleg, sessions, s'han fet sessions, consens, estira-i-arrosses... Ha costat arribar fins aquí, però paga la pena poder presentar avui aquest text, que permetrà, tal com preveu la Comissió Europea, dotar d'una renda mínima els qui la crisi econòmica ha colpejat de forma que no tenen..., per afrontar les despeses mínimes que comporta viure en la nostra societat. De fet, la Unió Europea, i tal com preveu el preàmbul d'aquesta llei, en el marc de l'estratègia europea 2020, es planteja reduir en 20 milions el nombre de persones en situació de pobresa i exclusió social.

En segon lloc, també dir que aquesta llei, que entrarà en vigor a mitjans de setembre, permetrà resoldre quelcom que no van saber fer els governs anteriors, i que va ser la modificació de la Llei 10/1997, de la renda mínima d'inserció, i que amb la nova

legislació quedarà derogada, amb les excepcions establertes per les mateixes disposicions transitòries.

I al final, doncs, bé, s'ha arribat a aquest consens, que s'evidenciarà avui aquí, en aquest Parlament, amb les votacions de tots els grups polítics, i, bé, des del nostre partit fins a la CUP, crec que hi votarem a favor, i això mostra que hi ha hagut d'haver molt diàleg, molt consens i molt estirar i arronsar, no?

I, entrant en matèria, no?, aquesta llei, doncs, consta de set disposicions transitòries, que evidencien que el seu total desplegament s'allargarà en el temps. Sabem, pel que fa a les quanties econòmiques, que s'anirà desplegant de manera gradual fins que arribi a la seva plena implantació, l'1 d'abril del 2020.

També de moment, la complementarietat amb les rendes del treball només s'aplicarà a les famílies monoparentals amb fills a càrrec. I aquí crec, des del meu punt de vista, que hem comès un error, i el diré, i és que no s'hi han inclòs les famílies nombroses. Per a segons què, quan interessa resulta que els beneficis d'unes també les han de rebre les altres, però curiosament, quan es tracta de beneficiar en certa manera les nombroses, llavors tots els grups d'aquesta cambra fan la viu-viu, i això a mi em va quedar molt clar quan vaig interpel·lar la consellera, deu fer un mes, aproximadament, que aquest Govern, doncs, no aposta per aquest tipus de família, unes 120.000 a Catalunya, i quan les dades objectives..., ho diu Save the Children, ho diu Càritas, ho diu Creu Roja: que aquestes famílies, precisament, es troben en el llindar de la pobresa, més de la meitat, i per sobre de les monoparentals.

És simptomàtic també que a l'hora d'establir les quanties no s'hagin tingut en compte els casos en què hi pot haver un quart fill o més, dintre de la unitat familiar. Resumint, es percebrà el mateix en una unitat familiar on hi hagi tres fills que en aquelles on n'hi hagi cinc, per exemple, o sis. I en aquest punt veiem que la llei no és prou justa, i que això d'universal i solidària, en aquesta qüestió, es posa «en entredit».

Doncs, per això i per altres qüestions, aquest no és el nostre model, no és el model que aprovarem avui, però, bé, ja hem dit des del primer moment que hi donarem suport, no?

Pel que fa al caràcter complementari i subsidiari de la prestació, vull incidir-hi, precisament, perquè ha estat un dels debats que més ampolles crec que ha suscitat en el debat de ponència. Finalment, tal com ha quedat redactat en la mateixa llei, i esperem que el reglament així ho desplegui, es contemplin mecanismes suficients per evitar qualsevol tipus de frau. Serà l'Administració qui haurà de vetllar perquè realment les prestacions vagin a qui han d'anar i, si no és així, es castigui a qui vulgui aprofitar-se de la nova normativa.

Article 17, sobre finançament, d'aquesta llei. Es considera la renda garantida com un dret subjectiu, ja s'ha dit, que corre a càrrec del pressupost de la Generalitat, a més, diu la llei, d'altres aportacions que puguin fer altres administracions públiques. És el Govern, és el Govern el responsable de sufragar les despeses que suposa la implementació d'aquesta renda, i en cap cas els ajuntaments, que prou feina tenen en subsistir, les diputacions o el mateix Govern de l'Estat. Si aquesta llei entrarà en vigor a mitjans de setembre i s'anirà desplegant fins a l'abril de 2020 és perquè el Govern ha fet els seus números, que nosaltres no hem vist, i veu assumible poder fer-se'n càrrec. Esperem que després no hagin de fer-se'n responsables aquelles administracions, doncs, que no tenen per què assumir-ho.

Avui donem llum verda a una llei que és un pas més, també s'ha dit, a l'actual PIRMI, però haurem d'estar molt atents a com es desenvoluparà el seu reglament, i vull fer especial referència a algunes qüestions que no queden definides.

En primer lloc, quan es parla en l'article 7.3 de que tindran dret a la renda garantida de ciutadania, de forma excepcional, les persones que no compleixen els requisits establerts però en les quals concorren circumstàncies extraordinàries, etcètera. Crec que s'haurà de definir molt bé quines són aquestes circumstàncies.

Un altre dels temes que ha de quedar ben resolt en el reglament és la integració de dades. De fet, al marge dels requisits de confidencialitat i reserva, s'ha de crear un fitxer i, de fet, així preveu que es faci en el reglament, un fitxer únic de dades personals que inclogui totes les prestacions de caràcter econòmic, inclosa la renda garantida de ciutadania.

Una altra qüestió que ha de quedar establerta per reglament és de quina manera podran participar les entitats locals i del tercer sector a l'hora de tramitar, gestionar i fer

el seguiment dels plans d'inserció laboral i inclusió social. I aprofito per fer una crida al Govern perquè defineixi molt clarament quin paper han de jugar els ajuntaments davant aquest nou model de renda que avui aprovarem. No els ha de suposar un increment de feina, i menys de despesa, i, en el cas que sigui així, des del Govern se'ls haurà d'informar i sobretot dotar dels recursos necessaris, tant tècnics com materials, per a arribar a cobrir les necessitats de les persones que tenen dret a rebre aquesta prestació. I en aquest sentit es parla de que es podrien crear organismes de coordinació per tal de garantir-ne l'eficiència.

Cal també de forma urgent –importantíssim– revisar el mapa de prestacions socials a Catalunya, i que ja preveu també aquesta llei, amb l'objectiu de racionalitzar i simplificar les que ja existeixen actualment. L'aplicació d'aquesta renda ha de permetre un millor aprofitament dels recursos disponibles, gràcies a la necessària reestructuració i compactació del nostre sistema de protecció, amb una major agilitat i desburocratització dels processos administratius per a sol·licitar i resoldre les diferents ajudes.

No em queda massa temps. Per acabar, crec que amb aquesta llei confiem en que el Govern aprofiti per crear instruments, doncs, que permetin l'activació i aprofitament de les capacitats dels catalans per tal que cada persona sigui protagonista de la seva trajectòria d'inclusió, un objectiu que s'hauria d'aconseguir no per obligació, sinó per responsabilitat, que cada persona se sentís subjecte actiu i, per tant, participés en el procés de construcció d'una societat més cohesionada, en la qual tothom té alguna cosa a aportar, i sobretot que aquest ajut acabi convertint-se en un lloc de treball, que al final és el que tothom vol i a què aspira.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Bé, avui és un dia important, i no és només perquè s'aprovi la renda garantida de ciutadania, sinó perquè s'aprova una llei que és fruit d'un procés de mobilització ciutadana. I per això les nostres primeres paraules són d'agraïment cap a la comissió promotora de la ILP. Moltes gràcies per tot i per tant.

Avui també és un dia important perquè, malgrat les dificultats de poder tirar endavant una ILP –dificultats tècniques, reglamentàries, materials...–, avui això ha sigut possible. I aprovem una llei que és fruit d'un procés llarguíssim de recollida de firmes, de moltes hores de taules al carrer, d'una tramitació parlamentària llarguíssima... I és que hauria de ser més habitual, aprovar mesures, que acabin sent lleis, que vinguin de la ciutadania. Però l'arquitectura de la democràcia representativa no facilita que aquest espai sigui un espai on la ciutadania pugui entrar i sortir i proposar quan vulgui i quan ho necessiti. Aprofito per explicar que en la ponència del reglament des de la CUP - Crida Constituent hem estat treballant esmenes en aquest sentit, de poder facilitar que les ILP puguin tramitar-se amb més facilitats. Per tant, les nostres segones paraules d'agraïment van per a la gent organitzada, per a totes aquelles imprescindibles que, malgrat els viacrucis per fer d'aquest Parlament un espai al servei de la ciutadania, no defalleixen.

En tercer lloc, i ja entrant en matèria, volíem posar en valor el text inicial que la comissió promotora va treballar. Era una proposta inicial amb una lògica clara de redistribució de la riquesa, que responia a la situació extrema que viu, que vivia i que continua vivint aquest país, que, a més, suposava un canvi substancial, un canvi de paradigma en la gestió de les polítiques públiques adreçades a paliar les desigualtats. A més, partia d'una anàlisi complexa de la pobresa. Entenem que la pobresa ja no es pot analitzar amb els mateixos termes simples amb què ho fèiem fa deu anys i que les noves formes de pobresa són complexes, que ja no s'expliquen sobre si algú té feina o no, o si es tenen menys fills o més. I tot això la proposta inicial ho recollia. De fet, la CUP fins i tot va entrar un parell d'esmenes que incorporaven encara més elements que nosaltres enteníem que explicaven la precarietat a casa nostra, com per exemple el fet de tenir una situació administrativa irregular o regular, o altres mesures que anaven a no restringir la renda a aquella gent més precària. Era una línia, una clau de renda de les iguals.

No obstant això, entre aquesta proposta inicial, que, com totes les propostes, es podia millorar, i el dictamen que avui votarem, la diferència és abismal. I aquí difereixo o no acabo d'estar d'acord amb tots els discursos que m'han precedit. Vagi per endavant que nosaltres donarem suport a la renda garantida de ciutadania, que nosaltres hem treballat moltíssim i que sempre hem tractat de donar suport a la comissió promotora en tots els debats que hem anat tenint. Tot i això, entenem que s'ha de posar sobre la taula una mirada crítica i s'ha de dir, amb tot el respecte cap a tota la gent que hi hem treballat moltíssim, que el que avui aprovem aquí és una proposta de mínims i que no suposa una transformació de les coordenades del mapa de la pobresa a casa nostra.

Per una banda, i des d'una perspectiva de gènere, la renda garantida de ciutadania té una matriu familiar. I pot semblar un tema tècnic, però això no ho és. Per què no és un tema tècnic? Doncs, perquè la unitat familiar, com a matriu per demanar la renda garantida de ciutadania, reforça la desigualtat de gènere en el si de la família, en el sentit que no suposa un mecanisme d'apoderament de les dones, perquè no té, d'entrada, en compte la construcció patriarcal de la majoria de les famílies. Segurament molts més homes que dones seran els cobradors de la renda garantida de ciutadania, i les dones administraran la prestació en el si de la família. Res nou a l'horitzó, o el que venim tenint fins ara: un estat del benestar amb lògica familiarista, de gestionar el sou del *breadwinner* en la prestació de la renda garantida de ciutadania.

Per altra banda, i des d'una perspectiva que lluita contra el racisme i contra la guetització de les poblacions migrades, entenem que tampoc és transformadora. Per a aquelles famílies migrades es demana una permanència mínima, continuada i efectiva de vint-i-quatre mesos de residència legal a Catalunya. Diu la llei, literalment, que en cas que es produeixi un *efecte crida*, que s'haurà de constatar amb un increment de com a mínim un 10 per cent de noves sol·licituds de renda garantida de ciutadania de recents censats a Catalunya es podrà ampliar el requisit fins a trenta-sis mesos.

Per nosaltres aquest punt és escandalós, perquè restringeix literalment el dret a les persones d'altres orígens, basant-se en una llei d'estrangeria que és profundament racista i classista. Si bona part de les persones pobres del nostre país són d'altres orígens, el que caldrà fer és elaborar polítiques públiques que tinguin en compte que la pobresa és complexa, que les desigualtats s'entrellacen. I, per tant, el que no poden fer en cap les nostres polítiques públiques és restringir drets, diguéssim, i, per tant, augmentar la vulnerabilitat de determinats perfils.

Finalment, i des d'una perspectiva de classe, entenem que tampoc és una mesura transformadora. S'ha explicat moltíssim: la renda garantida de ciutadania és de condició subjectiva, no condicionada i consta de dos trams; el segon, vinculat a la inserció laboral i d'obligat compliment. Dic això perquè s'ha posat sobre la taula el dret a la inserció laboral. Per nosaltres no està legislat en forma de dret, sinó d'obligació.

Al segon tram, se l'entén com a prestació complementària, són cent cinquanta euros, però es compta en el si de la prestació total. És a dir, si no s'acompleix el pla d'inserció amb èxit, partint d'un esquema fictici de mercat laboral, amb capacitat d'oferir feines de qualitat, es retiren aquests cent cinquanta euros, en exempció d'aquells casos concrets on s'acrediti que aquella persona no pot treballar, però casos concrets excepcionals. I en el cas que segueixi el pla d'inserció i es rebutgi una sola feina considerada adequada, es perd la totalitat de la prestació, encara que sigui a temps parcial i que suposi menys ingressos que la mateixa renda.

Això obre tres vectors d'anàlisi. El primer, que trenca la lògica d'aquest nou paradigma i, per tant, no és que sigui una renda vinculada a la vida, sinó que es manté vinculada al treball.

El segon vector d'anàlisi és que..., és a dir, la complementarietat amb feines que no suposin cobrar més de l'índex d'IRSC ens porta al debat que potser estem directament subvencionant, diguéssim, empresaris i empresàries que no estan pagant sous dignes. Finalment, s'ha apostat per garantir la complementarietat en aquells col·lectius més precaris, que ja s'han exposat, i, en aquest sentit, nosaltres hi hem donat suport. Però, no deixa de ser un debat.

El tercer vector d'anàlisi és que, sabent com funciona el mercat laboral, la diversitat de feines que em venen al cap sota l'adjectiu d'«adequades» sembla més aviat una manera de recordar a la gent que si no té feina és perquè no vol. Per tant, la renda garantida

de ciutadania no suposa una modificació substancial per a aquella gent que ja és pobra, sinó que serà una manera de que sobrevisquin una mica millor, que no és poc, però no és prou.

Seguint en clau de classe, cal exposar que la renda garantida de ciutadania no serà universal –és obvi, si només serà per a aquelles famílies sense ingressos– i funcionarà amb aquest índex que ja s'ha dit, i que també s'ha dit que des del 2010 que no es toca.

Algú creu que amb 664 euros algú pot sobreviure? Algú creu que una família amb més de cinc membres i amb 1.208 euros pot sobreviure? Altre cop, l'evidència: la renda garantida de ciutadania és imprescindible, però no és suficient. I és que no s'ha volgut acompanyar, aquesta llei, d'una reforma fiscal valenta. Tampoc s'ha volgut tocar l'impost de patrimoni. No s'ha volgut acompanyar aquesta llei de tota una sèrie de mesures que toquin privilegis, que la pobresa s'explica per la redistribució de la riquesa..., s'explica per l'acumulació de la riquesa –disculpin–, i se soluciona redistribuint-la. La pobresa no és un mal endèmic contra el qual no hi podem fer res.

I acabo, presidenta. Nosaltres entenem que el que calen són polítiques valentes, orientades a la igualtat, a la dignitat i a la vida digna. Sovint, quan diem això se'ns tracta d'utòpiques. Deia Gramsci, reflexionant sobre la utopia, que un projecte socialista passava per garantir un ordre polític que fes possible la realització íntegra de la personalitat humana reconeguda a tota la ciutadania, i que això posaria fi, *de facto*, a tots els privilegis. Nosaltres aquí ens hi reconeixem...

La presidenta

Senyora Vehí...

Mireia Vehí i Cantenys

Acabo.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Mireia Vehí i Cantenys

Sí. Ens hi reconeixem i sabem que és possible. I acabem, a més, amb la Marina Garcés, que diu que, en el capitalisme, ja no es pot esperar cap vida digna.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. El senyor Gordó, diputat no adscrit, vol intervenir? *(Veus de fons.)* Té un minut. Des de l'escó? *(Pausa.)* De l'escó estant o vol venir al faristol? *(Veus de fons.)*

Germà Gordó i Aubarell

Moltes gràcies, presidenta. Només tres punts. El primer, felicitar-nos; felicitar-nos per l'aprovació d'aquesta llei, que ens fa un estat més modern, que, a més a més, ens permet desenvolupar un dret estatutari, i que així mateix aquest dret estatutari que nosaltres desenvolupem, doncs, d'alguna manera, ens permet lluitar millor contra la pobresa, a favor dels més febles.

Segona qüestió: l'agraïment. Agraïment a la societat civil, impulsora d'aquesta llei; agraïment als diputats que hi han participat, d'una manera especial al Chakir i a l'Anna Figueras; agraïment també a la resta de membres del Govern, i a tècnics i personal administratiu que hi han participat.

I finalment, de cara al desenvolupament d'aquesta llei, que en el desenvolupament i l'execució d'aquesta llei no es produeixin dos fets que a mi em poden preocupar. El primer, l'increment de la pressió fiscal; de la pressió fiscal que d'alguna manera afecti les classes mitjanes i les classes benestants... *(rialles)*, que no es produeixi aquest increment de la pressió fiscal de les classes mitjanes i de les classes *menys* benestants. Per tant, si a algú se li ha d'incrementar la pressió fiscal, que sigui a les classes més benestants.

I la segona qüestió, que mai –mai– en benefici de l'execució d'aquesta renda, amb la qual tots hi estem d'acord, es pugui produir un efecte: que es puguin obtenir majors percepcions familiars a través d'aquesta renda que de la renda del treball. Si decau, que s'incrementi el sou mínim interprofessional, que es lluiti per millors i més justos sous,

però que mai, de cap manera, amb la renda garantida pugui haver-hi majors ingressos que..., a través d'aquesta renda garantida.

La presidenta

Gràcies, senyor Gordó. A continuació, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Torno a fer les salutacions. No m'allargaré molt, perquè ja les he fet com a ponent relator, però sí que, abans de començar la intervenció, perquè prefereixo fer-ho abans –crec que és millor fer-ho abans que no una intervenció que tens molt meditada i molt pensada ficar-la al mig de certes coses–, sí que vull fer una reflexió. I és una reflexió que m'ha deixat el cos..., les intervencions que hi han hagut fins ara –no totes, ni molt menys, eh?, bàsicament, les dues primeres. Sí que faré una reflexió.

Hi han..., és lícit i legítim, només faltaria, treballar des de l'oposició, fer bona oposició, forçar, tenir clar..., però crec que a vegades podem entendre una oposició constructiva, la que té capacitat d'arribar a acords i posar-ho en valor, i a vegades sorprèn alguna oposició que té capacitat d'arribar a acords, però que perquè no sigui cosa que passi qualsevol cosa, ni els fica en valor, descontextualitza elements i fa que en un moment que havia de començar dient que hem d'estar tots molt contents, doncs, algú es quedi una miqueta sorprès. I sí que volia fer aquesta reflexió i ja deixar-ho per..., més enllà de que alguns elements que s'han situat i alguns dubtes que han situat diputades i diputats crec que en la intervenció els podré solucionar.

A partir d'aquí començo la intervenció pròpiament dita. Podem estar contents, podem estar feliços. Crec que el que fem avui té diversos elements. I vull començar amb que té una continuïtat d'un treball que ha tingut present la societat catalana, el teixit social català, que aquí tenim al davant, que tenim a les sales annexes i que tots coneixem que és un dels nostres tresors. Té una continuïtat; té una continuïtat entorn al Decret del PIRMI del 1990 –avui hi ha el senyor Farreres, que va ser un dels constructors; abans la senyora Ribas ho ha situat. Crec que hem de situar, en aquest sentit, que té una continuïtat històrica, i que està bé situar-ho. També, a la vegada, hem de ser honestos, tocava i tenim la necessitat d'avançar en les polítiques per fer front a la pobresa i donar respostes als ciutadans més vulnerables del nostre país. Però sí que volia començar amb aquesta idea.

La llei que aprovem avui té en el centre els més vulnerables. I els té des de dues perspectives. Una, assegurar els mínims vitals per poder viure amb dignitat –i podem discutir molts elements però hi ha un augment important de quanties– i apoderar-los i acompanyar-los per evitar l'exclusió social, sent molt conscients que actualment l'exclusió social, i crec que tots ho hem situat, comença per l'exclusió laboral.

I l'exclusió laboral es pot donar de dues maneres: per l'expulsió del mercat laboral o pel que és una precarització molt forta del mercat laboral que acaba generant els treballadors pobres, el fenomen dels treballadors pobres. Després hi entraré amb una miqueta més de profunditat en aquest aspecte, que ha sigut un dels temes que més hem debatut en la llei. I això no és res més que millorar les condicions de vida dels més vulnerables i els més desfavorits; com sempre, limitat. I sempre podríem dir que podríem anar molt més enllà. Crec que la passa que fem és molt important i hem d'estar molt i molt contents per la passa que fem.

I això es sustenta bàsicament per uns principis que té molt clars la llei. En primer lloc, i ho han situat diversos diputats i diputades, és un dret subjectiu. I això és molt important. En segon lloc, les quanties de la prestació, de bon inici ja tenen una pujada important. Actualment en la renda mínima d'inserció es cobra entre 423 euros i 707 euros. Ja a partir de l'inici d'aquest mateix any es passarà de 564 a 1.061 i al final del període de transitorietat, el 2020, de 664 a 1.208. Crec que les quanties s'han de valorar i estan allà. És el que permet assegurar el sentit d'aquesta llei.

Sobre el model global pactat en aquesta llei també crec que hem aconseguit arribar a un consens. I els consensos, lògicament, són mínims comuns denominadors i tothom ha hagut de cedir elements, només faltaria –és que només faltaria. Però el consens que hi ha és que hi han dos tipus de prestació dintre de la renda garantida: una prestació ga-

rantida i una prestació complementària vinculada a la signatura del compromís de realitzar un pla d'inserció laboral o d'inclusió social, d'una durada d'un any i prorrogable.

La idea és no únicament donar resposta a les situacions de vulnerabilitat sinó actualment, en el marc de societat que estem, hem de poder apoderar la gent, hem de poder acompanyar-les. I crec que és molt important en aquest sentit que hi hagi una prestació garantida que assegurí, però que hi hagi aquesta prestació complementària. La persona pot decidir lliurement, però forma part del model pactat. I crec que és un bon model, i crec que hem d'estar contents del model. Lògicament tothom ha cedit; no passa res.

També és una aposta molt valenta entorn de la complementarietat. I ho hem de dir, complementem prestacions que no són responsabilitat nostra. Sento alguna persona dir per aquí..., que diu: «Bé, el que s'hauria de plantejar és dignificar aquestes prestacions.» Però bé, no hi ha cap problema. Fem aquesta aposta, i és una aposta valenta. Crec que és una aposta molt valenta.

També introduïm un dels temes que ha tingut més debat: la complementarietat de la renda garantida amb les rendes del treball. S'inicia amb les famílies monoparentals i es deixa una porta oberta en la llei. I aquí sí que vull aturar-me un momentet. Ha sigut un dels punts més debatuts. I et genera una contradicció: la realitat dels treballadors pobres als quals hem de donar una resposta en un mercat laboral molt precaritzat. Les últimes reformes laborals dels diversos partits que han governat..., tota aquesta situació, genera una situació de precarietat molt dura.

I, després, el que també hem de situar és que, des d'aquí, no tenim competències en la regulació del marc laboral ni en la del salari mínim interprofessional. Cap govern de l'Estat ha complert la Carta social europea. Perquè aquestes quanties podrien modificar-se i podrien tenir un context molt diferent si es complís d'una vegada que el salari mínim interprofessional fos el 60 per cent del salari mitjà, que estaríem en un salari mínim de mil euros. I mentre tu no tens aquestes capacitats crec que has de ser conscient de que en aquest àmbit jugues amb incerteses.

Jo crec que és una aposta valenta: s'obre la porta, es deixa oberta. I jo crec que hauré d'analitzar..., hi ha un consell de govern –amb sindicats, amb agents econòmics– que ens permetrà anar veient l'evolució i anar situant... Perquè això també es genera amb un altre debat, i és un debat que hem d'afrontar, i és un dels debats que estic més content que hi hagi hagut en aquesta llei, que és un debat de futur i que aquesta llei obre, que és el paper del treball en les nostres societats: quin paper tindrà el treball, de quina manera aquest treball, que ha sigut central en la construcció de les identitats i de les condicions de dignitat de les persones, està evolucionant i de quina manera se li ha de donar resposta. I crec que amb aquesta llei obrim una reflexió que és una reflexió molt de futur, i en aquest sentit agrair la possibilitat d'obrir aquesta reflexió en aquest Parlament. Crec que és molt interessant, perquè no sabem cap a on anirà el mercat de treball, està variant molt i té molt interès que ens fem aquesta reflexió. I que en les polítiques de rendes, de complementació de rendes, que això és una obertura, una passa endavant entorn d'aquestes polítiques, entorn del que ja hi havia, que tenim una continuïtat històrica, però entorn del que..., hi han moltes més experiències. I jo sempre ho he dit: estem en un debat de renda garantida, no estem en un de renda bàsica; un altre debat absolutament lícit, però és un altre debat. Crec que en aquest debat i en aquest futur del mercat laboral és molt interessant introduir aquests elements de debat.

Però, bé, podem i hem d'estar contents, hem de somriure: avui aprovem un dret –aprovem un dret–, i és importantíssim, apostem per una societat en la que la igualtat d'oportunitats està en el centre. El dret de la renda garantida de ciutadania és important, però alhora no oblidem el dret al treball. I no l'oblidem perquè, en el fons, una societat que funciona és una societat on el dret al treball, en condicions dignes, funciona i funciona bé. I aquest és un objectiu que no oblidem i que en la llei es visualitza.

Fem una llei de país, fem una estructura d'estat sense ser estat, arribant a la unanimitat en aquest Parlament. Crec que és molt bo, crec que diferencia les maneres de treballar. Deixant a part comentaris i elements que no vull entrar-hi, perquè crec que no toca avui fer partidisme, allò, molt curt de mires, crec que és un exemple que tinguem la capacitat d'arribar a aquest mínim comú denominador. Crec que és molt potent –crec que és molt potent– i crec que una llei en la que en el centre estan els més vulnerables, els més desfavorits, és una llei que es mereix aquesta societat, deixant a part si arribem

a tot el que voldríem o no, deixant a part que, com sempre, tot és millorable, perquè serà complicada la gestió, i especialment amb els *tempos* que hem pactat, però tots els hem pactat.

I aquí m'agafo, i especialment, a les paraules de la senyora Ribas, que crec que ha fet una intervenció molt impecable en aquest sentit, perquè necessitarem el suport de tothom: del teixit social, de les entitats, dels ajuntaments, de tothom, per fer-ho el millor possible. Perquè tots plegats hem acordat una data, que és el 15 de setembre, tots plegats ho hem acordat, i ho hem de fer. I esperem que algun dia l'Estat compleixi amb les seves obligacions. Llavors, això..., ja únicament amb el tema del salari mínim..., però també estaria bé que alguns que donen lliçons no votessin en contra d'elements similars en el Congreso. Però, bé, aquí ja no entro ni deixo d'entrar.

Senyors, felicitats. Felicitats per la feina feta a tota la comissió promotora. Felicitats, Diosdado; felicitats, Sixte. Hem discutit molt, ha sigut molt complicat, però us felicito. I, de veritat, felicitats a tots vostès –a tots vostès. Crec que podem estar molt contents.

I, si em permet, presidenta, sí que, bàsicament, i amb un to d'honestetat –i això ho havíem situat en l'última ponència–, nosaltres no hem estat d'acord amb dos elements que pensem que es podrien lligar d'una altra manera: en el tema del silenci administratiu pensàvem que havíem d'obrir un debat entorn de totes les prestacions, perquè tal, i pensàvem que era interessant, fins i tot...

La presidenta

Senyor Homrani, hauria d'anar acabant.

Chakir el Homrani Lesfar

...–doncs, sí, acabo–, vam fer alguna proposta que no vam arribar..., i a l'entorn de quina manera complementàvem les PNC.

Llavors, el que sí que demanarem, i ho vam dir a ponència, és votació separada de la disposició addicional tercera i de l'article 25.2, que, tal com vam quedar en ponència, ens abstindrem, perquè no és que hi estiguem en contra i tal, però pensàvem que hi havia una altra manera de solucionar-ho.

I moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Homrani. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Gràcies, senyor Homrani. Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Atès que no hi ha esmenes reservades, iniciarem la votació sobre el text del dictamen.

Atenent a la petició del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, en primer lloc votarem l'article 25.2 i la disposició addicional tercera, en una votació conjunta.

Per tant, comença la votació.

L'article ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 61 abstencions.

A continuació votarem la resta del text del dictamen, incorporant-hi les dues esmenes tècniques, que han estat signades per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

La Proposició de llei de la renda garantida de ciutadania ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpel·lació al Govern sobre els abusos sexuals i la salut

300-00191/11

El sisè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els abusos sexuals i la salut, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Gemma Lienas.

(Remor de veus.) Si us plau, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci perquè puguem continuar amb la sessió.

Senyora Lienas, quan vulgui.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, la violència sexual contra les persones és un problema multifactorial que té a veure amb afers socials, amb salut, amb mossos, amb justícia, amb educació... A Catalunya tenim creats circuits insuficients que responen a la multifactorialitat, als quals, però, els manquen recursos, els manca formació, els manca lideratge, i també mecanismes àgils de coordinació. Nosaltres avui, conseller, amb aquesta interpellació volem abordar la violència sexual només des del punt de vista de la salut, perquè sovint les agressions sexuals es detecten des dels serveis de salut i per les conseqüències que sobre la salut de les persones tenen aquestes agressions.

Tot i que jurídicament només es considera agressió si hi ha penetració i/o ús de la força, jo faré servir el terme «agressions sexuals» en qualsevol cas. Consideraré, doncs, agressió sexual, tot i que el Codi penal no ho vegi així, que un pare toqui la vulva de la seva filla valent-se del vincle emocional o que un home magregi una dona en una festa major.

Parlem de les dades o, més ben dit, de la significativa absència de dades, perquè, conseller, la violència sexual és la més oculta de totes les violències que pateixen les dones, les nenes i els nens. Costa disposar d'estadístiques, perquè costa que sigui reconeguda per les víctimes, per les famílies, per les institucions i pel Govern. Les violències sexuals s'invisibilitzen per raons culturals, és a dir, per raons ideològiques. Fem un repàs de les dades que tenim.

Entre el 15 i el 20 per cent d'infants i joves han patit agressions sexuals amb un biaix notable cap a les nenes; es calcula que tres nenes per cada nen. Entre el 15 i el 25 per cent de persones adultes han patit agressions sexuals, de les quals el 90 per cent són dones. Per això en els exemples anteriors he parlat d'una nena i d'una dona, perquè són més proclius a ser-ne víctimes.

Les dades sobre els agressors encara són més ocultes, però, a tenor dels estudis consultats o pel que diuen els Mossos, podem dir que el 90 per cent d'agressions sexuals són comeses per homes. Això té una explicació no biològica, sinó social: l'estructura patriarcal de la nostra societat. Així, la violència sexual és una forma més de dominació masculina, una forma més de sotmetiment cap a les dones. La violència sexual s'utilitza com a arma i es justifica per –i ho dic amb ironia– l'extraordinària potència sexual masculina, gairebé incontrolable. Així, doncs, dones i homosexuals estan al servei dels veritables homes –i també ho dic amb ironia, és clar.

Infants i joves també són objectes sexuals als ulls de molts. La Unitat de Menors de Mossos d'Esquadra diu que la majoria d'agressions sexuals a infants i joves les perpetren, en primer lloc, els pares, i en segon lloc, les noves parelles de les mares.

L'efecte pervers de l'estructura patriarcal no s'acaba aquí, n'hi ha més. Les dones són éssers de segona, i en virtut d'aquesta lògica patriarcal el seu testimoni no pot tenir ni de bon tros el mateix pes que el d'un home. Amb això, conseller, el que li vinc a dir és que sovint a les dones no les creuen i que, en lloc d'acollir-les a les institucions, les tracten amb hostilitat. D'això se'n diu «violència institucional».

Des del punt de vista de salut, pel que fa a les agressions sexuals a infants i joves, tenim dues unitats: la de Can Ruti, a Badalona, i la UFAM de l'Hospital de Sant Joan de Déu, a Barcelona. La primera és força recent, la segona va ser creada el 95, i, malgrat que en la seva pàgina web diu que efectuen avaluació i diagnòstic, seguiment i tractament, el cert és que actuen només com una unitat de detecció que proporciona un diagnòstic en forma de peritatge per a la justícia. I, miri, l'hi dic, conseller: un cop la UFAM diu que no hi ha hagut abús sexual, ningú pot canviar aquest diagnòstic, encara que passen deu anys i el nen continuï referint abusos sexuals.

Aquesta unitat de detecció presenta sempre resultats estadístics similars: un terç de casos són diagnosticats com a abús sexual, un terç que no i un terç que no se sap. És a dir, només un 33 per cent dels infants i joves que hi passen tenen diagnòstic d'abús, la qual cosa contrasta amb les estadístiques que parlen d'un 15-20 per cent de població afectada, si considerem que qui va a aquest servei no és població general, sinó que és població suposadament abusada. Aquesta unitat ha tingut una pèssima valoració en els informes sobre violències sexuals encarregats per l'Institut Català de les Dones, Antígona i Creació Positiva.

Des del punt de vista de les agressions sexuals a adults, disposem d'una unitat a l'Hospital Clínic, el Programa d'atenció integral a la violència sexual, un model on es coordinen especialistes sanitaris, forenses, treballadors socials, etcètera; un model on no només es fa detecció, sinó que també es dona continuïtat a l'atenció de la salut de les víctimes, tant pel que fa als problemes urgents com a les seqüeles que tenen a llarg termini. Aquest servei surt molt ben parat en els informes que abans referia. Però, conseller, només tenim aquest per a tot el territori. A la resta del país fan el que poden, però sense tenir un model especialitzat.

Les mancances que tenim pel que fa a l'atenció de les agressions sexuals des del Departament de Salut són, doncs, diverses i notòries: manca d'unitats de detecció, de seguiment i de tractament vinculades a hospitals públics; manca que la víctima sigui atesa com una víctima, tant si denuncia una agressió a ella mateixa com a les seves criatures; manca de formació en gènere. Com assenyala el comitè de la Cedaw i la nostra pròpia Llei 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, la formació és necessària per evitar de caure en algun dels prejudicis masclistes que contribueixen a la revictimització; n'hi citaré només alguns: una nena o una dona víctima d'agressió no en pot parlar mai tranquil·lament; una víctima d'agressió sexual ha d'estar forçosament avergonyida i/o traumatitzada; una víctima mai no pot recuperar-se de manera ràpida; les veritables agressions sexuals es denuncien immediatament; una dona que denuncia s'acull a una opció fàcil per obtenir algun benefici. Ho deixo aquí, però n'hi ha molts més.

També tenim manca d'acord sobre els protocols. En aquest punt, hi ha tres problemes essencials. Un és el fet que el diagnòstic pericial busca evidències físiques que són molt difícils de provar, excepte quan hi ha hagut penetració. Conseller, si a una nena de tres anys la fan servir per a una sessió de fotos pornogràfiques, no s'hi trobarà cap evidència física, però l'agressió sexual haurà existit. Dos: el fet d'utilitzar per al diagnòstic teories psicològiques que han estat refutades, com és el cas de la síndrome d'alienació parental, també conegut com a preocupació mòrbida, transferències, manipulació, declarada per l'Associació Espanyola de Neuropsiquiatria una teoria sense cap base científica i amb un clar biaix masclista, i, per tant, no vàlida per diagnosticar. I un altre problema dels protocols és el fet de no donar credibilitat a la versió de les dones o d'infants i joves.

També tenim manca de seguiment. Per exemple, conseller, un cas en què la UFAM considera no provada l'agressió no hauria de donar-se per resolt; caldria fer un seguiment de què passa amb aquell pare i amb aquella criatura. Manca de tractament per promoure la recuperació física, psicològica i la reintegració social de la persona víctima de violència sexual, protegint-ne la salut, el respecte i la dignitat.

I no voldria acabar aquesta interpel·lació sense fer esment d'alguns casos pels quals es requereixen protocols especials: les persones amb discapacitat intel·lectual, amb una malaltia mental o amb dependència de substàncies. Vull deixar palesa l'angoixa que m'han expressat moltes famílies amb criatures discapacitades quan han sabut el que havia passat a l'escola Taiga. Vull tornar a recordar aquí un cas que ja vaig mencionar en un ple anterior, el d'una nena amb una discapacitat del 85 per cent que, malgrat les evidències que aportava la família, no va ser ben atesa ni per la UFAM, ni pel Departament d'Ensenyament ni per la DGAIA.

Més protocols especials per a les persones amb qualsevol diversitat funcional; infants i joves que es troben en centres sota la protecció de la DGAIA –segons estudis de l'especialista Noemí Pereda, les noies en el sistema de protecció tenen un 43 per cent de possibilitats de patir agressions sexuals, xifra que dobla la mitjana–; les dones grans que han patit agressions al llarg de la seva vida, per exemple, a mans de les seves parelles; les dones migrades o les dones víctimes de tràfic, que gairebé no figuren en les estadístiques, i les nenes migrades susceptibles de patir mutilació genital o matrimoni forçat; les persones LGTBI; les persones institucionalitzades sigui en residències, en hospitals psiquiàtrics o en presons.

Però, sobretot, conseller, ens manca prevenció, i ens manca un bon abordatge de les violències sexuals, i ens manca recordar que són els homes amb posicions d'autoritat en l'àmbit religiós, polític, ensenyament, familiar, els qui cometem majoritàriament les agressions sexuals, ja que justament confien en la impunitat que els seus actes poden tenir.

Què pensa fer, conseller, per garantir els drets de dones, infants i joves amb relació a les agressions sexuals?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula el conseller de Salut, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, vicepresident. Senyora diputada, gràcies per posar aquest tema sobre la taula. Crec que és molt necessari, molt oportú, molt..., fins i tot diria obligat. I, per tant, crec que està molt bé que avui es pugui discutir d'això.

També li anuncio que jo podré parlar de les accions que podem emprendre des del Departament de Salut en l'àmbit de les nostres competències, perquè no em correspon parlar pel conjunt del Govern. Però algunes consideracions generals al fil de la seva intervenció: és una plaga; en el cas dels menors és una plaga oculta. És a dir, quan el Consell d'Europa ens diu en un informe de l'any 2010 que l'abús sexual afecta un 20 per cent dels nens, i veiem el número de denúncies efectives que hi ha en un país com el nostre, cada dia, que és un percentatge irrisori de la població infantil, vol dir que en aquests moments hi ha centenars i centenars i centenars de criatures que estan sent víctimes d'abús sexual de les quals el sistema no té coneixement, de les quals les institucions, ja siguin socials, sanitàries, judicials, no tenen coneixement.

I, segurament, de totes les formes d'angoixa social que té avui una societat com la nostra, que són moltes, aquesta deu ser probablement la més oculta, o una de les més ocultes, i n'hem de ser conscients. És a dir, a diferència d'altres problemes socials importants, en aquests encara tenim una feina prèvia, que és fer-lo aflorar, prendre'n consciència, saber que hi ha un problema que en aquests moments encara queda sota el silenci dels entorns majoritàriament familiars, però no només, escolars, que oculten aquestes formes de violència. Per tant, absolutament. Jo en aquest sentit he estat sempre un..., anava a dir un gran partidari, defensor de tasques com la que fa la Fundació Vicki Bernadet, perquè en aquest sentit ha sigut pionera a Catalunya, eh? I ara no vull gastar segons amb això, però hem de donar suport a tots aquells que ens intenten fer prendre consciència de que tenim una plaga oculta –oculta.

Després, d'acord amb que hi ha..., que les causes d'aquesta plaga són fonamentalment socials, són culturals. I, per tant, hi ha acció institucional capaç, quan les causes d'un problema són socials, d'intervenir per intentar-lo solucionar. Per tant, tenim una responsabilitat, des dels governs, a partir del moment que les causes són fonamentalment socials i culturals.

Vaig, per no defugir una mica la pregunta que em feia vostè, a les responsabilitats que podem tenir des del Departament de Salut. Saben que en aquests moments estem treballant amb l'actualització del protocol marc interdepartamental pel cas..., ara estic en el cas de l'abús sexual a menors, que es lidera des de Presidència, però que hi ha una feina important també per part del Departament de Salut, en aquest tema. I, en tot cas, estem revisant el protocol de Salut, és a dir, el protocol clínic assistencial. Perquè en el cas dels abusos, ja sigui sobre menors, ja sigui sobre adults, el Departament de Salut intervé a partir del moment que algun professional sanitari té algun indici de que hi ha hagut algun abús. I, per tant, del que es tracta és de com el Departament de Salut contribueix a fer el..., com les institucions sanitàries –perdó, no el departament– contribueixen a fer aquest diagnòstic i com ho posen en coneixement d'aquelles altres institucions, ja sigui la DGAIA, ja sigui les institucions judicials, per tal de que es pugui combatre.

Deia la UFAM. La UFAM..., és veritat, la UFAM va néixer a impuls de la mateixa organització en la qual està radicada, és a dir, de l'Hospital de Sant Joan de Déu, per tant, va ser un esforç que va voler fer aquell centre hospitalari, i que fins l'any 2016 no ha estat reconeguda com a unitat funcional, i des de l'any passat ja la reconeixem com a unitat funcional amb contracte específic, la qual cosa ens permet –a partir del moment que el CatSalut reconeix la UFAM com a unitat funcional i, per tant, hi ha un contracte– posar clàusules i condicions que ens permetin avançar en la millora d'aquesta unitat. Perquè segur que per un cantó hem de dir de la UFAM que ha estat una unitat pionera, és qui va començar, però segur que hem de dir que hi ha molt a millorar en la tasca que

fan totes les institucions avui. Tenim coneixement detallat de les queixes que s'han rebut des del síndic i des de l'oficina d'atenció al ciutadà. I, arran d'això, s'hi està treballant.

Quines són les millores que es volen tirar endavant? Primer, revisar el protocol en base al qual actuen els professionals d'aquella unitat, que és la revisió més estructural que tu pots fer en un cas d'aquests. És a dir, s'ha de revisar el protocol en la seva integritat, i s'està fent.

Dos. Hem de redefinir els continguts dels informes per centrar-los en la valoració sanitària de l'infant. La UFAM no està per fer una valoració psicològica dels progenitors, de la mare; està per fer una anàlisi de l'infant i veure, des del punt de vista sanitari, quins són els indicis que ens permeten parlar d'abús.

Formació. Absolutament d'acord: formació, formació, formació i formació. Formació també perquè s'està aprenent cada vegada més sobre com s'ha d'abordar i cada vegada més hi ha més recerca ben feta, hi ha més coneixement, hi ha més expertesa sobre com abordar aquest problema, aquest fenomen, i, per tant, la formació. I aquí també estem en diàleg amb la Fundació Vicki Bernadet amb relació a la seva aportació com a pol d'expertesa en la formació dels professionals de la UFAM i de qualsevol altra unitat d'aquesta mateixa naturalesa, incorporant la visió de gènere.

Quatre. La configuració de l'equip reforçant l'atenció psicològica després del que vostè deia, el peritatge. No es tracta de fer un peritatge i prou, es tracta de fer una atenció a l'infant que és susceptible d'haver estat víctima d'abús sexual. Per tant, hi ha d'haver una estructuració de l'equip que permeti fer aquest seguiment, aquest acompanyament. Vol dir que s'ha de reforçar l'atenció psicològica en els mesos subsegüents. I projectes d'intervenció familiar en aquells casos de major complexitat social.

Per tot això, perquè això no siguin només bones intencions i per tal que això siguin també realitats, en el pressupost de la UFAM per al 2017 hi ha hagut un increment de 56.000 euros per tal de fer aquest reforç de l'atenció psicològica tant de cara al menor com de cara a la intervenció familiar.

De 340 casos atesos, de totes maneres, en aquests moments l'Hospital de Sant Joan de Déu només ha pogut respondre als casos detectats des de l'I del 2016, que són un total de set. És veritat que el CMBD de consultes externes es va implantar el 2016; actualment està encara en fase de validació, i, per tant, és molt difícil obtenir dades anteriors. Per tant, en quants casos s'ha fet un diagnòstic de preocupació mòrbida? En set de 340. Tot i així, d'acord amb el nou protocol, és evident que s'ha de fer una revisió d'aquest abordatge que s'ha fet fins ara des de la UFAM.

Vostè em deia també..., parlava de violència institucional. Estic completament d'acord que nosaltres hem de ser absolutament gelosos en la vigilància, per dir-ho així, de les institucions que en l'exercici de les seves funcions moltes vegades poden exercir relacions de..., podem dir-ho de moltes maneres: de poc respecte, de poca empatia, de dominació, amb relació al pacient, al ciutadà, a la mare que s'aproxima a un centre d'aquests. I, per tant, sí, la violència institucional és un risc innat a les institucions públiques –educatives, universitàries, sanitàries–, i, per tant, des de l'Administració tenim el deure de control i de vigilància d'aquestes institucions per tal de que aquestes situacions de violència institucional no es produeixin.

Tanmateix fixem-nos que quan estem parlant de l'abús sexual, estem davant d'un presumpte delictes, i, per tant, també entrem en una dinàmica que és les regles del joc de les garanties judicials, i els delictes s'han de provar. I aquí tenim un dels problemes grossíssims que no es poden resoldre ni amb un decret ni amb voluntat política ni amb pressupost, i que tenen una complexitat molt superior, que és la dificultat objectiva, moltes vegades, per provar..., perquè provar, en termes judicials, vol dir «provar», «prova» és «prova» –«prova» és «prova»– (*veus de fons*), sí, sí..., però els metges moltes vegades poden tenir només algun indici, però un indici moltes vegades no és una prova. Per tant, la dificultat..., seria absurd negar la dificultat objectiva de la demostració probatòria d'un abús que té conseqüències en termes d'imputació d'un delictes. Per tant, per desgràcia, estem en un terreny que és fronterer entre la dimensió estrictament sanitària i de diagnòstic i la dimensió delictiva penal, i en el moment en què entrem en l'univers penal hi ha la dificultat de la prova.

En tot cas, crec que on hem d'abordar..., on hem de fer un esforç especial, i ara ho acabaré d'explicar en la segona part de la meua resposta, és en la prevenció, i és evident que l'àmbit de la salut i les institucions assistencials, pel que fa a la prevenció, poden tenir també un paper molt destacat.

La presidenta

Gràcies, conseller Comín. Té la paraula la senyora Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Sí, sí, conseller, el que espero de vostè són accions en salut, per això m'he centrat en el seu departament. Celebro que tingui tan bona disposició, i l'hi agraeixo. Ara només ens cal que posi fil a l'agulla i que resolguem totes les coses que hem de resoldre, que són moltes.

Pel que fa a les mancances del Departament de Salut, jo li recomano la lectura dels informes aquests que li deia que va encarregar l'Institut Català de les Dones sobre violències sexuals. Si puc, després, al final de la meua intervenció, li citaré algunes de les mancances que hi veuen.

Pel que fa a la UFAM..., miri, pel que fa la UFAM hi ha gravíssimes mancances de mirada de gènere, tenen clars patrons androcèntrics, i també tenen gravíssimes mancances en formació psicològica. Evidentment –evidentment– que tenir un índex no és tenir una prova, però és que no estàvem parlant de delictes, estàvem parlant de qüestions de salut, eh? Jo no..., però estem parlant de qüestions de salut. És a dir, hem de resoldre una qüestió de salut; després ja vindrà la qüestió del delicte.

Li posaré alguns exemples del que passa a la UFAM. Miri... Miri, aquesta frase és tretada d'un informe de la UFAM: «Els motius que motiven la consulta són poc consistents», diu. I jo l'hi explico. Els motius poc consistents són dos procediments judicials penals contra el pare, un per possessió de pornografia infantil i l'altre per producció de pornografia infantil. La segona acusació se sustenta en un informe dels Mossos d'Esquadra fet quan van recuperar fotos amb finalitat lúbrica que l'home havia esborrat. A les fotos hi havia el nen examinat per la UFAM i les seves cosines, però a la UFAM no li semblava un motiu suficient de consulta. A mi sí, la veritat.

Això que li llegiré ara està transcrit d'una gravació; ho diu la psicòloga a una mare. Diu –perdó, que m'he perdut–: «Un abús mai es pot viure de manera natural, m'entén? No pot ser que t'hagin abusat i ser alegre.» Això és un prejudici, conseller. Ara li llegeixo un fragment d'una carta; diu, la carta: «Amb relació a que se li demanés explicar els fets davant de la seva filla, cal indicar que als nens sovint els costa separar-se de la seva mare, per això se'l fa estar a la mateixa habitació, i mentre el nen juga es fan preguntes als pares.» Vostè creu, conseller, de debò, que una criatura no es pot separar de la mare i que cal tenir-la allà al davant mentre es pregunta a la mare sobre els abusos que ha patit la filla? A mi em sembla increïble. Per cert, les mares denunciants moltes vegades són obligades a explicar els fets també davant dels pares, l'home al que estan denunciant, o del que creuen que és l'abusador.

Continuo amb la carta: «L'informe conclou que s'aprecia preocupació mòrbida.» Ho recorda? És la teoria no acceptada per l'Associació de Neuropsiquiatria perquè és falsa i pel biaix masclista que té. Continuo amb la carta: «Hi ha preocupació mòrbida» –explica–, «quan després de tenir diagnòstic de no abús, la mare no es calma i continua pensant que sí que hi ha hagut abús.» Però com vol que es calmi, una mare, si pensa que la persona que ha valorat la seva filla l'ha vista dues vegades mitja hora i amb això n'ha tingut prou per descartar l'abús, però a la mare li consta, n'està segura, perquè la nena li ha explicat que no vol llet perquè li fa fàstic des que el papà li va ficar el penis a la boca, se li va posar dur i li va abocar llet? La UFAM, però, considera que la mare li ha fet aprendre això a la nena, malgrat que la seva pediatra, que està per aquí, precisament, certifica que hi ha abús. Però el que diu la UFAM va a missa. Per això, si el teu fill de tretze anys que en porta deu sent abusat t'escriu una carta dient que s'estima més morir-se que continuar així, tu, mare, no aconseguiràs que ningú et faci cas, ni mossos, ni jutges, perquè l'informe de la UFAM de quan el nen tenia tres anys diu que no hi ha abusos, punt. Les mares diagnosticades de preocupació mòrbida són amenaçades amb una retirada de tutela de la criatura si aquesta continua presentant alteracions de la con-

ducta, com, per exemple, encopresi, conducta regressiva que és molt freqüent quan una criatura pateix abusos sexuals, però que la UFAM considera que és culpa de la mare.

Per cert, conseller, la carta els fragments de la qual els he llegit està signada per vostè. Amb això no li vull posar el dit a l'ull de cap de les maneres, no, només li vull dir que no hi ha formació de gènere, que no hi ha formació; que ni vostè ni el síndic –ni el síndic–, que va rebre la petició d'aquesta dona i va visar aquesta carta i la va donar per bona, tenen visió de gènere. De fet, el síndic –que va comparèixer el dilluns– ens ho va reconèixer, que ni ell ni el seu equip la tenen i que necessiten formació. I nosaltres insistim que no només necessiten formació sinó que es necessita gent que tingui expertesa en gènere.

Sé que aquest és un tema delicat, conseller, però no és un tema ni íntim ni privat, és públic i és polític. És una xacra molt greu que afecta la nostra societat i davant la qual no podem tancar els ulls. Necessitem un model d'abordatge de les violències sexuals ja mateix.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. Té la paraula el conseller Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, més enllà del to, jo em sembla que vostè i jo estem molt d'acord per no dir d'acord del tot, sincerament. I ja li dic: no pateixi, el compromís del departament en la lluita contra l'abús infantil, l'abús sexual infantil, i totes les violències sexuals en general, però concretament sobre l'abús sexual infantil, és màxim. El meu ja ho era abans de ser conseller; jo ja col·laborava amb la Fundació Vicki Bernadet quan no tenia cap obligació de fer-ho, perquè és un tema pel qual estic especialment sensibilitzat. Per tant, no pateixi perquè en la moció ens trobarem i segur que podrem fer una moció tot l'ambiciosa que es pugui, tot l'útil que es pugui. Però l'únic que jo assenyalava és que, per desgràcia, això no disminuirà la complexitat objectiva del fenomen, perquè, si no, no seria un fenomen tan ocult. Si és un fenomen tan ocult és perquè hi ha una dificultat objectiva per fer-lo aflorar.

Que hi han falles de la xarxa assistencial en la seva funció de detectar això? Segur. I jo l'hi he dit al principi: és una xacra i és un tema polític, i tant! L'hi he dit. Com que les causes són socials, automàticament això ho converteix en un tema polític i automàticament això fa que les institucions públiques tinguem l'obligació de no quedar-nos passius davant d'això.

Llavors, hi insisteixo, em miraré els informes. Ara ve l'agost i segur que tindrem temps per fer coses que durant aquest curs no havíem pogut fer. Celebro que vostè ja m'avança que l'informe valora que el Programa de prevenció i tractament de les dones víctimes d'agressió sexual del Clínic sí que funciona bé, i si el que diu és que l'hauríem de generalitzar al territori, jo li dic «sí», és clar, a mesura que el pressupost ho permeti, diguem-ne, no?, perquè això, evidentment, costa recursos. I això és prioritari, d'acord, però tenim moltes prioritats i no totes cabran demà mateix en el pressupost.

I, pel que fa a la UFAM, ja l'hi he dit. Li he intentat dir de la manera que em sembla que correspon des del punt de vista de la meva posició institucional, però he sigut bastant explícit. És a dir, ara que tenim un contracte, ara podem entrar a redefinir la UFAM i el seu funcionament d'una manera molt més activa, i per això estem parlant de revisar el protocol, que és molt, perquè la revisió del protocol ha de servir per evitar tots aquests casos que vostè m'explica, i estem parlant d'incorporar la visió de gènere i estem parlant de reconfigurar l'equip. Estic repetint el que li he dit abans, però ho dic perquè «quines actuacions pensen fer des del Departament de Salut?» En el cas de la UFAM, he estat molt concret, he estat concretíssim. I estem parlant de formació, formació, formació; absolutament –absolutament.

Més enllà d'això, també li volia apuntar que –si trobo la..., exacte–, en la revisió del protocol de salut pel que fa als abusos a menors, més enllà del que serà el protocol de la UFAM, el protocol de salut ha de, òbviament, quedar englobat dins del nou protocol marc, que sap vostè que s'està impulsant des de Presidència, arran dels casos –sobretot el que ha estat més conegut a través dels mitjans– dels Maristes, etcètera, el paper que

ha tingut la sindicatura de greuges precisament en aquesta qüestió, i un pas important en aquest protocol clínic assistencial bàsic: ampliar-ho a primària, és a dir, incorporar «en sèrio» la primària en el protocol clínic assistencial de detecció de maltractaments. I, per tant, això és un dels passos que ja s'ha decidit que han de ser els que caracteritzin el nou protocol.

S'aprofundeix també, per cert, en la detecció i el maneig del maltractament prenatal, que també és una forma de violència –també és una forma de violència, el maltractament prenatal–, i s'està treballant en el disseny d'unitats funcionals de referència en el territori; la idea és una proposta de set unitats.

A més a més, participem en el projecte per crear les unitats de diagnòstic d'abús sexual infantil multidisciplinàries, que és una de les decisions que s'ha pres a nivell de govern arran dels últims casos, la revisió del protocol marc i la creació d'unitats multidisciplinàries d'abús sexual.

I, finalment, hi insisteixo, tot això no servirà de re si nos ens prenem «en sèrio» i no posem molta energia en la formació. I, per tant, pla de formació i sensibilització a un nivell molt més d'expertesa per als professionals d'unitats com la UFAM, i a un nivell, el que correspongui, en el cas dels professionals del conjunt de la xarxa sanitària.

Jo celebro, i acabo com he començat, que vostè hagi posat aquest tema sobre la taula perquè ens dona l'oportunitat de fer una moció que serà molt més important que aquesta interpellació, em sembla a mi, perquè en la moció podrem posar negre sobre blanc mesures concretes, aquestes que jo he explicat, les mesures que vinguin dels grups parlamentaris. I pronostico que aquesta moció, que entenc que es votarà en el proper Ple, s'aprovarà per unanimitat. Em sembla que no m'equivoco si dic que s'aprovarà per unanimitat.

Gràcies, senyor presidenta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Moltes gràcies a totes i a tots.

I se suspèn la sessió fins demà al matí, a les nou.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i tretze minuts.